

HARLEQUIN™

TM
3
август '93

Изкушение
TM

АДАМ И ЕВА

Елиз ТАЙТЪЛ

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ АДАМ И ЕВА

chitanka.info

След четири неуспешни брака милионерът Александър Форчън оставя необичайно завещание — ако някой от синовете му е достатъчно глупав, за да се ожени, ще изгуби своя дял от семейното богатство. Адам Форчън обича луксозния живот и възнамерява да остане най-известния ерген в Денвър, докато не среща очарователната Лора Ашли, в която се влюбва до полуда.

Ще се откаже ли от милионите си заради любовта?

ПРОЛОГ

Седемнайсети юли: Трябва да призная, че от няколко месеца очаквам с ужас този ден. И по-точно от шест месеца. А за Нолан Филдинг това е сериозно признание. Секретарката ми може да ви каже, че изгълтах цяла опаковка антиацид в очакване на срещата тази сутрин. Разбирате ли, в десет пристигат братята Форчън. Опасявам се, че няма да са много щастливи, когато си тръгват. Напротив. Извинете...

— Дорис, би ли ми донесла едно кафе?

Дорис — моята секретарка — твърди, че, ако престана да пия кафе, няма да имам нужда от антиацид. Лекарят, разбира се, е на същото мнение... Но да не се отклонявам от темата, а тя е четиримата братя Форчън.

Преди да ви разкажа за момчетата — защо ли ги наричам „момчета“ след като са вече големи мъже... Познавам ги от съвсем малки. Кръстник съм и на четиримата. Бяха много мили дечица. Всъщност бяха доста буйни. Но да не изпреварваме събитията. Честно казано, антиацидът не върши никаква работа. Извинете ме за момент...

— Дорис, не носи кафе.

Та докъде бях стигнал? Да, вече четирийсет и седем години съм уважаван адвокат и не преувеличавам, когато казвам, че списъкът на клиентите ми прилича на книгата „Кой кой е в Денвър“. Макар че никога не съм преставал да работя за общото благо — справедливост за всички, както се казва. Но да се върнем към известните личности от моята клиентела. Трябва да ви кажа, че сред тях едва ли има по-известни от семейство Форчън — някои биха казали „с лоша слава“.

От двайсет и седем години съм адвокат и близък приятел на бащата на момчетата, Александър Форчън. Алекс е основателят на „Форчън Ентърпрайзис“. Започнал с един универсален магазин тук, в Денвър, той създаде верига от четиринайсет печеливши универсални магазина в северозападната част на Съединените Щати. Първият, в Денвър, си остава флагман на веригата и щаб на компанията.

Преди седем месеца моят добър приятел, Александър, почина едва на петдесет и осем години. Остави осемдесетгодишната си майка, Джесика, и четиримата си сина. Завещанието му бе съвсем справедливо. На майка си бе приписал разкошно имение, заедно с доста щедра доживотна рента. Останалата част от имуществото си бе разделил по равно между синовете си Адам, Питър, Труман и Тейлър, с правото да продават или прехвърлят дяловете си единствено на преките си наследници.

Просто? Да. Справедливо? Да. С изключение на... Но е съвсем в стила на Александър да направи нещата малко по-вълнуващи. Разбирате ли, в края на завещанието има забележка — на пръв поглед съвсем безобидна, но всъщност толкова фатална, че... О, да. Всички изтръпнахме.

Естествено, вие се чудите каква ли е тази фатална забележка. Ще ви кажа... След малко.

— Дорис, чаша чай може би ще ми подейства добре? С малко мед.

И така — забележката. Ще ви я прочета дословно, точно както я е написал Александър Форчън: „След като голямата ви скръб стихне — а тъй като всеки от вас ще я изживее различно, определям този период на шест месеца — ще отидете заедно в кабинета на Нолан Филдинг, за да чуете клаузата за промяна на завещанието.“

Нужно ли е да ви казвам, че думата „промяна“ подейства като бомба? О, колко объркваща бе тя за всяко от момчетата, както и за невероятната Джесика, която настояваше да научи незабавно какво гласи допълнителната клауза. Но, както им казах тогава, Александър изрично ми бе забранил да отварям плика с допълнението преди изтичането на шестмесечния срок.

А срокът изтече тази сутрин.

Сега ще ви призная нещо, което съм длъжен да призная — извинете за повторението — не чувствам никаква вина, защото буквално предадох желанието на Александър. Наистина, той сигурно е смятал, че няма да прочета допълнението преди срещата, но нещо ми подсказа, че трябва да бъда подготвен за реакцията, която ще последва.

И след като научих съдържанието му, мога само да кажа, че няма начин да се подготвя. И, което е по-важното, не мога да подготвя момчетата. Ето защо изгълтах толкова антиацид.

Много се надявам, че Питър, вторият син на Александър, ще усмири останалите. Той е толкова уравновесен, сериозен и разумен младеж! Сигурен съм, че точно затова Александър го постави на президентския пост на компанията „Форчън“. Ами да, Питър дори може да се разсмее. Въпреки резкия маниер и строгия вид, все пак има чувство за хумор.

Искам да ви разкажа една случка с Питър. След като завърши колежа и започна да работи на пълен работен ден във „Форчън“, неговият баща му предложи доста сладко местенце в управлението. Питър обаче държеше да започне от най-ниското стъпало и да се издигне със собствени усилия. Единственият проблем беше, че предизвика сериозно недоволство в пощенската служба. Момчетата бяха настръхнали не само от присъствието на сина на шефа, но и от факта, че той идваше на работа, облечен като директор, а не като пощаджия — с елегантен раиран костюм, снежнобяла риза, копринена вратовръзка и дори с мека шапка. Един ден, на шега, всички от службата дойдоха на работа с меки шапки, и за негова чест, Питър се смя заедно с тях. Но дали ще се смее сега?

— Дорис, в края на краищата, май ще пия кафе. А останало ли е някое шишенце антиацид?

Докъде бях стигнал? А, да. Ако ме попитате кой според мен ще направи най-голяма сцена, без колебание бих ви отговорил — Труман, третият син на Александър, бунтарят с черни кожени дрехи и мотоциклет „Харли Дейвидсън“. Да продължавам ли с описанието? Може би само една кратка комична история...

Когато Тру беше на седемнайсет, няколко седмици преди да завърши един от най-добрите колежи в Денвър, бе изключен, защото не позволил да му вземат мерки за шапка и пелерина. Заявил, че униформите били символ на потисничество и потъпкване на индивида. Тру никога не е говорил със заобикалки, нито пък се е примирявал с обществените норми. Не. Промяна, реформа, обновление — тези думи винаги са ръководели Тру. И продължават да го ръководят. Той е непрекъснато в конфликт с Питър по въпроса как трябва да бъде управлявана компанията. Но да се върнем на историята с изключването от колежа. Александър, естествено, бе твърдо решил синът му да завърши. Увещаваеше го, настояваше, заплашваше и накрая Тру отстъпи. До известна степен. За радост на баща си, той сложи шапката

и пелерината за завършването. Но веднага след като си взе дипломата, още на сцената, Тру се спря за момент, обърна се с гръб към публиката — горди и уважавани родители и приятели — и... Повдигна пелерината и показа „месечината“ си...

Извинете, но наистина не ми е добре.

— Дорис, дали свършиха поничките? Може би ако хапна нещо...

О, Боже, приближава десет! Естествено, Питър ще бъде точен. При Питър точността граничи с педантичност. Но за сметка на това, Адам, най-големият брат, никога и за нищо не е идвал навреме. Та той закъсня с цели три седмици дори за раждането си. Но пък трябва да ви призная, толкова е чаровен, че никой не може да му се разсърди за доста небрежното отношение към... Към всичко, с изключение на нежния пол. Адам е от онзи тип мъже, които в моята младост наричаха палавници. Още като пеленаче се заглеждаше по момичета. Сигурен съм, че е единственото момче, което е имало сериозни приятелки още в детската градина. И то две едновременно.

Мисля, че съм спокоен само за най-малкия, Тейлър. Толкова мило, стеснително и скромно момче. Не че е по-глупав от останалите. Тейлър е може би най-умният, но хвърчи из облаците и се смята за изобретател. Всъщност някои от джаджите, които е измислил, са доста хитри, защото никога не действат точно така, както Тейлър си е представял.

Например електрическата отварачка за шампанско, която, в края на краищата, изстрелваше тапите с такава сила, че правеха дупки в тавана. Александър шеговито подхвърли, че би могъл да я продаде като оръжие на ЦРУ.

Но провалите ни най-малко не отчайват Тейлър. В момента той работи върху най-сложното си изобретение — робот-помошник. Трябва да ви кажа, че... Извинете. Дорис звъни...

Всички вече са тук! О, Боже. И Джесика е с тях. Не че присъствието ѝ трябва да ме учудва. Джесика е от онези жени, които не позволяват живота да минава покрай тях. Не ме разбирайте погрешно. Изпълнен съм с уважение и възхищение към Джесика Форчън. Е, между нас да си остане, винаги съм изпитвал... по-особени

чувства към нея. Някакво... привличане. Едно време бях... влюбен в нея. Дори сега...

И все пак, каквото и да изпитвам към Джесика Форчън, то не променя факта, че присъствието ѝ... ме смущава. Честно казано — пред тази жена си глътвам езика. Неведнъж в нейно присъствие съм се чувствал като ученик. Днес със сигурност ще бъда като заекващ прощъпалник пред нея.

— Добре, Дорис. Ще се срещна със семейство Форчън в заседателната зала.

Благодаря ви, че бяхте достатъчно търпеливи да ме изчакате. Всъщност срещата бе доста по-кратка, отколкото очаквах. Ще ви разкажа точно какво се случи...

С трепет влизам в залата за заседания. Всички вече са там и очакването витае във въздуха. Съзнателно отбягвам настоящия въпросителен поглед на Джесика и решавам да мина направо към темата. Или поне се опитвам. Не е лесно, когато гласът ти трепери.

— Както знаете, завещанието на вашия баща ви предоставя равни дялове в компанията, които не могат да бъдат нито прехвърляни, нито продавани. Освен това, според забележката, в завещанието има и допълнителни... условия. — Надявам се, че говоря бавно и авторитетно.

— Моля те, не увъртай, Нолан — отсича Джесика.

Прочиствам гърлото си и с неодобрителна гримаса отпивам от кафето, което е донесла Дорис.

— Приближавам се към главното, Джесика. — И както тя се досеща, с голям зор.

Адам се е облегнал на стената до вратата — сигурен съм, че навън го чака жена — едва сдържа прозявката си. Тейлър, потънал в мисли, е седнал на канапето и драска нещо в бележника си. Най-вероятно има нова идея за своя робот. Тру, който е седнал точно срещу мен, както обикновено ме гледа с нетърпение. И той, като баба си, мрази увъртанията. Най-близо е Питър. Той е спокоен, но с изострено внимание. Седи неподвижно на стола, а меката му шапка стърчи върху дипломатическото куфарче в скута му.

— Знаете ли какво означава... тонтина? — продължавам.

Джесика ме поглежда заплашително, а братята си разменят бързи погледи.

— Какво точно искаш да кажеш, Нолан? — пита тя, като съзнателно натъртва всяка дума.

Тайно избързвам вадичката пот, стичаща се по врата ми.

Според стандартното определение, при традиционната тонтинна се участва с равни дялове и събраната сума се дава на онзи участник, който надживее останалите...

— Каква връзка има тонтината с допълнението? — пита Джесика.

— Да — казват след нея момчетата.

— Моля ви, изслушайте ме. Разбирате ли, баща ви е разработил... Вариант на тонтината и затова реших, че няма да е зле да ви обясня накратко...

— Прочети допълнението, Нолан! — казва Джесика с нетърпящ възражение тон.

— Добре, Джесика — чувам се да казвам смирено и вече чувствам как се превръщам от ученик в заекващ прощъпалник. Старателно разгръщам листа, нагласям очилата си за четене, прочиствам гърлото си и започвам:

„До моите момчета Адам, Питър, Труман и Тейлър. След като сте почели паметта ми, скръбта е поутихнала и всеки от вас може да отправи поглед към своето бъдеще, вече съм готов да споделя с вас и последната част от завещанието си. Искам да знаете, че всички вие ми донесохте много радост и щастие и само защото много ви обичам и искам да живеете добре, написах настоящото допълнение.

Добре ви е известно, че в продължение на много години бях дълбоко огорчен от брачния живот. Срамувам се, но в интерес на истината трябва да призная, че жените ме погубиха. А от всички жени, съпругите ми със сигурност имаха най-голям принос — финансово, емоционално и физически. Ти, Питър, единствен до този момент има глупостта да се гмурнеш в гъмжащите от акули води на брака и добре разбираш за какво говоря. Но тогава ти бе просто объркан младеж и благодарение на моя добър приятел, Нолан, разтрогването на брака ти стана съвсем бързо.

Надявам се, че си получил добър урок, но как мога да бъда сигурен? Наистина, как да предам урока и на останалите си синове,

така че да не им се наложи да го изпитат на гърба си? Жените могат да бъдат невероятно лукави, а когато ти хвърлят око... От собствен опит зная, че е твърде лесно да попаднеш в клопката, без да се замислиш за цената, която ще се наложи да платиш.

Цената. Ако бях предвидил цената, щях да си спестя много мъки. И точно това, деца мои, имам намерение да направя за вас. Да ви покажа цената.

И за да го сторя, измислих уникален вариант на тонтината. Правилата са съвсем прости и ясни. Докато сте ергени, вашите дялове и права върху компанията ще бъдат разделени по равно помежду ви. Ако обаче някой от вас се окаже достатъчно глупав и се ожени, неговият дял и производящите от него печалби ще бъдат веднага разпределени между останалите.“

Няколко секунди всички мълчат изумени, а след това стаята се разтърсва от пет гръмовни гласа, които крещат бясно един през друг.

— Какво?! — изригва Джесика. — Не може да бъде! Глупости! Абсолютни глупости...

— Той няма право да... — протестира Тру и удря с юмрук по масата. — Не може да държи в ръцете си...

— Сигурно е шега — казва Питър, без да се усмихва. — Унизително е.

— Откъде го е измислил? — възкликва Джесика. Дори Тейлър е в лошо настроение.

— Той всъщност ни лишава от наследство. Това е лудост...

Опитвам да ги успокоя с първата фраза, която ми идва наум.

— Постарайте се да разберете мотивите на баща си.

Изказването ми няма почти никакъв ефект.

Все така изправен, Тру ми хвърля гневен поглед.

— Да разберем?! Много добре разбирам какво значи да държиш хората в ръцете си и да злоупотребяваш с властта.

Адам се изхилва, без да му е смешно.

— Защо се впрягаш толкова, Тру? Винаги си твърдял, че брачната институция е архаизъм и варварство.

Питър прави опит да се овладее, но стиска толкова силно дръжката на дипломатическото си куфарче, че кокалчетата му

побеляват.

— Сигурен съм, че баща ни е имал най-добри намерения, но не е особено приятно да разберем, че не се е доверил на собствения ни разум и преценка.

Отново тишина — този път по-дълга. Почти виждам как мозъците им трескаво работят.

Например Адам. Сигурно си казва: „Защо ли се притеснявам? И през ум не ми е минавало да се ожена. Прекалено хубаво ми е да си разигравам коня. И то как...“

Насочете погледи към Питър. Вече е отпуснал дръжката на куфарчето и съм сигурен, че си мисли следното: „Спокойно. Направих един отчайващ опит да се ожена. По-скоро бих отишъл на война, отколкото да опитам отново.“

Да видим Тру. На лицето му е изписана познатата самодоволна усмивка. О, знам какво му се върти в главата: „Няма да се оставя да ме върже жена. Оженваш се и малката женичка веднага ти спретва разписание, циври, че не си забелязал новите тапети, изрязва от вестниците съобщения за катастрофи с мотоциклети и дарява любимото ти черно кожено яке на Армията на Спасението. Да се ожена? Изключено.“

А какво ли мисли Тейлър? Обзалагам се, нещо от този род: „Не трябва да се притеснявам. Лабораторията ми едва ли ще се препълни с жени, нетърпеливи да ме хванат на въдиците си!“ Лека усмивка се плъзва по устните му.

Да, и четиримата са напълно убедени, че с лекота ще запазят свободата си. И все пак забелязвам, че в главите им се прокрадват и други мисли. Вероятно всеки от тях си мисли: „Няма да е зле само аз да остана ерген и да пипна всичко.“ За Адам това би означавало възможност да стане „плейбой номер едно на Запада“. Питър би могъл да управлява компанията, както той иска, без някой да му пречи. Тру би бил много щастлив да поведе „Форчънс“ към двайсет и първия век. Може би дори Тейлър мечтае за свободата, която би получил за осъществяването на своите изобретения...

— Чакайте малко — нарушава тишината Тру.

По тона му разбирам какво предстои... Онова, от което най-много се страхувах. Защо не си запазих два-три антиацида?

Решавам, че е най-добре да хвана бика за рогата.

— Май се досещам какво се питаш, Тру. Какво се питате... всички. Какво би станало, ако — макар че е малко вероятно... — наблягам на „малко вероятно“ — ако и четиримата се ожените? — Пет чифта очи се заковават в мен. Вече не мога да скрия потта, обляла челото ми. Избърсвам я и продължавам: — В случай, че и четиримата се ожените... — Говоря прекалено бързо, но ми се иска по-скоро да приключа с тази работа.

— Всички акции на Форчън се прехвърлят на мен. Четиримата братя започват да говорят едновременно.

— Ах, ти, подъл съучастник... — чувам Тру.

— Ти ли подучи татко? — пита Адам.

— За нищо на света няма да получиш компанията — предупреждава ме Питър. Не си спомням да съм го виждал толкова ядосан.

Дори Тейлър се нахвърля върху мен:

— Това е удар под пояса.

Бях предугадил реакцията. Не съм изненадан. Обиден? Да. Опитвам се да приема, че несправедливите обвинения са изречени под въздействието на шока и гнева. Винаги съм мислил, че момчетата ме уважават и никога не биха се усъмнили в моята етичност.

— Научих съдържанието на допълнението едва тази сутрин — защитавам се аз. — Баща ви дори не ми беше споменавал. В противен случай, със сигурност щях да...

— Не си прави труда — спира ме с ръка Тру. — Не зная какви са намеренията на братята ми, Нолан, но пред мен изобщо не стои въпросът за женитба, така че шансът ти да наследиш нещо е кръгла нула.

— Ще трябва доста да почакаш — намесва се Адам и вдига въображаема чаша в чест на своя ергенски живот.

Питър изчиства някаква пращинка от шапката си и кимва в знак на съгласие. Тейлър се усмихва разсеяно и продължава да драска в бележника си.

Много съм щастлив, че бурята премина толкова бързо. Сигурно причината е в общата им увереност, че ще останат ергени.

Когато си тръгват, дори ми стискат ръката, а Тейлър ме потупва по рамото и казва, че не бива да им се сърдя.

С нескрита радост им пожелавам всичко хубаво. Огромна тежест се смъкна от плещите ми. Казвам си, че съм отново свободен. И в този момент забелязвам, че Джесика е още тук, вперила поглед в мен.

Опитвам се да изглеждам спокоен, докато тя безмълвно сяда в голямото кожено кресло и кръстосва крака. Облечена е в безупречно ушит бял ленен костюм, сребрилата ѝ коса е стилно подстригана. Самоуверена и елегантна, както винаги, в момента Джесика изглежда доста недоволна.

— Честно казано, Джесика, не бих искал да съм оцелелият в тонтината. Повярвай ми, изобщо не съм повлиял на сина ти.

— Не говори глупости, Нолан. Естествено, че не си.

Объркан съм.

— Не ми ли се сърдиш?

За миг на лицето ѝ се появява усмивка и аз си отдъхвам.

Джесика се изправя и тръгва към вратата с походката на младо момиче.

Внезапно спира и се обръща.

— Значи — промърморва тя, като гледа към мен, но съм сигурен, че не ме вижда. — Александър е решил, че може да ме лиши от правнуци, дори когато е в гроба. Да лиши синовете си от щастието на семейния живот. Толкова е сигурен, че момчетата му до един ще предпочетат парите пред любовта, нали? Е, просто ще трябва да изчакаме.

Загадъчна усмивка озарява лицето ѝ. Очите ни се срещат и дъхът ми секва.

Най-после се опомням и запелтечвам:

— Предполагам... те сами... ще решат.

Тя продължава да се усмихва и сините ѝ очи проблясват дяволито.

— Не зная.

С чувство на смътна тревога проследявам как излиза от заседателната зала.

След като вече ви разказах какво се случи, чувствам, че тревогата ми започва да нараства. Просто познавам добре Джесика — познавам

ума и хитростта й... Не искам да бъда груб, но възнамерявам за днес да спрем дотук.

— Дорис, чувствам, че мигрената ми пак започва. Би ли ми донесла аспирин? Двойна доза.

ПЪРВА ГЛАВА

— Адам? Адам, чуваш ли ме?

Адам Форчън се превъртя в леглото и захлупи възглавницата върху главата си.

— Адам? Събуди се, по дяволите, и вдигни слушалката.

Адам изстена. С мъка отместа възглавницата и без да отваря очи, пипнешком, затърси слушалката, която бе изпуснал при вдигането.

— Адам — настояваше дрезгавият глас, — важно е. Ставай!

Той хвана слушалката и неохотно я вдигна към пулсиращото си чело.

— Станах. Станах — измърмори, докато я наместваше на ухото си. — Къде е пожарът?

— Точно под теб.

— Пит? Ти ли си, Пит?

— Снощи май си прекалил с шампанското, а?

— С шампанското? Не — излъга Адам и с присвити очи погледна часовника до леглото. — Пет часа? О, не. Имам уговорка за тенис в пет и половина. — Той се протегна за шишенцето с аспирина.

— Пет часа сутринта е.

— Пет сутринта? — После малко по-силно: — Пет сутринта?! — Той рязко се надигна. — Пит... Да не би някой... да е умрял?

— Не. Никой не е умрял. Но ако не се стегнеш и не отидеш в магазина в Денвър до осем часа, ти, аз, Тру и Тейлър сме загинали.

— Без мен, Пит.

— Келехер ми съобщи, че профсъюзът ще вдигне стачка, ако не отговорим на списъка с оплаквания, изготвен от служителите.

— Келехер?

Виж какво, Адам, зная, че не си съвсем в течение на нещата, но поне името Келехер би трябвало да ти говори нещо. Той е нашият местен директор. Работи във веригата „Форчън“ от около двайсет и пет години.

— А... този Келехер. — Той бавно се отпусна назад върху възглавниците и притисна длан към челото си. Главоболието започваше отново с пълна сила.

— Изправи се, Адам! — Командата бе толкова рязка и категорична, че Адам подскочи и изпъна гръб. — А сега ме слушай внимателно. Няма да ти се наложи да вземаш никакви решения. Ще трябва просто да удържиш положението за тази седмица — да изслушаш оплакванията, да се усмихваш съчувствено, да си водиш бележки и да дадеш да се разбере, че всички техни проблеми ще бъдат сериозно обсъдени.

Адам кимна разсеяно. Беше заклешил слушалката между рамото и главата си и отчаяно се опитваше да отвори шишенцето с аспирина.

— Следиш ли мисълта ми, Адам?

— Разбира се... — Той лапна две таблетки и ги глътна без вода.

— Добре, тогава повтори! — изкомандва Пит.

Адам сбърчи чело.

— Виж какво, Пит, аз съм по-големият ти брат, а не някакъв малоумен тийнейджър, за да ми говориш така.

— Извинявай. — В гласа на Питър Форчън се долови нотка на разкаяние. — Значи в осем ще бъдеш там, нали?

— В осем?

— Вече обещах на Келехер, че ще се срещнеш с Андерсън точно в осем часа.

— Андерсън?

— Шефът на профсъюза.

— А, да. Разбира се. Андерсън. В осем.

— Магазинът в Денвър. В моя кабинет.

— В твоя кабинет. А ти защо няма да бъдеш в кабинета си, Пит?

— Защото съм в Женева. Ще остана цяла седмица. А Тру е още в болница. Така че оставаш само ти.

— Разбирам. — Мъглата бавно се вдигаше. — Мисля, че ще е най-добре да ми обясниш всичко още веднъж, Пит.

След като изслуша отново подробните инструкции, Адам съвсем се събуди.

— А не може ли Тейлър да... — започна той, но после поклати глава. — Не, от профсъюза ще го накълцат на парченца още преди обяд.

— За обяд — поправи го Пит. — Ти ще се справиш, Адам. Наистина е в твоята област.

— Бизнесът никога не е бил моя област, Пит, и ти го знаеш.

— Но това не е точно бизнес, а една от онези деликатни ситуации, в които се изисква чар, остроумие, бърза мисъл...

— Разбира се, разбира се. Но най-вече е нужно време. Тази седмица програмата ми е съвсем плътна. Холи Рийд разчита на мен за турнира на смесени двойки в клуба. Тържествено обещах на Лиз Елман да ѝ помогна при откриването на новата ѝ галерия в сряда. И... Господи, за малко да забравя. Джен Талкот ще ме чака в Лос Анжелос в четвъртък за някакъв голям тридневен благотворителен турнир по голф.

— Адам, благотворителността започва от семейството. Ще трябва да стиснеш зъби и да се включиш в една малко по-различна игра.

— Добре, добре — въздъхна Адам. — Предавам се. В колко беше срещата с онзи приятел от профсъюза?

— В осем — каза строго Пит. — И не е онзи, а онази.

Адам се пооживи.

— Така ли? — Значи имаше вероятност да не е чак толкова неприятно.

— Петдесет и две годишна, сурова като алпинист и твърда като скала.

— О! — Челюстта на Адам увисна.

В слънчевата есенна утрин Джесика Форчън, облечена с рокля в пастелни цветове, закусваше пресни кифлички с мармалад. Бавно отпиваше от кафето и се наслаждаваше на песента на славеите. Тъкмо посягаше за нова кифличка, когато Адам влезе. Джесика не можа да повярва на очите си. Внукът ѝ не само бе буден в седем и половина сутринта, но бе облечен в строг тъмносин костюм на бизнесмен. Вече не си спомняше откога не го бе виждала в официални дрехи.

Адам се ухили и целуна баба си по бузата.

— Добро утро, прекрасна. Джесика го погледна хитро.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш?

Адам си наля кафе, отпи малко и остави чашата.

— С удоволствие бих седнал да си поприказваме, скъпа, но нали знаеш — рано пиле, рано пее. — Той потърка длани. Чувстваше се

почти нормално, след двойната доза аспирин.

— Адам Форчън, какво си намислил? — Каза го с насмешка, но, както винаги, и с обич.

— Намислил? Колко си подозрителна, бабо! — Той се наведе към нея. — И какви са ти големи очите, бабо! Какви са ти големи ушите... — Той извика от болка, когато Джесика силно му издърпа ухото.

— Трябва да има някаква причина за необичайното събитие. Не си спомням през последните двайсет години да си ставал толкова рано. Закъде си тръгнал?

— На работа. Къде отиват обикновено мъжете по това време?

— Откога си в редиците на работническата класа?

Адам се престори на възмутен.

— Толкова ли е странно, че понякога мога да отделям малко време за магазина? В края на краищата аз съм един от собствениците на компанията. Не е лошо да бъда... в течение. Да знам какво става. Особено когато Питър е в Европа, а Тру е в болница след операция на апандисита. Тази сутрин се събудих рано, в добро настроение, и реших, че трябва да отида в офиса и... Да поема част от работата. Да защита крепостта, както се казва.

— Имаш силно развито чувство за отговорност, Адам — усмихна се Джесика. — Баща ти — мир на праха му — щеше да се гордее с теб. Както се гордея аз.

— Да. Така е. — Адам усети как вратът му пламна. Защо можеше да излъже всяка жена на този свят, освен баба си? Въздъхна. Нямаше смисъл. — Добре де, обади ми се Пит и каза веднага да... се замъкна в магазина ни в Денвър, за да спра стачката. Махмурлия съм, изтощен съм и ми предстои схватка с някаква твърдоглава профсъюзна лидерка, а нямам и най-смътна представа какво да правя.

— Сигурна съм, че ще се справиш чудесно. А задачата може да се окаже вълнуващо преживяване.

— О, Адам! Идеята ти е страхотна. Направо невероятна — възкликна Айона. — Прием в магазина след края на работното време. Значи тук, в клуба, напразно сме се тревожили, че си обърнал нова

страница и от плейбой и любимец на Денвър, си се превърнал в сериозен бизнесмен.

Сините очи на Адам заблестяха.

— Докато съм в рая няма защо да обръщам нова страница.

— Непоправим си. И много очарователен. Жалко, че сме толкова стари приятели. — Айона въздъхна. — Въпреки че никога не съм обичала да вися на дълги опашки — подразни го тя.

С Айона Пул — привлекателната трийсет и четири годишна блондинка, дъщеря на Робърт Пул от „Пул Индъстрис“ — бяха приятели още от ученическите години. Тя леко се завъртя в кожения стол пред бюрото на Питър Форчън.

Седнал върху махагоновия плот, Адам се ухили.

— А само преди два дни си мислех, че докато се занимавам с проблемите на компанията, няма да имам време за никакви удоволствия.

— Ти наистина доста поработи. Сигурно не ти е било лесно ден след ден да слушаш безкрайни оплаквания. И не забравяй, че липсата на забавления би превърнала Адам в досадник — измърмори предизвикателно Айона.

— Не бих позволил да се случи подобно нещо — засмя се той.

Дъглас Уелч, мениджърът на магазина в Денвър, не изглеждаше възхитен. Беше убеден, че Питър Форчън не би допуснал осъществяването на подобна безумна идея. Но Уелч знаеше, че няма власт да провали плана на Адам. Дори Келехер не бе успял да му попречи.

— Спокойно, Дъглас — каза му Адам със съчувствена усмивка. Изцяло поемам отговорността за всички евентуални щети. Но бъди сигурен, че моите приятели ще се държат съвсем прилично и мога да гарантирам, че след тържеството по мебелите няма да има и една драскотина.

— Но... няма ли... да е по-разумно... да... го направите... на някое... по-подходящо място? — запелтечи Уелч.

— Виж какво, Дъг, поръчал съм, след като магазинът затвори, да дойдат няколко души, за да пренаредят мебелния етаж. Ще направят подиум за оркестъра и ще освободят място за дансинг. Освен това ще

преместят всички скъпи мебели, ще хвърлят покривала върху столовете и канапетата, за да могат гостите спокойно да седат.

— Но всички мебели са за продан, господин Форчън. Искам да кажа, че не можем да си позволим да продаваме... повредени стоки. — От притеснение лицето на Уелч се бе покрило с червени петна.

Но Адам бе в чудесно настроение. Той приятелски потупа мениджъра по гърба и каза:

— Знаеш ли, Дъг, ти току-що ми даде прекрасна идея. Можем да сложим големи етикети на повредените мебели и да направим „разпродажба след прием“.

— Разпродажба... след прием ли? — изхленчи Уелч. — О, господин Форчън, не мисля, че идеята е много добра. — Въпреки че не можеше да попречи на Адам Форчън да осъществи безумния си замисъл, Уелч бе сигурен, че, ако се случи нещо, всичко ще се струпа върху неговата глава...

В петък, към девет вечерта, етажът за мебели бе вече украсен с многоцветни балони, а във въздуха се носеше уханието на фин френски парфюм и деликатеси. На Адам му бе хрумнала чудесната идея да повдигне духа на персонала, като организира празненство в магазина. А за да внесе малко блясък в събитието, бе поканил и някои свои приятели.

Облечен в смокинг, Адам Форчън бе застанал близо до вратите на асансьорите и посрещаше гостите. Сърцето на всяка жена, която излизаше от асансьора, трепваше при неговия поздрав.

— Адам, мили, какво страхотно място за купон — изгука Бет Арчър, чернокоса хубавица от хайлайфа.

— Благодаря ти, че дойде, скъпа — прегърна я Адам. — Зная, че поканата е пристигнала малко късно...

— О, за нищо на света не бих пропуснала твой прием. Нали, Фред? — Тя кокетно се усмихна на своя приятел. Фред, който много добре знаеше, че е ходила с Адам само допреди няколко месеца, притеснено кимна.

— Сигурно много хора ти го казват, Фред — намигна му Адам, — но имаш голям късмет с Бет.

На устните на Фред разцъфна широка усмивка.

— Благодаря ти, Адам, така е. — Той прегърна приятелката си и побърза да я отведе, преди късметът му да го е напуснал.

Красива брюнетка се приближи зад гърба на домакина.

— Свирят нашата песен, скъпи. Хайде да танцуваме.

Той се обърна и прихвана през кръста моделиерката Саманта Макфий.

— Не знаех, че си имаме песен, Сам.

Но точно в този момент мелодията свърши и на лицето ѝ се изписа отчаяние. Адам я привлече към себе си и се усмихна.

— Не унивай. Ще ги накараме да я изсвирят отново, Сам.

С лека танцова стъпка той се отдалечи, за да посрещне новодошлите, а Саманта се отправи към бара. Айона ѝ се усмихна и отпи от мартинито си.

— Разбил е толкова женски сърца — промърмори тя.

Саманта въздъхна.

— Всеки път, когато го видя, съм готова да се хвърля на врата му. Бог знае защо! Все пак не съм някаква наивна девойка, а зряла жена с опит. И ми е съвсем ясно, че за Адам това е само игра...

— Да, но я играе невероятно добре — обади се Бет, дошла за чаша шампанско.

Джордж Келси работеше като нощен пазач в денвърския магазин на „Форчън“ от осемнайсет години и стриктно изпълняваше задълженията си по време на дежурство. Бе се изправял пред много сериозни проблеми и се гордееше с бързата си реакция и решителността си.

Например при онзи случай с избягалата от клетката си боа преди пет години. Джордж бе претърсил сам-самичък седемте етажа на магазина и бе заклешил змията в отдела за дамско бельо.

А преди около четири години, когато в стаята на техниците пламна пожар, Джордж включи алармената инсталация, грабна маркуча и угаси огъня, преди да пристигнат пожарникарите. За този случай той бе получил специална похвала и премия от самия Александър Форчън.

През последните две години дежурствата на Джордж преминаваха без никакви произшествия. Дори бе започнал да мисли, че повече проблеми няма да има. Жестоко се заблуждаваше.

В петъчната вечер Джордж бе особено изнервен от суматохата на мебелния етаж, въпреки усилената охрана, която Адам бе осигурил за приема.

Точно в десет и седемнайсет Джордж беше на седмия етаж в отдела за дамска мода. Там обиколката му приключваше и той бе започнал да се успокоява. Както бе обещал Адам Форчън, никой от гостите не бе напуснал мебелния етаж.

Джордж продължи огледа. Осветяваше бутиците един след друг с ръчния си прожектор. Над всеки имаше надпис с името на известен дизайнер, изложил най-добрите си модели. След като старателно огледа бутика на Ив Сен Лоран, пазачът се насочи към колекцията във викториански стил на Лора Ашли. Изведнъж дочу някакъв шум. Описа кръг с лъча и го спря върху двете летящи врати на една пробна. Крилата леко се поклащаха.

Завъртяха се още няколко пъти на дансинга, а после Деб заговорнически погледна партньора си.

— Адам, според теб кой от братята ти е най-вероятно да се откаже от огромното си наследство заради жена?

— Братята Форчън никога не са обичали много сватбения марш — отвърна Адам.

Деб се усмихна лукаво.

— Само не ми казвай, че не ти е минавало през ум да натикаш под венчилото поне един от братята си.

— Да натикам? — Адам се изсмя. — Опасявам се, че би трябвало да направя нещо много по-драстично. Струва ми се, и пистолет не би свършил работа.

Джордж Келси бе в затруднено положение. Дали да действа по своя преценка или да докладва на Адам Форчън? Ако Питър бе тук, не би се поколебал нито за миг и веднага би прехвърлил случая в компетентните ръце на президента на компанията. Питър Форчън щеше да овладее положението и да се справи спокойно и експедитивно. Но Адам...

Досега Джордж не бе заставал лице в лице с най-големия брат, но бе отлично запознат с репутацията му на плейбой. Знаеше, че реакциите му са непредсказуеми. Би могъл да превърне инцидента в скандал. От друга страна, Джордж не искаше да поема отговорността за погрешни решения.

— Господин Форчън, извинете...

Адам отклони поглед от привлекателната брюнетка, с която флиртуваше и се усмихна широко на нощния пазач.

— Джордж Келси, сър.

— Здравей, Джордж. Защо не пийнеш нещо?

— На работа съм, сър.

— Там има минерална вода „Перие“. Вземи си и нещо за ядене. Скаридите са превъзходни.

— Благодаря ви, господин Форчън. Много мило от ваша страна.

— Пазачът се изкашля. — Може ли да поговоря с вас?

— Разбира се, Джордж — усмихна се великодушно Адам.

— Ако може... Насаме.

Привлекателната брюнетка въздъхна разочарована, след като Адам се извини и тръгна с Джордж към най-отдалечения и тих ъгъл.

— Какъв е проблемът, Джордж? — попита Адам, но вниманието му бе привлечено от русокосата сексбомба в плътно прилепнала рокля от сребристо ламе, която излезе от асансьора в другия край на помещението.

— Да, сигурно ще го наречете проблем. Една жена, господин Форчън.

— Да, Джордж — усмихна се Адам, — жените често са проблем.

— Не. Имам предвид конкретна жена.

— Каква жена? — изгледа го с недоумение Адам.

— Ами... При бутиците. На седмия етаж. — Джордж свали зелената си шапка и избърса потта от челото си. — Не знаех какво да направя. Помислих за полицията... Но не бях сигурен дали е разумно. Освен това... Не зная... Тя изглежда толкова... безпомощна и обърквана.

— Тя?

— Младата жена в отдела за дамска мода, господин Форчън. Лора Ашли, сър.

— Лора... Ашли? — Името му бе познато отнякъде, но Адам не можеше да си спомни откъде. — Лора Ашли — повтори замислено той. Изведнъж на лицето му се появи широка усмивка. — Лора Ашли, моделиерката, е в отдела за дамска мода? — Той сви рамене. Не си спомняше да я е канил, но може би някой я бе довел. Адам потупа пазача по рамото. — Не се притеснявай, Джордж. Сигурно се е качила да провери дали сме изложили добре моделите й. — Доволен, че се е справил, Адам понечи да тръгне към сексапилната блондинка.

— Не, не, господин Форчън. Не ме разбрахте — каза с умолителен глас Джордж.

Адам въздъхна и се обърна отново към пазача.

— Какво не съм разбрал, Джордж?

— Тя не е Лора Ашли.

Адам усети, че търпението му се изчерпва.

— Тя не е Лора Ашли — повтори бавно той. — Коя, по дяволите, е тогава, Джордж?

— Не зная.

— Не знаеш?

— А както изглежда и тя не знае — добави Джордж.

— Тя ли?

— Лора Ашли.

Адам плесна с ръце. Ставаше му все по-трудно да скрие раздражението си.

— Джордж...

— Просто е взела името. От надписа. Той е точно срещу пробната. Лора Ашли. Каза, че най-много харесвала нейните дрехи. — Джордж се изчерви. — Искаше ми се да е облечена в някоя от роклите на Ашли вместо...

Любопитството на Адам бе разпалено, въпреки че все още не схващаше за какво говори Джордж.

— Вместо в какво, Джордж?

Лицето на пазача се зачерви още повече.

— Май го наричат... — последната дума той произнесе почти неразбираемо.

— Искаш да кажеш, че е по дантелено бельо? — оокори се Адам.

— Да, сър. Бих казал, че това е... точното описание. Бяло...
Имам предвид бельото, сър.

— Бяло?

— Да. Аз... я изненадах, нали разбирате.

— Сигурно изненадата е била доста голяма, Джордж.

— Да. И за двама ни, господин Форчън.

— Джордж. — Сините очи на Адам заблестяха. Целият беше в слух, когато сложи ръка върху рамото на нощния пазач. — Мисля, че е най-добре да ми разкажеш всичко отначало.

— Мислите ли, че трябва да се обадим в полицията, господин Форчън? — продължаваше да се колебае Джордж. — Или в болницата?
Вратите на асансьора се отвориха на седмия етаж.

— Нека първо да поговоря с нея, Джордж.

— Тя каза, че има амнезия, господин Форчън. Може би в болницата...

Адам излезе от асансьора.

— Продължавай да си гледаш работата, Джордж. Аз ще се погрижа за... Лора Ашли.

— Може да е крадла — намръщи се Джордж. — Или пък... бездомна — промърмори, докато вратите на асансьора се затваряха.

Лора Ашли се бе свила на канапето в голямата пробна, облечена в неугледна сива рокля. Когато Адам влезе, в зелените ѝ очи се четеше тревожно очакване.

— Предполагам, извикали сте полиция — едва чуто промълви тя и отметна златисторусия кичур, паднал на челото ѝ.

— Щом мислиш, че съм извикал полиция, защо не избяга? — попита Адам.

— Не знаех къде да отида — погледна го невинно тя.

— Наистина ли не помниш нищо? Дори името си? Къде живееш? Роднини? Приятели?

— Абсолютно нищо.

— А нямаш ли документ за самоличност?

Тя протегна ръце с дланите нагоре.

— Нищо — отвърна тъжно. — Сигурно съм имала чанта или нещо подобно, но вероятно съм я изгубила.

— Защо избра „Форчън“ за свой... втори дом?

Лора смутено сведе очи.

— Валеше и влязох в магазина, за да... се изсуша... и да си почина. Бях изтощена. Седях тук, на канапето, когато чух сигнала за затваряне. И тогава реших, че няма нищо лошо да прекарам нощта тук. Помислих си, че утре, когато се събудя, може би... паметта ми ще се е върнала. — Тя бавно повдигна дългите си ресници и погледна Адам. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Той приседна до нея.

— Точно така. Като си починеш, всичко ще си дойде на мястото.

— Мислите, че съм луда, нали? — усмихна се непринудено тя.

— Не — отвърна съвсем искрено Адам, въпреки че не можеше да каже защо бе толкова убеден. — Сигурен съм, че просто си преживяла някаква моментна травма. И все пак, може би трябва да те прегледа лекар.

Усмивката ѝ угасна.

— Лекар ли? О, не. Моля ви. Той ще ме изпрати в болница — това ужасно място, където... — На нежното ѝ лице се изписа паника. — Нали не сте извикали онези мъже с бели престилки?

Адам взе ръката ѝ.

— Не, не. Никого не съм викал. Всичко е наред. Повярвай ми — промърмори.

Лицето ѝ засия от радост. И, като че ли за първи път, тя обърна внимание на самия Адам.

— Приличате на добрия принц от приказките, който спасява млади дами, изпаднали в беда. Кой сте вие, любезни сър?

— Адам Форчън — усмихна се той.

— Форчън? — Лора се вгледа в него. — Това е универсалният магазин „Форчън“. Предполагам, има... пряка връзка — рече тя с отпаднал глас.

— Да.

Адам отново се усмихна, а след миг и Лора. Мина му през ум, че никога не е виждал толкова непринудена и обаятелна усмивка.

Може би той самият бе завладян от приказката, защото в следващия миг притисна ръката на красивата млада дама към устните си и прошепна:

— Искаш ли да отидеш на бал, Лора Ашли? — Тя го погледна като замаяна, когато я хвана за ръка и я изведе от пробната. — Избери си рокля. Която си харесаш. Балът е на третия етаж. — Той я целуна леко по челото.

Лора плахо го погали по бузата.

— Красивият принц и приказната кръстница са се слели в едно. Какво...

— Щастие? — довърши Адам.

Лора тихо се засмя. Очарователен смях.

— Да, наистина. Какво голямо щастие.

ВТОРА ГЛАВА

Кратката среща в пробната на седмия етаж с просълзената зле облечена Лора Ашли, изобщо не бе подготвила Адам Форчън за ослепително красивата, приказна млада дама, която излезе от асансьора на третия етаж. Пепеляшка на бала на принца би изглеждала като сива мишка в сравнение с тази богиня.

Може би зашеметяващата комбинация между скромната невинност и пищната червена, дълга до земята и украсена с пайети, рокля на моделиера Боб Маки, накара всички да замръзнат на местата си — включително и Адам. Дори оркестърът пропусна няколко такта.

Онемял, Адам тръгна към нея. За последен път бе изпадал в такова състояние на десетгодишна възраст, когато директорът на частното училище, в което учеше, го бе ударил с кожен колан през ръцете. Сега бе онемял по съвсем други причини.

— Добре ли сте? — попита Лора, когато видя, че е пребледнял.

Добре ли? Не, никак не беше добре. Имаше затруднения... с дишането.

— Да... много съм добре — успя да промълви.

— Тази рокля е невероятно скъпа — прошепна Лора. — Ще бъда много внимателна. — Последва едва забележима усмивка. После тя приближи до него. — Хората... ме гледат. — Смарагдовозелените ѝ очи се разшириха. — Надявам се, не мислят, че съм натрапница.

Адам се усмихна. На нея явно и през ум не ѝ минаваше каква е истинската причина за втрещените погледи.

— Сигурен съм, че не мислят така.

И в следващия миг към нея се спусна цяла орда мъже в смокинги. Надпреварваха се да поканят на танц току-що пристигналата главозамайваща красавица. Лора срамежливо и въпросително погледна Адам в очакване на... Какво? Разрешение? С голяма неохота, той ѝ го даде.

До него приближи Айона Пул.

— Скъпи, това ли е страдащата от амнезия бездомница, която искаше да подслоня? — попита с иронична усмивка.

Адам успя само да кимне. Преди Лора Ашли да се появи на приема, той беше обиколил повечето от приятелките си, опитвайки се да убеди някоя от тях да я подслони. Лора не можеше да живее в магазина, а сърце не му даваше да я откара в болница. Надяваше се, че загубата на паметта ѝ е наистина временна. Ако някоя от приятелките му се съгласеше да понесе присъствието ѝ за няколко дни, а през това време той да провери дали във вестниците няма съобщение за изчезнала русокоса дама, щеше да се почувства като спасител.

Погледът му се спря на Лора. Тя се усмихваше обезоръжаващо на мъжа, с когото танцуваше. Не приличаше на изпаднала в беда, но Адам опита да си представи изражението ѝ, ако разбере какви мисли се въртят в главата на нейния партньор. Дали щеше да остане очарована? Едва ли. Тя излъчваше такава невинност и уязвимост. Коя ли е всъщност, мина му през ум.

— Интересно, коя ли е всъщност? — изрази на глас мислите си Айона, а погледът на Адам остана прикован в ослепителната Лора. Както и погледите на повечето от присъстващите мъже.

— Жалко, че до края на седмицата няма да съм в града — продължи Айона. — Какво ще кажеш за Пат Робинс? Тя може да прибере „бездомницата“ при себе си. — Айона забеляза, че той не я слуша. — Затвори си устата, скъпи — рече насмешливо тя. — Може да лапнеш някоя муха.

Адам кимна разсеяно и се отправи към дансинга, но изведнъж се оказа обграден от приятелите си, нетърпеливи да научат повече за очарователната гостенка.

— Каролайн твърди, че онази красавица с червената рокля страдала от амнезия — каза Тед Принс с явно недоверие. — Хубав номер, Адам, но коя е всъщност твоята изискана и тайнствена гостенка?

— Това ли е последното ти завоевание, Форчън?

— Къде я намери?

— Това началото ли е или краят на вашата прекрасна връзка?

— Кой е номерът на телефона ѝ?

— Къде живее?

— Защо не ѝ подшушнеш нещо хубаво за един от най-добрите си приятели?

Адам не отговори на нито един от въпросите. За всеобща изненада, и най-вече за своя, той ясно ги предупреди да стоят настрана с „мръсните си помисли“, а по тона му се разбираше, че тя не е от „онзи“ тип жени.

— О, боже, Адам. Откога стана голямото братче на една скитница?

Адам рязко се извърна при саркастичната забележка.

— Не е смешно, Сам.

Саманта Макфий бе слисана от враждебния му поглед.

— Успокой се, мили — каза меко тя. — Едно добро дело трябва да бъде последвано от друго. Аз ще се погрижа за „Лора Ашли“ през следващите няколко дни. Дори, ако се наложи, може да се обадя на един приятел, частен детектив.

— Частен детектив? — повтори вяло Адам.

— Скъпи, тя може да е... всякаква. Може да е омъжена и да има пет деца. Може да е престъпница. Или избягала принцеса.

Адам мълчаливо се вгледа в нея. Саманта беше права. „Лора Ашли“ можеше да бъде всякаква.

— Пет... деца?

Сам се усмихна и хвърли поглед към танцуващата Лора.

— Не. Наистина с такова тяло едва ли са пет. Може би само едно или две.

— Не зная, Сам. Не ми прилича на... майка.

— Може да е само съпруга — предположи Саманта, наблюдавайки Адам с дяволито любопитство. — Та, какво решаваш, скъпи? Да я измъкна ли от ръцете ти?

— Какво? — погледна я Адам с невиждащи очи. Но преди Саманта да успее да повтори въпроса си, Адам забеляза двама новодошли. — О, не — измърмори. — Само това ми липсваше.

Саманта се обърна да види каква е причината за ужаса, изписан на лицето му.

— Дошла е баба ти. И то с Тру. Ти не каза ли, че...

Той вече си проправяше път през тълпата към Джесика и Тру.

— Мислите ли, че е разумно? — каза щом стигна до тях.

— Колко нелюбезно ни посрещаш, Адам — смърри го Джесика.

— Да. Къде са добрите ти обноски? — съгласи се Тру.

— Искях да кажа... — Адам се намръщи. — Не трябваше ли да лежиш вкъщи и да се възстановяваш?

— Да не мислиш, че ще оставя баба да дойде сама? — отвърна кисело Тру. — И освен това лекарят каза, че малко упражнения ще ми се отразят добре. Джесика внимателно оглеждаше обстановката.

— Ти наистина си нехранимайко, Адам. Ако Питър беше тук, щеше да получи сърдечен удар.

— Ако Питър беше тук — каза малко по-спокойно Адам, — нямаше да имаме разногласия. Сигурен съм, че ще му стане приятно, като види добрите отзиви в пресата.

— Доколкото си спомням, той се притесняваше за някаква стачка, а не за отзивите в пресата — обади се Тру.

— Спокойно. Срещите минаха като по мед и масло. Мисля, че омаях онази войнствена профсъюзна ръководителка, Андерсън. Дори я поканих на днешното тържество заедно с още няколко нейни намръщени колеги.

— Предполагам, прелестното русокосо създание с огненочервената рокля не е „войнствената“ — подхвърли Джесика.

Тру проследи погледа на баба си и зяпна от удивление.

— Коя е тя? — попита задъхано.

— Лора Ашли — промърмори Адам. — Затвори си устата, Тру. Може да лапнеш някоя муха.

Джесика се разсмя.

— Наистина, коя е тя? По една случайност зная, че моделиерката Лора Ашли почина преди няколко години.

— Не знам коя е — сбърчи вежди Адам.

— Ей, идва насам — побутна го с лакът Тру. Изведнъж нахаканият необуздан бунтар започна да приглажда разрешената си сламеноруса коса и да подръпва спортното сако, което бе облякъл по настояване на баба си.

Лора притеснено погледна Адам. Той хвана ръката ѝ, за да я увери, че е сред приятели.

— Лора, това е баба ми, Джесика. — Последва доста дълго мълчание. — И... Брат ми, Труман.

— Тру. Наричай ме Тру. Както ме наричат всички приятели.

— О... Благодаря ти, Тру — изчерви се Лора.

— Тъкмо мислех да те поканя на танц — намеси се Адам. — Ако си свободна, разбира се. — Той усещаше погледите на брат си и баба си и осъзнаваше, че прилича на седемнайсетгодишно момче на първа среща. Но, по дяволите, чувстваше се точно така.

— О, Адам — отвърна Лора с непринудена усмивка, — винаги съм свободна за теб... Само да поискаш. — Тя отново се изчерви.

Адам пое дълбоко въздух, за да скрие вълнението си. С бързи крачки поведе Лора към дансинга и беше сигурен, че месеци наред ще трябва да понася подигравките на Тру. Но какво значение имаше?

— Знаят ли? — попита Лора щом затанцуваха.

— Не — каза тихо Адам. Привлекателният аромат на новия ѝ парфюм го замаиваше. Или може би усещането, че я държи в прегръдките си.

— Кажи им, Адам. — Тя се замисли. — Може ли да те наричам Адам?

— Да. Всички мои приятели ме наричат така — усмихна се той.

Тя тихо се засмя и едва-едва допря бузата си в неговата.

— Толкова си мил с мен. Само преди час бях изгубена, самотна и безумно уплашена, а сега...

— Сега си красавицата на бала, принцесата. — Да, мислеше си той, принцеса. Думата подхождаше чудесно на неговата болна от амнезия красавица. Стеснителна, невинна, избягала принцеса...

— Разбирам — каза бавно Джесика, след като изслуша Адам. Погледът ѝ бе прикован в Лора Ашли, заобиколена от цял рояк нетърпеливи млади кавалери, между които бе и Тру. — Горкото момиче. — Джесика погледна невинно внука си.

В гласа ѝ Адам долови закачлива нотка, която никак не му хареса. Разбира се, в момента Лора сияеше и със сигурност не страдаше, но той бе убеден, че е направо сащисана от неговите бърбиви и превзети приятели. Те щяха да я задушат. Нямаше изгледи да се спаси с тази естествена усмивка и красивите си доверчиви очи.

— Да я беше видяла, когато я открих в пробната, бабче. Беше толкова уплашена и самотна. — Джесика се запита откога Адам бе започнал да я нарича бабче, но кимна с разбиране. Адам не смееше да погледне баба си в очите. — Разбира се, може да е всякаква.

— Каквато и да е, мисля, че има нужда от помощ — отсече Джесика.

— Да, безспорно — каза уверено Адам.

— Ти си я намерил, Адам. И мисля, че ти трябва да ѝ помогнеш. Зная, че не обичаш да поемаш отговорност, но...

— Права си, скъпа. Аз наистина съм отговорен за нея.

— И какво смяташ да предприемеш?

— Ами... Сам... Саманта предложи да я приюти за няколко дни.

— За няколко дни? — Джесика се замисли. — Много мило от нейна страна. Но ако се наложи да остане повече?

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Адам.

— Сигурна съм, че Сам няма да изхвърли нещастното момиче на улицата, но не искаш ли прекалено много от нея?

— Имаш право — отвърна припряно Адам. — Не бива да... прехвърлям на Сам моите отговорности. Освен това Саманта почти не се задържа у дома. Мисля, че Лора има нужда от... дом... От малко стабилност. От близък човек.

— Точно така — съгласи се Джесика.

— Сам предложи услугите на частен детектив, който да установи коя е всъщност Лора.

Джесика бавно кимна.

— Може би няма да се наложи. Ако се поуспокои малко и страхът ѝ попремине...

— Аз бих могъл — изтърси Адам. — Длъжен съм! — Джесика го погледна въпросително и Адам почувства, че се изпотява. — У нас е достатъчно широко. И тъй като... трябва да поема отговорността и да се погрижа за нея... Може би само след няколко дни паметта ѝ ще започне да се възстановява.

— Можем да я настаним в апартамента на третия етаж. Тру вече се премести в къщата за гости — предложи Джесика.

— Да. Чудесно.

— Първо трябва да я попиташ дали е съгласна.

— Да. Ще поговоря с нея.

— Няма ли да наруши спокойствието ти.

— Моето спокойствие? Не. Не.

— Зная, че имаш отделен апартамент, но все пак...

— Няма проблеми.

— Питър е толкова зает със сделката в Европа, че едва ли ще има нещо против — каза Джесика. Питър, както и Адам, имаше апартамент в семейната къща, а освен това бе наел и няколко стаи в един хотел в Денвър, близо до магазина. Тру и Тейлър също живееха наблизко — Тру в къщата за гости, а Тейлър в ремонтирания огромен гараж. Разпределението задоволяваше всички и даваше на момчетата възможност да се грижат за своята баба, която всички обожаваха.

Адам целуна Джесика по бузата.

— Ще извърша най-последно благородно дело. А, както казва Питър, благотворителността започва от семейството.

Адам претърси целия етаж на магазина, докато открие Лора. Най-последно я забеляза близо до щанда за осветителни тела, където водеше задушевен разговор с Айона Пул. Адам се намръщи. Дали клюкарката Айона не говореше за него? Вниманието му бе привлечено от Лора. Лицето ѝ бе напрегнато.

— По дяволите! — процеди през зъби. Беше сигурен, че Айона ѝ е наговорила всевъзможни измислици за неговите „подвизи“.

Когато приближи към тях, Айона прошепна: „Чао“ и се отдалечи с плавна походка. Лора само отмести поглед.

— Какви ужасии ти наговори за мен? — попита тихо той.

— Не мисля, че съм в състояние да изкажа някакво мнение, Адам. — Лора изглеждаше объркана.

— Не всичко, което ти е казала, е вярно.

Тя го погледна в очите.

— Но ми е казала и някои истини?

— Да — призна той.

Тя отстъпи една крачка. Адам не разбра дали го направи съзнателно.

— Трябва да съблека тази рокля... — Бузите ѝ поруменяха. — Искам да кажа, трябва да се преоблека и да си вървя.

— Къде ще отидеш?

— Получих... няколко покани...

— Не се съмнявам.

Тя го погледна обидено.

— Саманта Макфий ми даде ключ от апартамента си.

— Лора, съжалявам.

— Не, недей. Може би в истинския си живот аз съм... лека жена.

— Лора. — Адам посегна към нея, но тя отново отстъпи назад.

— Моля те, Адам. Беше толкова мил. Можеше просто да се обадиш в полицията и да се отървеш от мен.

— Не бих го направил. Не бих... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Питам се, дали и в истинския си живот съм такава ревла.

— Лора, нека ти помогна. Моля те...

— Достатъчно ми помогна.

— Ела с мен. — Тя сякаш се вкамени. — Аз... Не исках да кажа... — Но тя продължи да отстъпва. — Лора, не бих се възползвал от теб. От това ли те е страх? Каквото и да ти е наговорила Айона... — Но, преди да завърши изречението, Лора се обърна и бързо се шмугна в тълпата. — Лора! — Адам хукна след нея, но вече я беше изгубил сред гостите.

Докато се оглеждаше с надеждата да я зърне, срещна погледа на баба си. Тя кимна към асансьора. Адам се втренчи в светещите цифри над затворените му врати. Асансьорът се движеше нагоре. Към седмия етаж, където Лора — като Пепеляшка — щеше да извърши своето магическо преобличане и да изчезне.

Той рязко отвори вратата към аварийното стълбище и се втурна нагоре. Когато след невероятно бързото изкачване стигна до седмия етаж, видя как вратите на асансьора се затварят. В последния момент успя да ги отвори, но кабината бе празна. Вътре бяха само червените лачени обувки на Пепеляшка. Взе ги, излезе от асансьора и се отправи към пробните.

Спря пред летящата врата.

— Лора. Лора, няма защо да бягаш. Не се страхувай. Ти не ми даде възможност да ти обясня. В къщата на баба ми има празен апартамент. Той ще е само за теб. Ще бъдеш съвсем самостоятелна. Аз живея в отделно крило, в задната част. Просто... си мислех, че ако си сред хора... в семейство... Баба ми е много добра, Лора. — Той спря, за да си поеме дъх и да ѝ даде време за отговор. Стоеше, без да помръдва, но отвътре не се чу нито звук. — Лора, чуваш ли ме? Искам да ти помогна. Нямам никакви... други намерения. Няма да те свалям. Господи, трябва да съм голям мръсник, за да се опитам да го направя в твоето състояние. Може и да съм малко... женкар, признавам, но не

съм мръсник. — Той усещаше ускорените удари на сърцето си. — Може ли да вляза при теб? Лора, искам само да поговорим.

Той избърса потта от челото си и се вгледа в пантофките на Пепеляшка, които държеше в ръка. Защо поне не каже нещо? А дали изобщо е вътре? Какво ли ще стане, ако просто я предупредя и вляза, мислеше си той.

— Адам, чувствам се толкова... ужасно.

Гласът ѝ прозвуча самотно. Той бутна леко крилото. Тя бе застанала точно зад вратата, а на красивото ѝ лице бе изписана мъка. Сърцето му се сви.

— О, Лора, всичко ще бъде наред. Обещавам ти. — Той приближи бавно и внимателно. Боеше се да не я изплаши. — Слушай, при първата ми необмислена постъпка можеш да си тръгнеш, като вземеш всички рокли на този етаж.

— О, Адам!

Вече бе точно пред нея, но внимаваше да не я докосне.

— Не искам да се чувстваш ужасно, Лора.

— Но аз... — Тя отстъпи, но само за да покаже причината за своето притеснение. — Виж, съсипана е. — Тя посочи голямото мокро петно на роклята. — От червено вино е. Блъснах се в някакъв човек, когато излизах. О, Адам, роклята сигурно струва цяло състояние...

— Е, в такъв случай, не е ли късмет, че познаваш един Форчън? — нежно се пошегува той.

— Ще я платя, Адам. Не зная дали изобщо имам пари, но макар да съм бездомна и бедна, ще си намеря работа и ще я платя до последния цент.

— Бездомна и бедна? — усмихна се Адам. — Не, не вярвам. — Забеляза, че тя се изчерви. — Както и да е, засега името Лора Ашли много ти отива. Смятай роклята за подарък. Без да се чувстваш задължена — побърза да добави.

— Знаеш ли какво си мисля, Адам? — сериозно го изгледа тя.

— Не. Кажи ми.

— Мисля, че си много по-сладък от образа, който с толкова усилия се опитваш да създадеш. — Видяла изненадата, която се изписа на лицето му, Лора побърза да се поправи. — Предполагам, нито един изтънчен плейбой не обича да го наричат „сладък“. Извинявай, ако съм те обидила. А колкото до престижа ти, обещавам да не казвам на

никого. — За момент тя се замисли. — Харесвам те, Адам. И тъй като наистина вярвам, че няма да се възползваш от ситуацията, трябва да ти призная, че според мен си много привлекателен.

— Ти си очарователно откровена жена, Лора — усмихна се нежно той.

Тя отмести поглед и лицето ѝ помръкна.

— Така ли? — прошепна. — Питам се дали и в истинския си живот съм толкова честна.

ТРЕТА ГЛАВА

Джесика Форчън тъкмо наливаше кафе на Лора, когато точно в осем и петнайсет Адам влетя в трапезарията.

— Както виждам и ти си ранобуден като мен. — Лора му отправи пленителна усмивка, но в следващия миг лицето ѝ помръкна. Адам се досети какво я потиска — тя говореше за навиците си само от последните няколко дни.

— Нали знаеш — рано пиле, рано пее. — Той се настани на стола до нея, намигна закачливо и си взе кифличка.

Джесика сдържа усмивката си и продължи с интерес да наблюдава своя внук.

— И за какво ще пееш днес, скъпи Адам?

— Такава е приказката, бабче — изгледа я намръщено Адам. — Но всъщност аз наистина имам план за тази сутрин. — Той се обърна към Лора. — Искаш ли да дойдеш с мен на тенис в девет? Смесени двойки? — Лора се поколеба. — Вчера те гледах, докато играеше с Тру на нашия корт — продължи Адам. — Доста си добра, Лора. Сигурен съм, че ще се справиш.

— Не това ме спира, Адам. Искам да играя, но...

— Но какво, Лора? — попита предпазливо Адам.

— Чувствам се виновна — сведе поглед тя.

— Виновна? — попитаха загрижено в един глас Адам и Джесика.

Лора погледна за миг Адам и се изчерви.

— През тези няколко дни ти се държа прекрасно с мен. Беше толкова внимателен. Но зная, че те откъсвам от работата ти. Сигурно са ти се натрупали доста ангажименти. Не искам да се чувстваш задължен да ме развличаш. Особено когато си отговорен за такава голяма верига универсални магазини.

Джесика се усмихна, но не каза нищо. Не че внукът ѝ не работеше. Напротив, той вършеше много добри дела. Бе винаги пръв в събирането на средства за благотворителни цели. Адам имаше особена

слабост към детското отделение на Градската болница в Денвър. Непрекъснато организираше изнасянето на спектакли пред малките пациенти и дори сам изпълняваше фокуси всяка Коледа. Но винаги бе успявал да избегне бремето на осемчасовия работен ден.

Адам съсредоточено разбъркваше кафето си.

— Не се притеснявай за работата ми, Лора. Не са възникнали никакви проблеми. — Той усещаше погледа на баба си и бе уверен, че тя безкрайно се забавлява.

— Смесени двойки ли каза? — Лора се втренчи в чашата си.

— Да. Помислих, че можем да бъдем партньори — рече Адам с престорена небрежност. В същия миг забеляза как Лора леко се намръщи и размени поглед с баба му. — Какво има? Какво се е случило?

— Мисля, че Лора ще се чувства малко... неудобно сред твоята компания, скъпи — обади се Джесика.

Адам понечи да възрази, но точно в този момент вратата на трапезарията се отвори.

— О, Питър, връщаш се по-рано — радостно възкликна Джесика. — Очаквахме те след два дни.

Питър Форчън остави коженото куфарче и меката си шапка върху малката масичка. Въпреки дългия нощен полет изглеждаше като изваден от модно списание. По безупречно ушития тъмносин костюм нямаше нито една гънка.

Той прегърна баба си и с много обич я целуна по бузата.

Джесика стисна ръката му, а от погледа ѝ не убягна как той кимна на Адам и започна да оглежда внимателно Лора.

— Питър, трябва да се запознаеш с новата ни гостенка — каза бодро Джесика. — Лора... Ашли.

Бузите на Лора пламнаха и тя не посмя да погледне Питър, който изглеждаше доста изненадан.

— Лора Ашли? Но...

— Това всъщност не е истинското ѝ име — побърза да прекъсне брат си Адам. — Тя... просто го използва. Временно. Всъщност Лора е тук... инкогнито.

Двете жени го изгледаха учудено, а Питър бе още по-объркан.

Адам рязко се изправи и протегна ръка към Лора.

— Е, ние трябва да излизаме. — Той направо измъкна Лора от мястото ѝ. — Тенис. Смесени двойки. Ще играем срещу Айона и последната ѝ изгора, май се казваше Грейсън или нещо подобно. Имаме среща на корта в девет. Трябва да побързаме. — Докато говореше, той заведе Лора до вратата към градината.

— Адам, „инкогнито“ ли каза? Не разбирам. — Питър не откъсваше очи от брат си.

— Малко хора разбират, скъпи — усмихна се Джесика. — А сега седни, изпий едно горещо кафе и хапни кифлички.

— Почакай — извика Питър точно когато Адам хвана дръжката на вратата. — Какво стана със стачката? Постигна ли нещо?

Адам се извърна и се ухили.

— Доста, Пит. Наистина, положението е овладяно. — Той отвори вратата и даде път на Лора, когато Питър отново ги спря.

Адам въздъхна нетърпеливо, а брат му приближи, загледан в Лора.

— Не зная къде изчезна възпитанието на Адам. — Той подаде ръка и Лора колебливо я пое. — Приятно ми е да се запознаем... Лора.

— Благодаря...

— Питър — каза меко той.

— Благодаря, Питър — усмихна, се Лора. — И на мен ми е много приятно.

— Адам, почакай — рече Лора, когато най-последно излязоха.

— Какво има?

— Не мога да играя с тези дрехи.

Адам се загледа в светлозелената лятна рокля, която идеално подчертаваше стройната ѝ фигура. Той бе накарал една от продавачките в магазина да избере подходящи дрехи за Лора, въпреки протестите ѝ. Тя бе упорствала, че нейната рокля ѝ е напълно достатъчна и може би още една, която някой ден непременно ще плати. Адам бе разсеял притесненията ѝ и дори сам бе избрал някои от тоалетите. Тази лятна рокля бе измежду тях и бе една от любимите му. Но Лора беше права — не можеше да играе тенис с нея.

— Права си. Ще се отбием в магазина и ще си вземеш нещо подходящо.

— Адам, мисля, че беше достатъчно щедър. Освен това горе имам екип за тенис. Ще се преоблека много бързо.

— Добре — неохотно кимна Адам, — но мини през предния вход, за да не срещнеш случайно Питър.

— Защо не каза на брат си истината за мен? — На лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Баба ми ще го осведоми — отвърна разсеяно той.

— Мислиш, че няма да одобри присъствието ми тук?

— О, ще го одобри, след като разбере всички подробности — увери я Адам. — Ала на човек, който не го познава, Питър може да се стори доста заплашителен и... раздразнителен.

Лора се усмихна.

— Стори ми се много мил. Мисля, че това е семейна черта. И ти, и Тейлър, и Тру бяхте толкова сърдечни и гостоприемни.

— Тейлър? — Адам бе видял внезапното преобразяване на Тру пред Лора, но Тейлър? Доколкото му беше известно, Лора и Тейлър се бяха видели съвсем за малко и саможивият му брат се бе държал както обикновено.

— Да, той е очарователен.

— Тейлър? Очарователен?

Лора се засмя.

— Ако човек не го познава, може да помисли, че е малко срамежлив.

— А ти си го опознала?

— Малко. Вчера следобед прекарахме няколко часа в неговата лаборатория. Показа ми забележителната си работа върху Хоумър.

— Тейлър ти е показал работа си?! — Адам беше поразен.

— Нещо нередно ли има? — Лора изглеждаше объркана.

— Нередно? Не, не, нищо. Абсолютно нищо. Просто Тейлър не е показвал работа на никого.

— Искаш да кажеш на нито един външен човек, нали?

— Не. Все още никой от нас не е виждал Хоумър. Тейлър пази в тайна всичките си изобретения, докато ги завърши.

— О! — Лека руменина заля бузите ѝ.

Адам беше изумен. Тя изглежда бе омагьосала и четиримата братя Форчън — факт, потвърден и от следващите ѝ думи.

— Надявам се, няма да имаш нищо против след тениса да ме оставиш в центъра — каза тя, преди да тръгне към къщата. — Обещах на Тру да обядвам с него в „Ле Касуле“.

— „Ле Касуле“? Тру?

— Да не би Тру да не харесва ресторанта? — погледна го Лора озадачено. — Каза, че бил най-добрият в града. Реших, че му е любимият.

— О, да, харесва го. Просто наскоро имаше малък... спор с главния готвач.

— Спор ли?

— Тру има навика да предлага разни новости. Било е нещо, свързано с менюто. Понякога малко... попрекалява.

Адам забеляза, че Лора е разтревожена, и се усмихна.

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че щом е с теб ще се държи чудесно. — В противен случай, ще си има работа с мен, добави наум.

— Добрият самарянин, така ли, Адам? — изгука Айона.

Адам не обърна внимание на подигравателното подхвърляне — оглеждаше се за Лора.

— Още се преоблича, скъпи. Доста се поизпотихме през последния сет. Успокой се.

— Съвсем спокоен съм, Айона — намръщи се Адам.

— И затова не можеш да стоиш на едно място. — Тя звънко се изсмя и си спечели доста свиреп поглед. — Шегувам се, Адам. Къде е чувството ти за хумор?

Тя се вгледа в него и изражението ѝ стана по-сериозно. — Влюбен си в нея, нали?

— Не ставай смешна — срязва я Адам. — Просто я съжалявам, нищо повече. Опитвам се да я развличам, докато...

— Докога? — прекъсна го Айона. — Тя ми каза, че все още не може да си спомни нищо и че не се е появявало съобщение за изчезнала жена нито по телевизията, нито във вестниците.

— Минали са само четири дни.

— Адам... — Айона се поколеба дали да продължи.

— Можеш спокойно да го кажеш сега, Айона. Тъй или иначе някой ден няма да се сдържиш.

— Ами, може би не иска да си спомня.

— Не иска да си спомня какво? — натърти той.

Айона се вгледа в него.

— Да — промърмори тя. — Именно.

— Много си мълчалив, Адам — каза Лора в колата, докато пътуваха към центъра. — Да не би да е заради играта ми?

Той стисна здраво волана на ферарито и я погледна крадешком.

— Каква игра?

— Играта ми на корта — отвърна тя притеснено.

Адам затвори за миг очи.

— Извинявай, Лора. Бях се замислил за друго.

— О, разбира се. Сигурно имаш много по-важни неща от мен.

Преструва ли се? Има ли ирония в думите ѝ? Не, каза си той, поглеждайки към поруменялото ѝ лице. Лора не се преструва. Дали причината за амнезията не се крие именно в не принудиеното ѝ държане?

— Всъщност мислех за теб — тихо каза той.

— О! — прошепна тя и сведе поглед.

Последваха няколко мига неловко мълчание. За първи път през живота си Адам се чувстваше неудобно.

— Лора?

— Да, Адам?

— Просто се чудех.

— Да, Адам? — отвърна тя търпеливо.

— Сред жените не съм известен като вързан в езика.

— Да, забелязах го днес с Айона. И онази първа вечер на приема. Много си сладкодумен... В добрия смисъл. О, извинявай. Може би е от амнезията. Всичко, което ми хрумва, излиза през устата ми, преди да...

— Не се извинявай, Лора. Твоята откровеност е част от чара ти.

За миг погледите им се срещнаха, но Лора бързо сведе очи.

— Ето го „Ле Касуле“ — каза тя почти шепнешком.

Адам може би щеше да направи няколко обиколки из квартала, ако тя не беше забелязала ресторанта. Той искаше... Какво искаше?

— Адам?

— Ммм?

— Подмина ресторанта. — Тя махна на Тру, който стоеше на тротоара и гледаше с нескрит ужас отминаващото ферари.

Адам рязко натисна спирачката и Лора полетя напред, но предпазният колан я задържа, точно преди да се блъсне в стъклото.

— Извинявай — промърмори той и бавно приближи до тротоара.

— О, Лора, ти си като глътка свеж въздух — рече Тру, докато ѝ отваряше вратата.

Адам хвърли на брат си убийствен поглед, но Тру само се усмихна.

— И ти изглеждаш много добре, Тру — каза Лора и пое протегнатата му ръка.

Едва сега Адам забеляза сивия костюм, бледосинята копринена риза и червената вратовръзка „Армани“. Тоалетът му се стори познат.

— Ей, чакай малко. Облякъл си мои дрехи — измърмори той.

Тру намигна, докато помагаше на Лора да излезе от ферарито.

— Реших, че джинсите и черното кожено яке не са подходящи за „Ле Касуле“, братко.

Лора стъпи на тротоара и се обърна към Адам:

— Благодаря за прекрасната сутрин, Адам.

— Утре може да я повторим — отвърна бързо той, отчитайки факта, че Тру продължава да държи ръката ѝ.

— О, не — каза категорично Лора. — Реших, че не бива да ти губя повече времето. Ти имаш свое... всекидневие, свои приятели, много обществени задължения...

— О, твърде много — увери я Тру и дари брат си с широка усмивка. — Не се притеснявай за Лора, Адам. Ще направим необходимото тя да се чувства добре.

Адам се усмихна кисело и ги проследи с поглед до входа на ресторанта — ръка за ръка. После Тру прегърна Лора през кръста и я въведе.

Това е лудост, мислеше Адам, докато се отдалечаваше с ферарито. Ти дори не знаеш коя е всъщност тази жена, нито дори името ѝ. Държиш се като ученик. Добре де, привличането е само физическо, но ти имаш прекалено много скрупули, за да се възползваш от нейната уязвимост и невинност. Тя е толкова различна от останалите, прекалено различна. Но докъде ще те отведе всичко това? До никъде. Дори тонтината да не съществуваше...

В този момент Адам случайно погледна през страничното стъкло и смаяно откри, че отново минава покрай „Ле Касуле“.

Те бяха там. Тру и Лора. На малка маса за двама до прозореца. Адам намали и забарабани с пръсти по волана. Погледна часовника си. Група приятели го чакаха за обяд в клуба преди обичайната партия голф. Вече бе закъснял.

— Съжалявам, сър. Задължителното облекло за обяд е сако и вратовръзка — каза тържествено портиерът.

— О, съжалявам. Но имам много важна среща. Няколко души вече ме чакат вътре. Разберете ме. — Адам пхна двайсетдоларова банкнота в ръката на надутия портиер, който я прибра в джоба си със забележителна ловкост и махна на гардеробниерката. Тя извади черно сако и тъмносива вратовръзка и ги постави на плота пред себе си.

Адам въздъхна и облече грубото сако, което бе с няколко номера по-голямо от неговите, за разлика от вратовръзката, която бе с десетина сантиметра по-къса. И в този момент пред него застана Тру — суперелегантен в собствения му италиански костюм.

Адам се почувства като пълен глупак. Вече беше готов да захвърли унизяващото го сако и да се измъкне от ресторанта, когато Лора излезе от тоалетната и го забеляза.

Адам се усмихна мрачно, докато тя приближаваше и озадачено се взираше в новия му тоалет.

— Адам.

— Лора. — Той впери поглед в тавана.

— Защо не обядваш с нас?

— Ами... С удоволствие — кисело се усмихна той.

— Мислех, че имаш среща в клуба. — Очевидно Тру не споделяше удоволствието.

За ужас на стоящия наблизо келнер, Адам придърпа стола от съседната маса. А за ужас на Тру се настани между него и Лора.

— Отложих я — каза Адам, без да обръща внимание на брат си, който чак сега реагира на смешната комбинация между сакото и вратовръзката му.

Лора се усмихна скромно и отвори менюто.

— Е, какво предлагате да поръчаме, момчета? Тру и Адам се спогледаха. Тру се ухили, Адам — не.

Всеки път, когато Саманта Макфий представяше нова модна колекция, даваше прием за приятели, за да отпразнува събитието. На празненството винаги присъстваха и няколко манекенки, облечени в най-новите ѝ модели. Винаги имаше хубава храна, хубава музика и всички се забавляваха чудесно.

Но тази вечер Саманта бе разочарована, защото Адам не се включваше във веселбата. Тя приближи до канапето, където седеше сам — факт, достатъчно показателен — и отпиваше от чашата си с шампанско.

— Адам, цяла вечер мълчиш — рече тя нацупено. — Винаги ти е било много приятно на моите модни празненства. Наблюдавах те почти непрекъснато — ти дори не намигна на някоя от пищните манекенки, които се въртят около теб.

Адам погледна разсеяно моделиерката.

— Сигурно нещо не съм добре.

— Не си добре след онзи прием в магазина. Мислиш ли, че е от някаква храна? — Тя се усмихна кисело. — Или е нещо по-сериозно?

Адам я изгледа ледено, но не каза нищо. Тя се настани до него на старинното канапе.

— Къде е твоята изгубена бездомница, Адам?

— Не я наричай така — каза рязко той и допи чашата си.

— Извинявай. Днес си доста чувствителен, скъпи. — Тя замълча за миг. — Лора Ашли. Така по-добре ли е?

Покрай тях мина една от сервитьорките. Адам грабна от подноса ѝ нова чаша и отпи голяма глътка.

— Да не би и тя да не е добре? — продължи Саманта. — Лора Ашли? Затова ли не я доведе? Или реши, че няма... да ѝ бъде приятно? Предполагам, в това състояние би се чувствала доста неловко. Горката, та тя дори не знае коя е.

Адам отново не отговори, но Саманта забеляза как челюстта му се стегна.

— Надявам се, няма да страдаш безкрайно за нея, Адам. Тя е невероятно красива по свой невинен и очарователен начин, но е твърде различна от твоя тип жени.

Адам я изгледа свирепо и рязко се изправи.

— Направи ми една услуга, Сам. Престани да се занимаваш с нея. Тя съвсем скоро ще си възвърне паметта и ще си отиде... Ще

заживее свой собствен живот. А аз ще...

Той направи достатъчно дълга пауза, за да може Саманта да подхвърли:

— Да, Адам. Какво ще правиш тогава?

Адам забарабани по празната си чаша. След това се усмихна дяволито.

— Онова, което винаги съм правил, Сам. В края на краищата съм си създал име, което трябва да защитавам.

— Да. А също и богатството си — каза тя лукаво, протегна се и с интимен жест го погали по косата.

— Влез — извика Лора. — Вратата е отворена. Питър Форчън пристъпи в окъпания в слънчева светлина хол на апартамента за гости и видя Лора, седнала в креслото до прозореца със списание в ръце.

— Здравей! Как беше тенисът вчера? — попита Питър.

— Много добре. — Лора остави списанието. — Спечелихме и трите сета. Мисля, че Айона Пул дълго ще го преживява.

— Приятелите на Адам имат една обща черта — обичат да побеждават — усмихна се Питър.

— Обичат и да играят — добави Лора.

— А обядът? Разбрах, че Тру те е завел в „Ле Касуле“.

— Всъщност Тру и Адам.

— И Адам ли се появи? — повдигна учудено вежда Питър.

— Да, и то как! — Очите на Лора заблестяха.

Адам чу смеха още от долния етаж. И когато влезе в апартамента на Лора, изгледа подозрително Питър.

— Каква е смешката? И аз обичам хубавите вицове.

Питър го потупа приятелски по гърба и излезе, без да продума. Изчервена от притеснение, Лора погледна през прозореца.

— Днес ще ходя до Булдър. — Адам подръпна мекия си кашмирен пуловер. — Помислих, че може би ще искаш да дойдеш с мен.

— По работа ли? — попита Лора поуспокоена.

— Ами... Нещо такова. Трябва да взема нещо за един благотворителен търг. Картина на Елман. Джефри Елман. Чувала ли си за него?

— Не съм сигурна, Адам — отвърна тихо тя.

— Извинявай. — На Адам му се прииска да се ритне.

— Добър ли е? — попита тя с безгрижна усмивка.

— Известен е. И се съгласи да подари една от картините си за търга. Трябва да избирам между три и си помислих... Че може да ми помогнеш.

— Не зная дали изобщо разбирам от изкуство — намръщи се Лора.

— Още по-добре. Ще видиш картините с детски очи. — Той се приближи до нея и ѝ подаде ръка.

Лора я пое след кратко колебание. Той внимателно ѝ помогна да стане, сякаш държеше крехко чупливо съкровище. Загледа се дълго в очите ѝ и този път не се почувства неловко. Но бе изпълнен с много други чувства.

— О, Лора, какво ще правя с теб? — промърмори.

— Не зная, Адам — прошепна развълнувано тя.

— Ами докато измисля нещо, може би трябва да... те целуна. — Последните думи тя усети с меките си сочни устни. Езикът му бавно и прелъстително се плъзна по тях.

Очите им се срещнаха, после клепачите ѝ бавно се спуснаха, устните ѝ се разтвориха и сърцето ѝ лудо заби.

Адам се отдръпна пръв, обзет от най-невероятна смесица от чувства: желание, примесено с предпазливост; страст, примесена със сдържаност; чисто физическо влечение, примесено с покровителствена загриженост. Той затвори очи и леко се олюля.

Лора плахо протегна ръка.

— Толкова ли беше лошо?

Очите му мигом се отвориха.

— Лошо ли? Лошо? Не, не. — Господи! Една целувка и вече заекваше като идиот. Седна на креслото до прозореца и сплете пръсти. — Трябва да знаеш някои неща за мен, Лора.

Тя седна до него, помълча малко, после каза:

— Но ако не ги зная, ще бъдем почти квит.

Той я погледна, след това се втренчи в пода.

— Може би трябва да наемем частен детектив, Лора. Сигурно се чувстваш ужасно...

— Точно сега не се чувствам ужасно, Адам. Напротив — отвърна тихо тя.

— Никога не съм срещал момиче като теб. — Той се втренчи в нея.

— Сигурна съм, че и ти си единствен по рода си.

И двамата се засмяха.

— Страх ме е, Адам. — Усмивката на Лора угасна.

— Няма от какво да се боиш, Лора.

— Толкова си мил. — Тя отмести поглед. — И искам да знаеш, че не очаквам да... Промениш живота си заради мен. Нищо не очаквам, Адам. Ако се опасяваш, че кроя нещо...

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Нито за миг не съм си помислил, че кроиш каквото и да било, Лора.

— Айона и някои от другите ти приятелки може би са на друго мнение.

Адам не усещаше, че стиска все по-силно.

— Айона казвала ли ти е нещо? Някой да ти е подхвърлял подобен намек?

Тя се освободи от ръцете му и се изправи. После го погледна и се усмихна.

— Знам някои неща за теб, Адам. Ти си един от най-известните ергени в Денвър и имаш намерение да си останеш такъв. Айона ми спомена за тонтината. Сигурна съм, че тя е допълнителен стимул. — Тя замълча. — Имам ти пълно доверие, Адам.

Той се ухили глупаво.

— Е, след като вече се опознахме толкова добре, какво ще кажеш за екскурзията до Булдър?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лора ахна, когато Адам спря колата пред дома на Джефри Елман — невероятно красива постройка от кедър и стъкло, с панорамен изглед към Скалистите планини.

— Хубава е, нали? — усмихна се Адам.

— Хубава? Великолепна е! — възкликна Лора и изгледа замислено Адам. — Възприемаш всичко толкова спокойно.

— Кое възприемам спокойно? — Той изключи двигателя и се обърна към нея.

— Водиш спокоен живот в огромно имение. Твои приятели са все известни и богати хора. Нямах никакви грижи, никакви проблеми. За теб всичко е толкова лесно, толкова естествено.

— Според твоето описание изглеждам като пълен глупак.

— Не исках да кажа такова нещо. Може би просто... ревнувам. И съм уплашена. Вероятно се страхувам. Възможно е когато паметта ми се възвърне, да се окаже, че съм най-обикновена жена, която води сив скучен живот и прекарва дните си в някой мръсен офис, а нощите... — Тя погледна встрани.

— Със съпруг? Със... семейство? — Лора не отговори. — Не мисля — рече уверено Адам. — Щеше да излезе съобщение във вестника. Когато изчезне съпруга или майка, събитието се превръща в основна новина за вестниците и телевизията.

Лора се загледа в къщата на Елман.

— Може би съм прекарвала нощите сама, сгушена в леглото с книга в ръка, надявайки се телефонът да звънне.

— И това не ми се вярва — каза Адам.

— Не ти ли се вярва?

Лора се обърна към него и той с изумление видя сълзи в очите ѝ. Без да се замисля, протегна ръка да я погали, но тя бързо отвори вратата и се измъкна от колата.

Джефри Елман ги посрещна на вратата. Художникът изобщо не отговаряше на представите на Лора за човек на изкуството. Беше

възпълен оплешивяващ мъж на средна възраст, когото тя би взела за търговец или застрахователен агент.

— Добре дошли в къщата на Елман — поздрави сърдечно той. — Или, както я нарича майка ми, „Прищявката на Джефри“. — Елман се усмихна топло. — А аз мисля, че е за предпочитане пред някоя пълна с хлебарки мансарда в Сохо. — Той прегърна приятелски Лора. — Чувствайте се като у дома си.

Лора хареса от пръв поглед както Джефри, така и къщата му. А забеляза, че и на Адам му се понравиха.

— Лудост е, нали? — каза Джефри през смях, докато наблюдаваше как Лора с възхищение разглежда преддверието. — Когато съм тук, светът е буквално в краката ми.

— Прекрасно е — каза Лора. — Сигурно се чувствате...

Но, преди да довърши изречението си, той се изсмя и потупа голямото си шкембе.

— Чувствам се малко не на място... — Той се наведе към нея. — Малко като мошеник.

— Искате да кажете, че всички тези платна са измама?

— Момичето ми харесва, Адам — ухили се Джефри. — Къде я намери? Ще откриеш ли и за мен подобна жена?

— Съжالياвам, Елман, единствена е — усмихна се Адам.

Джефри погледна заговорнически към Лора.

— Едно е сигурно. Различна си от всички останали приятелки на Адам. Веднага го забелязах.

— Какво точно забелязахте? — попита Лора с любопитство.

Джефри не отговори веднага.

— Какво забелязах ли? — повтори той, изучавайки я с пронизателния поглед на художник. — Ами забелязах красота, интелигентност, дух, гордост, страст и... потиснатост.

Лора усети как лицето ѝ пламна, когато Джефри се втренчи за няколко секунди в нея. Настъпи неловко мълчание и тя почувства изпитателния поглед на Адам.

— Искан да ви направя комплимент — наруши тишината Джефри. — Аз самият притежавам някои от тези качества. Е, може би без красотата. Но потиснатостта със сигурност. Тя е основната движеща сила в живота ми. Благодарение на нея осъществих желанията си.

— В момента аз дори не зная какво точно искам — отвърна тихо Лора, след това приближи до една от стените, покрита с огромни платна в ярки цветове.

— Забавни са, нали? — обади се Адам зад гърба ѝ. Тя погледна през рамо — първо Адам, после Джефри.

— Те са диви, абсурдни и бунтарски. — Тя се усмихна на художника. — Исках да ви направя комплимент.

Джефри и Адам се спогледаха и избухнаха в смях.

Докато пътуваха обратно към Денвър, Лора бе доста унила.

— Радваш ли се, че дойде с мен? — попита Адам.

— Джефри ми хареса — отвърна Лора — Оказа се съвсем различен от онова, което очаквах.

— Бе очарован от избора ти. Той също смяташе, че тази е най-добрата картина. Може да си работила в някоя картинна галерия. Ако искаш, можем да... проверим галериите в Денвър.

— Да. Добра идея — рече Лора без особен ентузиазъм.

— В такъв случай да побързаме. Може би трябва да...

— Адам, аз си отивам — каза неочаквано тя с треперещ глас.

— Отиваш си? Какво искаш да кажеш?

— Утре сутрин. Не мога постоянно да живея на твой гръб и на гърба на цялото ти семейство. Не бива. Чувствам се като... използвачка.

— Минали са само няколко дни, Лора.

— И, което е още по-лошо, започвам да се чувствам прекалено... добре — призна тя.

— И какво лошо има в това? Аз искам да се чувстваш добре. Ние... Ние всички го искаме. — Разбра по лицето ѝ, че не е успял да я убеди. — Обещай ми нещо, Лора.

— Какво?

Дясната му ръка пусна волана и докосна бедрото ѝ. Само за миг. Но тя изтръпна цялата. Доколко бе разгадал Джефри Елман нейната страст и потиснатост? Тя нервно погледна Адам. Дали бе доловил реакцията ѝ на тъй мимолетния му допир?

Но Адам бе твърде зает със собствените си чувства, за да възприеме каквото и да било. Мисълта, че утре Лора ще си отиде, може би завинаги, бе като неочакван удар под пояса.

— Обещай ми, че ще помислиш още няколко дни. А и къде ще отидеш? Какво ще правиш?

— Ще си намеря работа, ще наема малко жилище и ще опитам да събера смелост, за да посрещна истината — каквато и да е тя.

В седем и петнайсет на следващата сутрин Адам влезе в трапезарията, като весело си подсвиркуваше.

Питър, Лора и Джесика бяха вече на масата. Беше обичай да закусват заедно. Само Тейлър правеше изключение, защото често работеше до зори и спеше до обяд. Тру отсъстваше, тъй като бе заминал за няколко дни в делова командировка.

Когато Адам влезе, и тримата се ококориха. Облечен в елегантен раиран костюм с жилетка, със златен джобен часовник, дипломатическо куфарче и мека шапка в ръка, Адам бе точно копие на брат си, Питър.

— Днес имам много работа. — Адам приближи до масата и потри длани. — Плътна програма. Време е да се върна към задълженията си.

Питър озадачено погледна баба си, но тя само сви рамене. Лора продължи да зяпа Адам, който се настани до нея и рече:

— Вече приключваш? — Тя сведе поглед към чинията си и кимна. — Добре. Не бива да закъсняваме, защото ще дадем лош пример.

— Лош пример? — попита объркан Питър.

— За какво не бива да закъсняваме? — недоумяваше и Лора.

Без да им обръща внимание, Адам тържествено извади от вътрешния си джоб малък бележник с кожена подвързия и го отвори, но така, че Лора да не може да надникне в него.

— Мммм, даа — измърмори той. — Аха. — Извади сребърна писалка, потупа с нея бележника, после свали капачката и започна да пише нещо.

Останалите го наблюдаваха като хипнотизирани. Най-накрая Адам затвори бележника, сложи капачката на писалката и отново ги прибра в джоба си.

— Готова ли си? — обърна се той към Лора.

— За какво?

— Ти каза, че ти е неудобно да живееш на наш гръб. Отсега нататък сама ще печелиш пари за престоя си тук. Назначавам те на работа.

— Каква работа? — попита Лора.

— Ще бъдеш моя помощничка и секретарка в компанията.

Питър се задави с кафето си и Джесика услужливо го потупа по гърба.

След като Адам и Лора излязоха, Джесика погледна Питър и се усмихна лукаво.

— Това момиче прави чудеса с моя волен и безгрижен внук. — Очите ѝ заблестяха. — Не съм ли права, Питър?

— Ще видим, бабо — изгледа я внимателно той.

— Добро утро, Елън — каза весело Адам, минавайки покрай рецепцията.

— Казвам се Джойс — рече младата елегантна брюнетка.

— Точно така. Джойс. — Той ѝ се усмихна, а после се обърна към Лора. — Предишната администраторка се казваше Елън.

— Не, господин Форчън. Казваше се Керъл — поправи го Джойс.

Адам припряно поведе Лора и махна на трима мъже, застанали до машината за сода.

— Добро утро на всички — извика той.

И тримата го изгледаха озадачено. Адам намигна на Лора.

— Друг път ще те запозная с тях.

Докато вървяха по дългия коридор, в който бяха разположени повечето кабинети, Адам продължи да поздравява и всеки път получаваше в отговор втрещени погледи. Лора се приближи плътно до него и тихо попита:

— Какво им става?

— Защо мислиш, че им става нещо?

— Не мислиш ли, че всички се държат малко... странно?

— О, просто не са очаквали, че ще се върна преди понеделник.

След като миналия петък се справих със стачката, реших да си почина една седмица. Пит цяла година ме увещава да си взема малко отпуск. Знаеш какво е. Работата се трупа, напрежението е огромно. Даваш

всичко от себе си и в същото време се стремиш да не припадаш от преумора. Но човек не може непрекъснато да играе голф и тенис...

Лора се усмихна.

— Май съм си изградила съвсем погрешна представа за теб, Адам. Бях решила, че си...

— Глупак? — ухили се той.

— Е, това е малко...

— Меко казано?

Тя се засмя.

— Този твой маниер да завършваш изреченията ми може да се превърне в...

— Навик?

Погледите им се срещнаха.

— Приятен навик — завърши Лора.

Той отвори вратата на приемната за директорските кабинети и я покани да влезе. Когато минаваше покрай него, той каза:

— Необузданият плейбой е само поза. Дълбоко в себе си крия много...

— Чувства?

— Взе ми думата от устата, мила — засмя се той.

Госпожа Сондърс — невероятно способната главна секретарка — стоеше притеснено в центъра на просторния, но явно отдавна неизползван, кабинет на Адам Форчън.

— Ние... Не ви... очаквахме, господин Форчън — заекна тя.

— Реших да се върна по-рано, госпожо... — Той не можа да си спомни името ѝ и се закашля, за да прикрие незнанието си.

— Може би отново ще искате да използвате кабинета на брат си, господин Форчън. Опасявам се, че тук е малко прашно. — Госпожа Сондърс притеснено погледна Адам.

— Прахът се трупа невероятно бързо — каза Адам, отиде до прозореца и се опита да го отвори.

— Не се отварят, господин Форчън. Централна климатична инсталация.

— Зная. Просто... Проверяха дали...

— Дали не става течение? — предположи Лора. Адам кимна и чукна леко по рамката. След това извади бележника си и бързо го прегледа.

— И така... — Той се обърна към Лора. — Първа точка за днес е твоето настаняване в съседната стая. — После продължи към госпожа Сондърс. — Изчистете праха, донесете свежи цветя и се погрижете да сменят стола в съседната стая с по-удобен.

— Мисля, че там няма стол, господин Форчън. Съседната стая е само...

Адам прегърна госпожа Сондърс през раменете.

— Ще се справите, нали? Искам следобед кабинетът на Лора да бъде тип-топ. Разбирате ли? Искам също така да прегледате графика ми и да отмените всички сутрешни срещи.

— Графикът ви?

Адам изпрати госпожа Сондърс до вратата.

— Това е всичко. Засега.

Когато госпожа Сондърс излезе от кабинета на Адам Форчън, около бюрото ѝ се бяха събрали десетина служители на компанията.

— Какво прави тук? — попита Мили от счетоводството.

— Нямам представа — сви рамене госпожа Сондърс. — Като че ли е откачил. „Отменете всичките ми сутрешни срещи“! Така ми каза.

— Да ги отмениш? Какви срещи? — промърмори Гари от личен състав.

— Може би с неговия букмейкър? — предположи секретарката Лин.

— Глупости — каза най-сериозно госпожа Сондърс. — Чувала съм какви ли не слухове за най-големия от братята Форчън, но не и за хазарт. А дори да залага, със сигурност няма да го прави отгук. О, Питър Форчън не би го понесъл.

— Може да организира нов прием — подхвърли друга служителка.

— При положение, че Питър Форчън е тук? Тази сутрин ми се обади, за да ми съобщи, че ще дойде към обяд — каза Ронда, личната секретарка на президента.

— Аз мисля, колкото и невероятно да ви изглежда, че е тук, за да... работи — рече госпожа Сондърс.

— Да работи?! — извикаха всички в един глас.

— Имаше дори бележник — добави главната секретарка.

— А красавицата, която дойде с него? — попита Гари.

— Тя е новата му помощничка — докладва госпожа Сондърс.

— Ив какво ще му помага? — подхвърли Гари.

Чу се сподавен кикот.

— Струва ми се позната — замисли се Мили.

— Разбира се, че изглежда позната — каза госпожа Сондърс и се изсмя сухо.

— Сетих се. — Гари щракна с пръсти. — Не е ли скитницата, която нощният пазач откри в пробната на седмия етаж миналия петък?

— Точно тя е — каза Мили. — Момичето, страдащо от амнезия. Интересно, коя ли е всъщност?

Госпожа Сондърс седна зад бюрото си и погледна замислено събралите се.

— Да, интересно. В нея има нещо... Нещо смътно познато. — Тя поклати глава. — Е, сигурна съм, че семейство Форчън прави всичко възможно, за да открие истинската ѝ самоличност.

Когато чу да се отваря вратата към съседния кабинет, Адам бързо прибра стика за голф и малката изкуствена площадка в шкафа. Тъкмо се извърна и в стаята влезе Лора с цял куп документи.

— Мисля, че са достатъчно за начало — каза тя и ги стовари върху бюрото му.

Адам приближи с важна походка и хвърли един поглед на най-горната папка, без да си направи труда да я прочете.

— Отлично, Лора. Ти надмина очакванията ми. — Той погледна часовника си. — Я виж ти! Наближава дванайсет. Време е за обяд. И тъй като днес е първият ти работен ден, поръчах на госпожа...

— Сондърс?

— Точно така. Госпожа Сондърс. Браво. Започваш да запомняш и имената. Та за какво говорех? А, да. Поръчах на госпожа Сондърс да запази маса в „Тибоус“, където правят най-хубавите пържоли в Тексас.

— О, Адам, много мило от твоя страна, но...

— Не обичаш пържолите? Предлагат и омари от Мейн, пилешко месо, вегетарианска кухня...

— Не става въпрос за менюто, а за времето, Адам.

— За времето ли?

— Ами, да. Нямаме достатъчно време. — Тя го отведе до стола му и дръпна един за себе си. Преди да седне, се наведе, за да вземе документите и погледът на Адам се плъзна по тялото ѝ. Но в следващия миг той си наложи да погледне към папките.

— И така, първо прегледах тези доклади, направих кратки бележки, няколко коментара в полетата. — Тя млъкна и го погледна разтревожено. — Нали нямаш нищо против?

— Да имам нещо против? Против какво?

— Че съм направила някои предложения? Че съм отбелязала областите, които са потенциални източници на проблеми?

— О... Не. Това е чудесно, Лора. Наистина. — Той хвърли още един поглед към документите. — Потенциални източници на проблеми?

— Предполагам, целта ти не е само да предотвратиш някаква стачка, а да стигнеш до същината на проблема. Да откриеш какво точно тревожи служителите, да определиш кои от спорните въпроси могат да бъдат обсъдени и да се съсредоточиш върху областите, където биха могли да се постигнат компромиси.

— Точно така.

— Добре. — Тя се усмихна. — Само не искам да мислиш, че нагазвам в твои води.

— В мои... води?

— В сферата на твоята компетентност, Адам. Наистина уважавам твоите знания и опит в дипломатичното решаване на проблемите. Тъкмо затова Питър ти е възложил да се заемеш с преговорите миналата седмица, нали?

— Разбира се. — Той взе най-горната папка и се загледа в нея, като си мърмореше. — Разбира се, разбира се...

След два часа Адам бе вече без сако, с разхлабена вратовръзка, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Той с въздишка постави последния доклад върху купчината документи.

Лора стана и се протегна.

— Мисля, че началото е добро. А ти?

Адам се отпусна във въртящия се стол.

— Ти наистина имаш дарба за тази работа, Лора. Може би, преди да загубиш...

Тя сложи пръст на устните му.

— Да не говорим за миналото ми. За първи път се чувствам толкова добре в настоящето.

Той се изправи и застана с лице към нея.

— Наистина ли за първи път се чувстваш добре? — попита тихо.

Лора инстинктивно облиза устните си при спомена за целувката и за огромното удоволствие от нея. Усмихна се притеснено.

— Виж какво, Адам...

— Гледам.

Той обви ръце около кръста ѝ.

— Адам... Не си ли... гладен?

— Да — промърмори той в ухото ѝ.

— В служебен кабинет сме... Какво ще си помислят... твоите... Твоите подчинени?

Тя направи опит да отстъпи, но зад нея беше бюрото. Тихо изстена, почувствала как я притиска в прегръдките си.

— Не трябва... да даваме лош... — опита да възрази.

— Пример? — Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и той я привлече още по-плътно към себе си.

— Д-да. О... — Тя отново изстена, когато устните му докоснаха шията ѝ и неволно отметна глава.

— Лора, Лора — прошепна той. — Ти ме...

— Подлудяваш? — каза тя почти без звук.

— Да. — Устните му най-последно намериха нейните. Целувката бе тъй пламенна и наелектризираща, че краката ѝ се подкосиха. Тя протегна ръка, за да се подпре на бюрото и случайно докосна с лакът копчето на интеркома.

— О, Адам — рече задъхано и се отдръпна. — След първата целувка се заклех, че няма...

— Да се повтори?

— Да.

— Съжаляваш ли?

— Не. Но би трябвало.

— Защо?

— Защото имам чувството, че се възползвам от теб.

Адам се изсмя.

— Ти... Се възползваш от мен? Аз самият умирам от притеснение да не помислиш, че аз се възползвам от теб.

— Наистина ли?

— Лора, ти направо ме зашемети. Ти си като глътка чист въздух. Толкова мила, толкова слънчева, толкова чиста, толкова прекрасна.

— Не говори така, Адам.

— Зная какво мислиш. Че говоря с изтъркани фрази. Че съм ги казвал много пъти. Но не е вярно.

— Ето една сериозна причина да не ги казваш и сега.

— Защо? Кажи ми защо? — настоя той.

— Та ти дори не ме познаваш.

Той се усмихна и въпреки съпротивата ѝ, отново я взе в обятията си.

— Познавам те по-добре, отколкото можеш да си представиш.

Пред кабинета на Адам, около бюрото на госпожа Сондърс, се бе събрала малка групичка. Всички се усмихваха. С изключение на Айона Пул, дошла да разбере какво търси Адам тук. Е, вече знаеше.

Лора и Адам се отдръпнаха един от друг щом вратата се отвори и в кабинета влетя Айона.

— Винаги идваш точно навреме — изръмжа Адам.

— Само след миг ще ми бъдеш благодарен — усмихна се тя, отиде до бюрото и изключи интеркома, докато двамата я наблюдаваха зяпнали. Лицето на Лора пламна, а след секунда и Адам се изчерви. — Няма нужда да ми благодарите. В края на краищата, за какво са приятелите?

Лора трескаво започна да събира документите.

— Ще ги занеса в моята стая... и...

— Ще ги подредиш — притече ѝ се на помощ Адам.

— Точно така. — Тя мина покрай Айона, смотолели някаква благодарност и излезе.

— Какво става? — Айона изгледа предизвикателно Адам.

— Страхотна си — каза той с кисела усмивка.

— Ако си решил да прелъстяваш скитницата, защо трябваше да я водиш точно тук?

— Не я доведох тук, за да... я прелъстявам. Просто... Така се случи. Всъщност Лора... Работи за мен.

— Моля те, повтори го, скъпи — премигна Айона и приседна на ъгъла на бюрото му.

— Лора търсеше работа. Искаше да се чувства полезна, да заплати престоя си. И... Аз я назначих при мен.

— Като каква? Ще ти носи стиковете за голф ли? Или ще ти партнира на тенис?

Адам изгледа свирепо своята стара приятелка и седна зад бюрото, като се надяваше, че думите му ще прозвучат по-авторитетно от директорския стол.

— Животът не е само голф и тенис, Айона.

— Извинявай. Зная, че се занимаваш активно с организирането на благотворителни спектакли, търгове и други такива, но не виждам с какво може да ти помогне Лора.

Адам скръсти ръце.

— Не си забравила, че си в моя кабинет, нали? И ако излезеш и погледнеш вратата, ще видиш надпис с големи златни букви — Адам Форчън, Първи вицепрезидент. Лора е моя помощничка. Помага ми по проблемите на... трудовите отношения.

Със същия успех можеше да каже и „космическите изследвания“. Айона избухна в смях.

— О, Адам, загазил си — каза тя, след като най-после се успокои.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Та ти не знаеш дори коя е. Ами ако е някоя измамница?

Тя очакваше да почервене от гняв, а той се усмихна.

— Трудно е да повярваш, че една жена може да бъде съвестна, непретенциозна и работлива, но точно тези качества правят Лора изключителна.

Айона се намръщи, по лицето ѝ се четеше загриженост.

— По-лошо е, отколкото предполагах. Влюбен си в нея.
Адам леко пребледня.

— Не, не. Не съм влюбен. Просто... — Той не можа да доизкаже мисълта си и, без да иска погледна към кабинета на Лора. Дали тя би могла да завърши изречението вместо него?

ПЕТА ГЛАВА

— Добро утро, сър.

— Добро утро, господин Форчън.

— Как сте, господин Форчън?

— Добър ден, сър.

Питър Форчън вървеше към кабинета си и отвърщаше на поздравите на своите подчинени с усмивки и леки кимвания. Когато застана пред бюрото на госпожа Сондърс, тя се усмихна широко.

— О, добро утро, господин Форчън. Как сте?

— Много добре, госпожа Сондърс. — Той кимна към кабинета на Адам. — Вътре ли са?

— Да, сър, от осем часа. Всеки ден от началото на седмицата. — Тя погледна към купчината бележки, доклади и писма, натрупани на бюрото ѝ.

Питър прегледа набързо най-горния лист, после вниманието му отново се насочи към вратата на Адам.

— В десет имам среща, госпожа Сондърс, но бих искал да поговоря с брат си. Да речем в единайсет и петнайсет. Бихте ли му предали?

— Да, господин Форчън. — Госпожа Сондърс се замисли. — Само... брат ви ли?

— Да, госпожа Сондърс — усмихна се Питър. — Ако успее да се откъсне от своята... помощничка.

— О, Адам, чудесно! — възкликна Лора и остави папката. — Наистина имаш талант.

— Изненадана ли си?

— Не. Никога не съм се съмнявала в способностите ти. Но това е изключително!

Адам се изправи и завъртя стола на Лора към себе си.

— Обичам да ме хвалиш.

— Така ли? И добре ли го правя?

— Може ли да ти кажа нещо?

— Щом искаш.

— Искам. — Той се взря в лицето ѝ.

— Адам. — В гласа ѝ имаше и закачка и предупреждение. —

След компрометиращата сцена през първия ден се държиш направо идеално. На път си да поставиш рекорд.

— Наистина трябва да се признае за рекорд — каза той през смях. — Ти промени всичко, Лора. Трябва да знаеш, че...

— Зная — каза тихо тя.

Той седна на ръба на бюрото.

— Искях да кажа, че... И ти си много умна.

— Какво имаш предвид? — Лора рязко вдигна поглед.

Реакцията ѝ го стресна.

— Казах го като комплимент. Имаш бърза мисъл и когато трябва да се подреждат нещата, си истинска фурия. Предложенията и съветите ти са съвсем на място. Поразен съм. Наистина.

— Не зная на какво се дължи — рече тихо Лора.

— Все още ли не си спомняш нищо? — Той протегна ръка и докосна бузата ѝ. Лора само сведе очи и поклати глава. — А какво каза онзи психиатър, при когото те изпрати баба ми?

— Че ще си възвърна паметта, когато съм готова да приема онова, което... потискам.

— Ето, значи е само въпрос на време. Когато си готова.

— Да, когато съм готова — повтори тя, вдигна глава и погледите им се срещнаха — Това не те ли притеснява?

— Кое да ме притеснява?

— Ами, че... крия нещо.

Той се наведе и я хвана за брадичката.

— О, мила Лора, не разбираш ли, че това няма никакво значение за мен? Миналото си е минало. Интересува ме единствено настоящето. А последните две седмици бяха...

— Най-хубавите?

— Точно така. — Той се усмихна и погали с палец устните ѝ.

— Приятно е, Адам.

Той повдигна леко главата ѝ и нежно я целуна по устните.

— Ммм. А това е още по-приятно.

Точно в този момент на вратата се почука Адам неохотно се изправи.

— Да, госпожа Сондърс.

Вратата се отвори и секретарката надникна.

— Помолихте ме да ви се обадя, когато стане единайсет и петнайсет. За срещата с брат ви.

— Нещо за пиене? — попита Питър и отиде до вграденото барче.

— Много е рано, Пит. Не, благодаря — каза малко нервно Адам. Какво ли искаше Питър? Беше изминала цяла седмица и едва днес брат му го бе извикал на официална среща. Съществуваше един-единствен повод да бъде в кабинета на Питър — Лора!

— Е, как се справя Лора? — попита спокойно Питър.

Адам се усмихна. Е, поне брат му започваше без предисловия.

— Чудесно. Наистина чудесно.

Питър си наля чаша минерална вода и предложи на Адам. Той отказа и брат му въпросително повдигна вежда.

— Да нямаш проблеми с пиенето?

— Нямам никакви проблеми, Пит. А ти?

Пит взе чашата и седна в коженото кресло. Адам се настани в другото и зачака продължението на разговора. Трябваше да признае, че брат му не го накара да чака дълго.

— Мислиш ли, че е честно спрямо Лора? — попита Питър и облегна лакти на коленете си.

— Малко ли й плащам според теб?

— Вечните актьорски номера. Не, не говоря затова.

— Виж какво, Пит, трябва да призная, че нямах представа какво да правя с Лора, след като я доведох тук, но нещата... потръгнаха. Най-вече благодарение на нея. Невероятна е. Някак интуитивно се справя с въпросите, свързани с организацията и трудовите отношения. Наистина чувства нещата.

— А като говорим за чувства, не бива да пропускаме факта, че е влюбена до уши в теб... Ако случайно не си го забелязал.

Адам не отговори веднага.

— Тя знае за тонтината, Пит.

— Може би не иска парите ти. Може би ще ѝ бъде достатъчна любовта ти.

— Тя не храни никакви илюзии за мен — настоя Адам.

— Всички влюбени жени хранят илюзии.

Адам погледна брат си с лека насмешка.

— И откога стана експерт по женската част? След кошмарния ти опит от семейните кавги преди петнайсет години, ти почти не си излизал с жена.

— Не аз съм експертът — призна с неудобство Пит. — Думите са на баба ти.

Адам скръсти ръце и погледна брат си с присвити очи.

— Когато я наричаш „моя“ баба, значи направо си признаваш.

— Какво си признавам?

— Че тя те е накарала да говориш с мен.

— Чакай малко...

— Стига, Пит. Баба е последният мохикан на романтичното поколение. Щом забележи, че някой от внуците ѝ гледа към момиче, веднага си представя любов и рози. И иска да зазвънят сватбени камбани. — Адам се изправи и потупа брат си по рамото. — Добре, изпълни дълга си. Сега иди при баба и ѝ предай, че ние с Лора можем спокойно да минем и без нейните съвети.

— Ти вероятно можеш, но сигурен ли си за Лора?

Адам приключи с корекциите на някакво писмо и погледна часовника си.

— Хей, вече приближава осем.

Лора бе седнала срещу него и преглеждаше доклади. Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Когато човек работи с удоволствие, времето лети.

Адам приближи до нея и с решителен жест измъкна доклада от ръцете ѝ.

— Адам, само още дваайсет минути.

— И преди два часа каза същото.

— Добре, но утре трябва да дойдем...

— Утре е събота.

— Нищо не ми пречи да дойда сама. Така ще можеш да се видиш с приятелите си, да поиграеш голф.

— Добре, ще довършим докладите, утре — каза Адам и отиде до прозореца. — Искаш ли да видиш как вали?

— Вали ли?

— Истинска буря.

Лора приближи до прозореца.

— Е, не е чак толкова страшно.

— Да, но дъждът все повече се усилва — настоя той. След това погледна замислено Лора. — Имам предложение. Тъй като е доста късно, навън вали и искаме утре сутринта да дойдем пак, какво ще кажеш да... се приютим в апартамента на брат ми в хотел „Медисън“? Ще прекараме много приятна вечер. Пианистът в „Скайлайн“ е изключителен. Какво ще кажеш?

— В хотел „Медисън“? — Лора го погледна подозрително.

— Точно отсреща. Ако изтичаме бързо, може да се проверем между капките.

— Апартамент?

— Да. Много хубав апартамент. Питър го държи целогодишно, за да остава в града, когато поиска. Но тази вечер си е вкъщи. Тръгна си около пет часа.

Лора продължи да го гледа втренчено. Най-накрая той въздъхна.

— Има две спални. Не се притеснявай.

— Добре, защо не?

Изненадващо бързият ѝ отговор го стресна и той се изчерви. Защото беше Лора. Защото за него тя бе невинна и уязвима; жена, която би приела много сериозно подобна интимност. И защото все още не беше наясно какво изпитва към нея и се притесняваше от силните ѝ чувства. В края на краищата, любовта им не можеше да има бъдеще. Дори тонтината да не съществуваше, за него бракът бе недопустим. Никога не се бе замислял сериозно за женитба, нито дори за по-трайна връзка.

Лора отиде до закачалката и си облече шлифера.

— Извинявай, Адам. Не исках да ти създавам трудности. Може би е по-добре да се приберем вкъщи.

Той приближи зад гърба ѝ и нежно я обърна с лице към себе си.

— Луд съм по теб, Лора. Нека отидем в „Медисън“.

От компактдиска се лееше песен на Франк Синатра, а Лора и Адам танцуваха в гостната на хотелския апартаментна Питър. Наближаваше полунощ. На малката масичка бяха оставени преполовена бутилка шампанско и сребърна купа с ягоди.

Лора склони глава на гърдите му. Беше леко замаяна от шампанското и се чувстваше прекрасно.

— Лора, трябва да смъкна товара от себе си.

— Толкова ли съм тежка? — вдигна глава тя.

Той се усмихна и отново я притегли в обятията си.

— Не. Свързано е с работата.

— Добре — прошепна тя.

Продължиха да танцуват, но след малко той внезапно спря.

— Да седнем.

Тя се настани на канапето и взе ягода, но видя напрегнатото му изражение и загрижено попита:

— Какво има, Адам? Какво се е случило в компанията?

Беше му трудно да започне и дори не знаеше защо държи толкова много да ѝ каже всичко.

— Лора, преди да те назнача за свой помощник, едва ли съм прекарал и един ден в кабинета си. Говоря за последните десет години. Не съм никакъв специалист в трудовите отношения. Пит ме забърка в онази история със стачката само защото той беше извън страната. Тру беше наскоро опериран от апандисит, а Тейлър. Ами за него не може да се каже, че е от най-общителните. Сигурно съм искал да се представя пред теб като компетентен и сериозен ръководител, а не някакъв... развейпрах.

— Знаех го, Адам.

— Знаела си?!

— Разбрах, че никога не си работил там — уточни тя. — Спомняш ли си, когато отиде да занесеш папките в „Личен състав“? Ти дори не знаеше на кой етаж се намира.

— Значи си го забелязала!

— Забелязах също, че наистина имаш талант за тази работа. От докладите, които прочетох още първия ден, разбрах, че великолепно си

се справил със стачката. Може да си бил „забъркан“, но имаш дарба за преговори. И тогава си помислих, че съм длъжна да те... насърча.

— И го направи, нали? — Той повдигна вежда. — Значи през цялото време тайно си ми се надсмивала?

— Не. Не е точно така. — Тя замълча. — Е, само малко. Но всъщност наистина исках да разбереш колко високо ценя твоите способности. Ти си талантлив, Адам. И е хубаво, когато човек го усети, нали?

Адам нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Изминаха цели пет секунди, докато я взе в прегръдките си.

— Това е по-хубаво — каза той и плъзна ръце към ципа на роклята ѝ.

Хладен въздух и топли длани галеха голия ѝ гръб. Тя вплете пръсти в косата му, притисна устни към ухото му и прошепна:

— О, Адам, обичам те.

Той нежно я положи на леглото и се вгледа в красивото ѝ лице. Как копнееше за нея! Как невероятно силно го привличаше! Колко дълбоко го вълнуваха нейната нежност и вярата ѝ в него. И докато я гледаше и вдъхваше свежия ѝ аромат, топла вълна заля тялото му.

Но какво не беше наред? Отдавна не бе желал жена така, както желаше Лора. Не, никога. Тя бе готова, очакваща... Да, дори нетърпелива. Какво го спираше да свали дрехите ѝ, да я занесе в леглото и да я люби лудо и страстно?

— Лора... — Той я хвана за ръцете и опита да отклони погледа си от гладките ѝ голи рамене. После я пусна и рязко се изправи. На лицето му бе изписана болка.

Лора го погледна разтревожено.

— Болен ли си, Адам? Да не ти е лошо?

Да, мислеше той. Наистина ми е лошо. От гузна съвест.

— Въздух — промърмори той. — Трябва... Да изляза навън.

— Ще дойда с теб — скочи Лора.

— Не. Не, моля те. Ти остани тук. Аз... Ще се оправя. — И докато се опитваше да я успокои, бързо стигна до вратата, грабна шлифера и се измъкна.

Лора гледаше втренчено затворената врата. Дали това означаваше скъсване? Или Адам я мислеше за луда? Или го бе уплашила с разкриването на чувствата си?

След около десет минути телефонът иззвъня. Тя се поколеба — сигурно търсеха Питър. Все пак апартаментът бе негов. Вдигна слушалката едва след четвъртото иззвъняване.

— Ало.

— Лора.

— Адам. Добре ли си?

— Да.

— Къде си?

— Слушай, Лора, искам да знаеш нещо. Ти си единствената красива и привлекателна жена, от която съм избягал така.

— О, Адам — промърмори Лора, — къде си?

— Не е важно. Има значение само...

— Да, кажи кое има значение. Кажи го бавно и ясно, за да го разбере.

— Ами... Аз много държа на теб...

Лора внимателно остави слушалката на масата, вдигна ципа на роклята си и тихо, но бързо излезе от апартамента. В коридора, близо до асансьорите, имаше вътрешен телефон. Тя бързо набра номера на рецепцията.

— Извинете, бихте ли ми казали дали Адам Форчън е сред гостите на хотела?

— О, да. Току-що пристигна. В стая осемстотин и три.

— ... кавалерско отношение и имах връзки с жени, които, също като мен, не се интересуваха от нещо по-сериозно и трайно...

На вратата се почука.

— Един момент, Лора. — Адам остави слушалката. Озадачен, отиде да отвори и видя пред себе си Лора — боса, с разпуснати коси и изчервена. Тя се усмихна дяволито и поклати глава.

— Можеш да ми кажеш всичко. Отначало — каза тя, влезе и затвори вратата. — Но по-късно.

В следващия миг беше в обятията му. Въпреки добрите намерения на Адам, целувката не бе нежна. Тя бе дива, страстна и необикновена. А когато откъснаха устни един от друг, Адам бе възбуден и малко смутен.

За момент Лора се уплаши, че пак ще избяга. Но той бавно поклати глава.

— Това е лудост, но имам чувството, че сме се познавали и преди. Интимно. Сякаш винаги си била част от мен. Сигурно в предишния си живот сме били влюбени един в друг.

Лека усмивка се появи на устните ѝ.

— Да, и аз имам такова чувство. Любовници от друг живот...

Беше безумие. През цялото време тя си бе мислила, че напълно владее положението. Но едва сега — докато Адам бавно разтваряше ципа на роклята ѝ — тя разбра колко дълго бе копняла за този миг; колко дълго бе копняла за страстта, която Адам запали в нея. „Любовници от друг живот. Да, Адам...“

— О, да... — промърмори тя, докато устните му се плъзгаха по бузата ѝ към чувствителната вдлъбнатина зад ухото ѝ. Тръпка на желание разтърси цялото ѝ тяло.

Адам се отдръпна и нежно се усмихна.

— Помниш ли как се заклех да не те доближавам?

— Помня.

— И, че ако наруша тази клетва, ще можеш да отнесеш със себе си всички рокли от седмия етаж на магазина? — Тя кимна и очите ѝ дяволито заблестяха. — В кутии ли ги искаш или в пликове?

Тя остави роклята си бавно и предизвикателно да се свлече на килима.

— Никак. Понякога прекалено многото дрехи могат да се окажат сериозно затруднение.

Очите на Адам жадно поглъщаха тялото ѝ. Изглеждаше като излязла от кориците на списание за дамско бельо — привлекателна и нереална. Страхуваше се да я докосне. Имаше чувството, че ще развали магията и тя ще изчезне като видение.

— Лора — прошепна той и за първи път изпита съжаление, задето не знае истинското ѝ име. Лора Ашли — неговата любовница — фантом. Не знаеше нищо за нея — нито произхода ѝ, нито откъде е, нито дори дали е имала други мъже преди него. Възможно ли бе да е първият? Първият мъж в живота на тази чиста, недокосната богиня. Бе

дошла при него открито, с готовност, без страх. С какво го бе заслужил?

— Адам — прошепна тя. — В очите ти има сълзи. — Нежно погали мокрите му бузи.

— Трогнат съм, Лора. — Той я погледна без притеснение.

— Уплаших се, че отново нещо те възпира — усмихна се, но устните ѝ трепереха.

— Не мога да мисля за нищо друго. Ти изцяло си завладяла ума ми. Омагьосала си ме.

— Наистина ли?

Той протегна ръце.

— Виж, треперя. — Погали я по бузата като че докосваше най-фин порцелан. — Ти си дар от Бога.

— Не съм... много опитна, Адам. Може да ти се сторя... непохватна.

— В момента се чувствам като ученик. Аз съм в ръцете ти. О, Лора, не разбираш ли, че си ме покорила.

— Умеете да говорите, господин Адам Форчън — каза тя.

— Говоря, каквото мисля — отвърна сериозно той.

— Зная. — Тя се усмихна. — Казах го като комплимент. — И се отпусна в прегръдките му. Когато дланите му докоснаха кожата ѝ, тя потръпна от невероятното удоволствие.

Той сведе глава и покри с целувки шията ѝ, а пръстите му ловко разкопчаха сутиена ѝ. Лора издърпа ризата му и плъзна длани под нея. Кожата му бе топла и гладка. Тя долови тръпката, която прониза тялото му и изпита радост от въздействието си върху него.

— О, Адам — прошепна, — толкова е хубаво.

— Хей, взе ми думите от устата. — Той бавно свали презрамките, обхвана гърдите ѝ и нежно целуна изящните втвърдени зърна.

Краката на Лора се подкосиха. Тя потърси опора в прегръдките му и започна да сваля дрехите му. Копнееше да почувства допира на кожата му.

Адам бързо се справи с останалата част от бельото ѝ. Ръцете му трепереха — всичките му умения на прелъстител се бяха изпарили. Беше завладян от непреодолимо желание.

Той понечи да я вдигне на ръце, но Лора загуби равновесие, залитна към него и двамата се строполиха на пода. Адам изстена.

— Искях това преживяване да остане незабравимо.

— Вече съм сигурна, че няма да го забравя — засмя се тихо Лора и се обърна с лице към него. — Съвършен си — прошепна.

— Ти също.

— Значи не съжаляваш, че те проследих дотук? — усмихна се дяволито тя.

— Направих всичко възможно да се държа достойно.

— Да, наистина положи доста усилия.

— Бях обречен на кошмарна нощ, ако не ме беше изненадала — призна той и погали бедрото ѝ.

Тя плъзна устни по врата му, после надолу към гърдите му. Върхът на езика ѝ се стрелна по зърната и той изстена от удоволствие.

— Не искаш ли да... се преместим... в леглото? — промърмори той, докато се търкаляха по килима.

— По-късно — рече задъхано тя и го привлече върху себе си, неспособна да сдържи желанието да почувства тежестта на тялото му.

— Ще те смажа — рече загрижено той.

— Да, Адам. О, да.

Поканата бе напълно достатъчна. Лора изви тялото си нагоре и той проникна в нея, изпълни я и се загуби... Удоволствието бе неопишуемо.

Едва по-късно, докато лежаха в огромното легло, Лора забеляза стаята. Въпреки че размерите ѝ не бяха толкова внушителни както на апартамента на Пит на петнайсетия етаж, тя бе просторна и обзаведена с прекрасно изработени мебели. Стените, пердетата и покривката на леглото бяха украсени с цветя.

Лора затвори очи и си представи, че двамата с Адам лежат в селска градина в Англия, а наоколо се носи нежното ухание на рози, люляк и малини. Тяхната райска градина. Да. Адам и Ева в райската градина.

— Лора, ти плачеш.

Тя отвори очи. Адам се бе подпрял на лакът и без да откъсва очи от нея, плахо избърса сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

— Никога няма да забравя тази нощ — колебливо се усмихна тя. Лицето му стана още по-загрижено.

— Говориш така, сякаш всичко е свършило. Това не е краят, а началото. — Лора се вгледа в него, но не отговори. — Не съжаляваш, нали?

— Не съжалявам — прошепна тя.

— Трябва да знаеш, че за мен това не е история за една нощ.

— Адам, недей. — Тя отмести поглед, но той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— За мен тази нощ не е просто сексуално преживяване. — Той се замисли, после рязко седна в леглото. — Нещо става с мен, Лора. Още не зная какво е. Не съм наясно какво има между нас, но искам да бъдем заедно, докато разбера.

Той продължаваше да я гледа с очите на влюбен — разбиращо, интимно и страстно.

— Искаш да бъдем заедно? — повтори тя с едва забележима усмивка.

— Докато разбера какво е. Сигурно ще ми трябва известно време.

— Съгласна съм. — Протегна ръце към него и той, без да се колебае, я грабна в обятията си.

ШЕСТА ГЛАВА

Лора се мятеше в леглото и викаше:

— Адам! Адам! Не ме изоставяй... Адам, върни се...

— Лора, събуди се. Всичко е наред. Тук съм. Тук съм.

Тя мигом отвори очи.

— Адам — прошепна дрезгаво.

Той избърса сълзите ѝ.

— Сънуваше кошмар, скъпа. Искаш ли да ми го разкажеш? Може би сънищата ти са ключът към твоето минало.

Тя седна в леглото и за момент забрави, че е гола. В следващия миг се сепна и бързо се загърна с чаршафа.

— Колко е часът?

Адам погледна радиочасовника на нощното шкафче.

— Наближава шест. Съмва се. Моля те, разкажи ми съня си. Викаше името ми. Викаше: „Адам, върни се!“

Тя все още трепереше, но очите ѝ бяха вече сухи.

— Много глупав сън.

— Глупав ли?

— Сънувах, че двамата с теб сме Адам и Ева в райската градина. Поне бяхме там, докато ти отхапа от забранената ябълка.

— И какво стана после?

— Ти изчезна. Изпари се.

— Тук съм. Цял целеничък. — Той хвана ръката ѝ и я притисна към гърдите си, но тя рязко я дръпна — още не можеше да се отърси от кошмара. Не беше лесно да прогониш самотата, дори въображаемата.

— Трябва да се обличаме и да тръгваме за „Форчън“ — каза внезапно тя и както бе увита в чаршафа, стана от леглото. Адам остана съвсем гол... и възбуден.

— Още не е съмнало, Лора. Хайде да полежим още малко. После ще си поръчаме фантастична закуска в леглото...

Тя грабна роклята си и я притисна към тялото си като щит. След това хвърли чаршафа върху него.

— Какво има, Лора? — Той се бе приближил и за неин ужас беше съвсем гол.

Тя го гледаше съсредоточено и продължаваше да притиска роклята към гърдите си.

— Хайде да не се увличаме.

— Искаш да кажеш „отново“? — усмихна се той.

— Снощи проявих слабост — промърмори тя. — Изобщо не се замислих.

— Сънят ли те уплаши? Страхуваш се, че ще изчезна?

— Не — отвърна тя леко предизвикателно. — Тревожа се от много по-сериозни неща. Ако случайно си забравил, страдам от амнезия. Утре може да се събудя и... да си спомня всичко.

— Чудесно. Много ще се радвам. Искам да узная всичко за теб.

— Може да не ти се стори толкова чудесно.

Той понечи да я прегърне, но тя се извърна. В следващия миг осъзна, че роклята не я прикрива отзад. Обърна се отново с лице към него и видя, че той се усмихва.

— Слушай, ще се почувстваш ли по-добре, ако ти се закълна, че никога няма да вкуся ябълка? — каза той.

Чарът му я обезоръжаваше, но тя опита да му се противопостави.

— Ами ако много обичаш ябълки? Ще ти бъде трудно да устоиш на свежа рубиненочервена ябълка. Почти невъзможно.

— О, чула си ужасните клюки, които се носят за мен.

— Отричаш ли?

— Ако кажа „да“, ще те излъжа. Въпросът е какъв предпочиташ да бъда: плейбой или лъжец?

— Нито едното, нито другото.

— Не си играя с теб, Лора. И няма да излъжа, ако кажа, че тази нощ...

— О, моля те, Адам. Недей. Не казвай нищо. — Лора извърна глава и той се загледа в профила ѝ.

Идеален профил. Тя бе толкова красива, толкова привлекателна. Дори след тази нощ, изпълнена с любов, желанието му не бе утолено. Може би никога нямаше да ѝ се насити.

Когато отново се обърна с лице към него, за миг изглеждаше така трогателно сериозна и уязвима, че дъхът му спря. И в същото време изпита много странно чувство, също както и първия път, когато я бе

видял. Някакво особено и необяснимо чувство на нещо вече видяно и преживяно преди — мигновено, неопределено и без абсолютно никаква причина. И то не бе предизвикано от външния вид на Лора, а от погледа ѝ, от изражението на лицето ѝ, които го озадачаваха, замайваха и смуцаваха.

— Може би наистина трябва да тръгваме за „Форчън“ — чу той собствения си глас. А в същото време си казваше, че е пълен глупак. Беше сигурен, че лесно може да я убеди да се върнат в леглото. И точно това искаше, нали? Той въздъхна. За първи път, откакто се помнеше, му бе трудно да отговори на този въпрос.

Докато Адам се обличаше припряно в спалнята, Лора закопчаваше роклята си в банята и си мислеше каква идиотка е, задето бе предложила да отидат на работа по това време, когато всъщност най-много от всичко на света искаше да се сгуши отново в леглото до Адам и да потъне в прегръдките му.

Джесика наблюдаваше внука си със смесица от съчувствие, веселие и задоволство.

— Ако обичаш, престани да ходиш напред-назад, Адам. Ще изтъркаш килима.

Той погледна надолу.

— Няма килим.

— Слава Богу. За момент си помислих, че си изгубил и зрението си. Това е един от симптомите.

Адам внезапно спря и изгледа подозрително баба си.

— Симптом на какво?

Очите на Джесика заблестяха.

— Съвсем естествено е да се чувстваш така, щом си влюбен. О, спомням си, когато ние с дядо ти...

— Тук не става въпрос за... за любов — прекъсна я той и изведнъж му се стори, че яката на ризата го стяга. Само че горното копче бе разкопчано, което означаваше, че си въобразява. — Измисляш си — добави и я изгледа гневно.

— Мисля, че промяната в теб е много хубава — усмихна се Джесика.

— Каква промяна?

— Ами, станал си нежен, чувствителен и някак по детски привлекателен и невинен — промърмори тя, без да го изпуска от очи.
— Не искам да кажа, че не си притежавал тези качества и преди, но любовта ги подчертава.

— Това е... нелепо. Аз съм си такъв какъвто винаги съм бил.

— Да, всички казват така. Трябва да мине известно време, за да усетиш въздействието ѝ. Щом се появи дългоочакваното момиче, не може да не си проличи — добави Джесика.

Адам имаше чувството, че баба му вижда потта, която се стичаше по врата му, въпреки че бе с лице към нея.

— Добре де... Лора ми харесва. Кой ли не я харесва? И тримата ми братя са хлътнали по нея.

— Да, но тя е хлътнала по теб — незабавно отвърна Джесика.

— Да, така е. Но и двамата знаем, че е...

— Трудно? — помогна му Джесика.

— Съвсем... мимолетно — заекна той, не много убеден в думите си. — Просто малко загубих...

— Фокус? Казват, че любовта е сляпа.

— Перспектива. Чувство за перспектива. И престани с този номер — отсече той с раздражение.

— Какъв номер, скъпи?

— Да довършваш изреченията ми.

— И Лора го прави, нали? Не съм изненадана.

— От какво не си изненадана, бабо? — Тру влетя в трапезарията.

— От нищо — рязко отвърна Адам и хвърли предупредителен поглед към баба си.

— Адам изглежда е намислил нещо и просто казах, че не съм изненадана — усмихна се Джесика.

Тру отиде до масата и взе да рови в голямата кристална купа за плодове.

— Хей, къде са изчезнали всички ябълки?

Баба му погледна загрижено към купата.

— Странно. Вчера имаше няколко. — Тя погледна безгрижно Адам. — Ти ли ги изяде?

— Не — изсъска той и се втурна към вратата, като едва не се блъсна в Пит.

— Хей — извика Пит, — изчакай ме. Можем да отидем заедно на работа.

— Няма да работя — отвърна Адам. — Отново ще се заема с онова, което върша най-добре. Ще лентяйствам.

— Ще лентяйства? — Пит се обърна към Тру и Джесика — Това ли каза?

— Да, Пит — отвърна добродушно Джесика. — Но не това имаше предвид — допълни тя и сиво-сините ѝ очи заблестяха.

— Вижте кой идва, приятели — изгука Айона, когато Адам се приближи до масата им в луксозния кънтри клуб „Маунтън Вю“.

— Сам ли си? — усмихна се Саманта Макфий.

— Вече не. — Адам се настани до нея.

— Изглеждаш ужасно, Адам — изгледа го критично Айона. — Прекара доста време в онзи мрачен кабинет. Никакви разходки, никакви удоволствия... — През цялото време ли работи? — запита Саманта с иронична усмивка.

След двацет минути и два коняка настроението на Адам вече беше по-добро и Саманта плъзна ръка по бедрото му. Той ѝ се усмихна и си спомни с носталгия непринудените кратки връзки от доброто старо време. Саманта бе идеална за приятна неангажираща „историйка“. С нея нямаше да има никакви терзания, потни длани или необясними натрапчиви усещания, нямаше да има нужда от извинения или признания. Единственият проблем беше... абсолютната липса на желание.

— Чухте ли, че Теди Грей се върнал? — питаше Айона.

— Бившият любовник на Джен Пиърсън? — ококори се Бет.

— И бивш съпруг на Ан Харис — добави Саманта, без да отдръпва ръка от бедрото на Адам. После му се усмихна. — Ти ходеше известно време с Ан, нали, скъпи?

Адам сви рамене, темата на разговора започваше да го дразни. Всъщност не си спомняше да е ходил с Ан. И изобщо не го интересуваше.

— Предполагам, всички сте научили новината за Маги Търнър — обади се Бет, като въртеше в ръка хартиеното чадърче от коктейла си.

— За историята с Тайгър Меркъл ли говориш? — каза небрежно Айона. — Изостанала си. На коктейла у семейство Нортън, тя се появи с онзи, дето предложи милион и половина за къщата на Блекуел.

— Къщата си я бива — сухо рече Саманта.

Бет се усмихваше самодоволно.

— И предполагам, също така знаете, че новият собственик на къщата на Блекуел е Виктор Опенхаймър?

— Нюйоркският брокер, който наскоро излезе от затвора?! — възкликна Айона.

— Издаване на търговска тайна — прошепна поверително Бет.

— Май новата му квартира доста ще се различава от предишната — каза Саманта. — Как мислиш, Адам?

Адам мислеше, че подобни пикантни историйки са твърде досадни и се чудеше дали познатите остроумия и клюки се бяха изтъркали, или винаги са били такива, ала досега не му е правило впечатление? Но най-силно усещаше настойчивото движение на ръката по бедрото му, от което кожата му настръхваше.

Той настръхна още повече, когато Айона го побутна и каза:

— Охо, вижте кого довя вятърът.

Всички се обърнаха да проследят погледа ѝ и видяха двойката на входа.

— Великолепна рокля — промърмори Саманта и погледна Адам. — Няма съмнение, че е от „Форчън“.

— Е, ако не друго, то поне Лора Ашли Втора се е справила доста добре с избора на дрехите си — отбеляза Айона.

— Кой е мъжът с нея? — попита Бет и присви очи, защото бе забравила да си сложи контактните лещи.

— Питър Форчън — осведоми я Айона. — Не е ли приятно да видиш Питър с красива млада жена под ръка, вместо със скучен черен чадър?

— Много е хубава — с не скрита завист рече Картър, новият приятел на Бет. — Все пак, коя е?

— Точно там е въпросът — отвърна Саманта. — Изглежда никой не знае. Включително и тя самата.

— Шегуваш ли се? — попита Картър.
Айона наблюдаваше как Адам следи с поглед Лора.
— Не. Говоря напълно сериозно.

По време на обяда Адам полагаше големи усилия, за да не поглежда към масата на Лора и Пит, които бяха само на няколко метра от него. При влизането си и двамата му бяха отправили по една приятелска усмивка, а след това като че ли бяха изцяло погълнати от разговора си. Погледът на Адам обаче неволно се насочваше към тях. Днес Лора бе особено очарователна. Пак беше облякла зелената лятна рокля, която той лично бе избрал. Обзе го раздражение и обида, че я носеше, за да обядва с друг.

— Ще си поръчаш ли десерт, скъпи? — попита Саманта. — Келнерът чака.

Адам се закашля.

— Десерт ли? Да. С удоволствие.

— Какво ще обичате, сър? — запита учтиво келнерът.

— Ами... Не зная. Какво ще ми предложите?

— Специалитетът на заведението е ябълков пай. Горещо ви го препоръчвам.

Погледът на Адам се стрелна към Лора, която се смееше на някаква фраза на Пит. Изведнъж мрачният и надут Пит се бе превърнал в сладкодумен кавалер. И дори имаше нахалството да прегърне Лора. Е, всъщност, облегалката на стола й.

— Ябълков пай ли? Разбира се. Обичам ябълков пай. И то с колкото може повече ябълки.

СЕДМА ГЛАВА

Лора се смееше, но дълбоко в себе си плачеше. И Питър го знаеше. Той хвърли бърз поглед към масата на Адам.

— Приготвят се да тръгват — промърмори съчувствено.

С широка изкуствена усмивка Лора кимна облекчено.

— О — възкликна Питър и се наведе към нея, — идват насам.

Групата приближи до тяхната маса. Погледът на Адам се спря за миг на Лора. Изражението му бе също толкова весело и изкуствено, колкото и нейното. После се обърна към брат си.

— Внимавай, Пит. Мисля, че Лора е омагьосала и теб. О, значи не си просто в обедна почивка, след като си с къси панталони.

— Никога не си носил къси панталони, нали, Пит? — изсмя се пискливо Айона.

— Защо не? — обади се Бет, винаги готова за нови завоевания. — Краката му са стройни.

— Прекрасна рокля. Да не е случайно от колекцията на Лора Ашли? — обърна се Саманта към Лора.

— Не съм поглеждала етикета — усмихна се невинно Лора. — Може би Адам знае. Той ми я избра.

Саманта трепна от острия отговор, но реши да заеме по-изгодна позиция — хвана Адам под ръка и се притисна към него.

— Трябва да побързаме, Адам. Ще закъснеем за коктейла у семейство Гибсън.

Адам кимна, но погледът му остана прикован в Лора. Тя опита да го погледне в очите, но не издържа, грабна чантичката си, промърмори някакво извинение, че трябва да пооправи грима си и се насочи към тоалетната.

Пиколото докара бялото спортно порше на Саманта пред входа на клуба и тя предложи на Адам да пътува с нейната кола. Той отвърна, че е по-разумно да ги последва със своята. Накрая се разбраха Айона

да пътува със Саманта. Когато потегляха, Айона погледна назад към Адам, който все още чакаше колата си под брезентовия навес.

— Имам чувството, че няма да се появи у семейство Гибсън — рече тя.

— Не мога да разбера играта ѝ — промърмори Саманта.

— Лора Ашли? Мислиш, че амнезията е номер?

— Едва ли. Целта ѝ не е да се омъжи. Казах ѝ за тонтината още първата вечер, на коктейла в магазина. Изобщо не се развълнува от факта, че ако успее да оплете Адам, ще спечели само нова фамилия.

— Може да е скрила разочарованието си — предположи Айона.

— Не. Щях да усетя. Имам шесто чувство за тия неща.

— Може би амнезията е замъглила мозъка ѝ и не е успяла да проумее думите ти.

— Хващането на богат ерген е само въпрос на инстинкт, скъпа — възрази отново Саманта.

— За съжаление, ще бъде богат само докато е ерген.

— Може би за Лора ще бъде достатъчно да остане негова любовница — предположи Саманта.

— Права си — съгласи се Айона. — И, ако това е някакво успокоение, той сменя доста често приятелките си.

Саманта се усмихна, но веселото ѝ настроение се стопи, когато погледна в огледалото за обратно виждане.

— По дяволите! Не виждам колата му.

Лора глътна два аспирина, избута настрани документите на бюрото си и отиде до прозореца. Отсреща беше хотел „Медисън“. Там, в една от стаите на осмия етаж, преди по-малко от двайсет и четири часа, бе лежала в прегръдките на Адам, за да преоткрие последователно рая и реалния свят на грубите истини.

Стоеше неподвижно и се опитваше да не обръща внимание на болката и празнотата, които усещаше. Блуждаещият ѝ поглед се спря на вратата към кабинета на Адам. След кратко колебание тя приближи, отвори я и влезе.

Вътре нямаше никой. В момента Адам сигурно се забавляваше с приятели на коктейла у семейство Гибсън. Но тя усещаше присъствието му, дори долавяше лекия аромат на одеколона му.

Лора прекоси стаята и седна на въртящия се стол зад голямото махагоново бюро. Беше затрупано с документи, книги, статии и папки — толкова различно от първия ден, когато я доведе и се преструваше така глупаво и в същото време толкова очарователно.

— О, Адам — промърмори тя и се облакът на бюрото. —
Защо...

Въздъхна и се загледа в телефона. След това вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Не ви събудих, нали? — попита Лора, когато, след четвъртото иззвъняване, Джесика най-после се обади.

— Не, скъпа. Едно от предимствата на старостта е, че човек се нуждае от твърде малко сън. Прекарвам следобеда пред телевизора.

— Надявам се, не гледате съзливия сериал „Всичките ми синове“?

— О, значи Адам ти е разказал за майка си — телевизионната звезда? — засмя се Джесика.

— Да. А също и за всичките съпруги на баща си. В събота, когато се върнахме да работим в магазина.

— Синът ми беше твърде импулсивен човек. Влюбваше се мигновено във всяка красива жена. И се оженваше за нея след не повече от две-три седмици, привлечен от външността ѝ. Непрекъснато се опитвах да му обясня, че по-важна е вътрешната красота. Казвах му да намери жена с добро и любящо сърце, която...

— Госпожо Форчън...

— Наричай ме Джесика, скъпа. Може би не след дълго ще ме наричаш „бабо“.

Буца заседна на гърлото на Лора.

— О, Джесика, не мога повече. Трябва да...

— Трябва да имаш малко търпение, скъпа.

— Най-потискащото е... Той като че ли е влюбен в мен.

— Разбира се, че е влюбен в теб.

— Тогава защо се чувствам толкова зле?

— Мисля, че и двете знаем защо — отвърна нежно Джесика.

Лора понечи да отговори, но отвън се чу силен грохот. Тя погледна през прозореца и видя някакъв хеликоптер на не повече от пет метра. Беше толкова близо, че виждаше дори лицето на пилота. Тя зяпна от учудване.

— Чуваш ли ме, Лора? Какво става? Какъв е този шум? — питаше настойчиво Джесика.

— Адам — извика Лора в слушалката. — Това е Адам! — Тя взе телефона и приближи до прозореца.

Хеликоптерът се издигна и полетя точно над сградата. Шумът се усили още повече.

— Ще ти се обадя по-късно — рече тя и затвори.

Когато излезе от кабинета, всички говореха за хеликоптера, който току-що бе кацнал на покрива.

Без да изчака асансьора, Лора изкачи на бегом трите етажа до покрива, отвори вратата и видя хеликоптера. Въздушната струя я блъсна в лицето.

Адам седеше спокойно в кабината. Лора приближи и го изгледа озадачено.

— Качвай се!

— Какво? — Тя се опита да надвиха оглушителния шум на моторите.

Той ѝ подаде ръка. Тя се поколеба, но все пак Адам управляваше хеликоптера, владееше ситуацията и Лора го знаеше.

Развълнувана и обзета от неясни предчувствия, тя се качи.

— Къде отиваме? — попита нервно щом хеликоптерът започна да набира височина. — Адам не ѝ обърна внимание. — Летял ли си и друг път с такова чудо? — Той само се усмихна. — Нали нямаш намерение да разглеждаме Скалистите планини? — Усмивката му стана още по-широка. — Защо не отиде на коктейла?

Тя не можеше да спре потока от въпроси. Нерви. Въодушевление. Възбуда. Странна смесица от чувства бушуваше у нея.

Адам продължаваше да мълчи. Приличаше на малко момче, подготвило изненада и твърдо решено да не я издаде.

След около десет минути, когато хеликоптерът най-после започна да се спуска, въпросите ѝ се бяха изчерпали. Докато кацаха, тя видя малка писта с един-единствен самолет. Какво ли беше намислил?

Той умело приземи хеликоптера и изключи двигателя. Внезапно настъпилата тишина изпълни Лора със странно чувство.

Адам я гледеше втренчено. Сините му очи излъчваха такава топлина, че ѝ се стори, че ще се стопи. Тя отмести поглед встрани и се

загледа в малкия блестящ самолет с емблемата на компанията „Форчън“. После се обърна към него.

— Отвлечаш ли ме, Адам?

Той се вгледа в очите и, но продължи да мълчи. Слезе от хеликоптера, заобиколи и ѝ подаде ръка.

Щом се отправиха към самолета, вратата се отвори и от нея се спусна сгъваемата стълба.

Неочаквано Лора се усмихна, омаяна от толкова загадъчност.

— Е — каза весело и погледна към кристалносиньото небе, което ѝ напомняше за рая от сънищата ѝ — денят с подходящ за отвлечане.

Всичко беше нереално като в приказка. И все пак, като че ли никога не се бе чувствала толкова жива. Елегантен стюард с бяло сако наля шампанско във високата ѝ кристална чаша, Адам остави на масичката пред нея солидно количество черен хайвер. И всичко това, докато се носеха в неизвестна посока в частния самолет на компанията. Лора бе престанала да задава въпроси и бе решила да се отдаде изцяло на фантастичното преживяване.

След като сервира шампанското, стюардът дискретно се оттегли. Лора се отпусна в широкото меко кресло, което не само можеше да променя ъгъла на облегалката, но и да се върти. Огледа изискано обзаведения самолет с тежкия килим и шестте бели кожени кресла. Приличаше на луксозна гостна.

— Наистина е невероятно, Адам. Не съм виждала подобно нещо. Адам я изгледа замислено.

— Откъде си сигурна? — тихо попита той.

— Прав си, разбира се — усмихна се тъжно Лора. — Не мога да бъда сигурна. Но инстинктивно усещам, че едва ли съм се придвижвала с частен самолет. По-скоро с автобус.

— Не зная. Може би наистина си била принцеса, престорила се на обикновена жена, за да избягаш от досадните и сковаващи царски задължения. И точно когато си напускала двореца, парче от статуя е паднало върху главата ти, тръгнала си да бродиш замаяна, докато си се озовала в магазина „Форчън“.

— Имаш богато въображение, Адам — засмя се Лора.

— Въображението ми е необузвано.

— И моето също — погали го по бузата тя.

Той я привлече към себе си и я целуна. А когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, тя се огледа нервно.

— Стюардът — прошепна тревожно.

— Той влиза само когато го повикам — промърмори Адам, докато галеше с палец нежната кожа на гърдите ѝ, открита от лятната рокля.

— Аз... Не мога. Толкова е...

— Хубаво? — предположи той с дяволита усмивка и отново я целуна.

— Не, наистина, Адам... Никога досега... Не съм го правила... така — прошепна тя.

— Трябва да си готова за нови изживявания.

Тя се отпусна в ръцете му и усети как пръстите му плъзнаха надолу тънките презрамки на роклята и откриха гърдите ѝ. Изстена, когато устните му докоснаха зърната, макар да беше все още нащрек — страхуваше се, че някой може да влезе.

— Сами сме, Лора. Съвсем сами. Кълна ти се — промълви той.

Но чувстваше, че тя все още е скована и неспокойна.

— Адам... И за теб ли е ново изживяване?

Въпреки че едва сдържаше желанието си, той понечи да пусне в ход своето красноречие. Но отново видя онзи неин поглед — изпълнен с обожание и болка, която го прониза и върна в съзнанието му онова натрапчиво чувство за нещо познато.

— Да, Лора, и за мен е ново изживяване — каза той. И говореше сериозно. Бе имал много жени и бе достатъчно честен пред себе си да допусне, че може би ще има и други. Но беше убеден, че безценните мигове с Лора ще останат незабравими.

Всички съмнения и колебания напуснаха съзнанието на Лора.

— О, Адам, безумно те желая — призна тя.

Устните му отново се впиха в нейните и този път езикът ѝ смело проникна вътре.

Той плъзна роклята над бедрата ѝ и в същото време натисна бутона на креслото, така че след секунда тя вече лежеше. Обсипа гърдите ѝ с целувки, докато умело се справи с финото ѝ бельо. Тялото ѝ се извиваше и улесняваше действията му.

Лора изстена, обзета едновременно от тревога и почти мъчително удоволствие, когато главата му се спусна надолу и тя

отгатна намеренията му.

Силни тръпки разтърсиха тялото ѝ. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ и леко ги повдигнаха. Устните му се плъзгаха по нея, езикът му я отваряше, вкусваше и изследваше. Това бе най-вълнуващото преживяване, което можеше да роди въображението ѝ.

Но предстоеше още много. Той се върна на устните ѝ и докато я целуваше, бавно проникна в нея. Сърцето ѝ лудо заби.

Целуваха се жадно, безумно и Лора обви крака около бедрата му. И двамата стенеха от безгранично удоволствие. И в този миг, останали без дъх, впити един в друг, те се издигнаха по-високо от самолета.

След малко, докато оправяха дрехите си и опитваха да си придадат представителен вид, увереният глас на капитана съобщи:

— След двайсет и пет минути кацаме. Очаквам пътуването да бъде нормално до края на полета. Надявам се, чувствате се добре.

Адам и Лора се усмихнаха, опиянени от преживяното.

— Никога през живота си не съм се чувствал по-добре — прошепна той в ухото ѝ.

Когато слязоха от самолета, на пистата ги чакаше луксозна лимузина с шофьор. Лора стъпваше малко несигурно, но Адам обви ръка около кръста ѝ и я поведе.

— Как успя да уредиш всичко толкова бързо? — попита тя, все още замаяна.

— Не знаеш ли, че ние от семейство Форчън сме в състояние да местим планини?

Очите на Лора заблестяха.

— Може и да не съм го знаела, преди да се кача на вашия самолет, господин Форчън, но вече не се съмнявам.

Щом се настаниха в лимузината и шофьорът затвори вратата, стори ѝ се, че външният свят изчезна. Адам бе цялата ѝ вселена. Дори след като потеглиха, благодарение на тъмното стъкло, което ги отделяше от шофьора, Лора имаше чувството, че двамата с Адам са сами.

Тя все още нямаше представа къде се намират, нито къде отиват, докато не забележа моста Голдън Гейт, обагрен в златисто от лъчите на следобедното слънце.

— Колко е красив! — възкликна Лора.

— Да. Невероятно красив — каза той, без да сваля очи от нея.

Тя го погледна и се усмихна.

— Не зная дали някога съм била принцеса, но в момента се чувствам като кралица.

Адам я привлече към себе си и нежно я целуна. Лора бе удивена от моменталната възбуда, която предизвика у нея тази целувка и хвърли бърз поглед към разделящото стъкло.

— И аз си помислих за същото, но пътуването ще е съвсем кратко — усмихна се Адам.

Лора се изчерви, смутена от мислите и желанията си. Но те явно вълнуваха Адам.

След няколко минути лимузината спря пред „Феърмонт“ — един от най-скъпите и най-елегантни хотели в Сан Франциско. Портиерът се обърна към Адам по име и ги посрещна като кралски особи.

— Явно и друг път си идвал тук — отбеляза Лора, неспособна да скрие нотката на разочарование в гласа си.

Адам хвана ръката ѝ и целуна пръстите, докато влизаха в главозамайващото фойе.

— Съгласна ли си, поне засега, да забравим за миналото ми, а също и за твоето? — попита тихо.

— Съгласна съм — прошепна тя и бавно вдигна очи към него.

— О, Лора, само почакай да се качим — погали я той по бузата. — Обещавам ти незабравими преживявания.

Тя се изчерви, но въпреки това смело го целуна по устните в центъра на фойето, пред погледите на десетки изискани гости.

Едва когато приближиха рецепцията, Лора се огледа неспокойно.

— Адам, та ние нямаме дори куфар. На такова място не може...

Той я прекъсна с още една целувка, под носа на администратора.

— О, господин Форчън, много се радвам да ви видя — каза, без да му мигне окото високият прошарен мъж.

— Изпълнихте ли всичките ми поръчки? — попита Адам, докато се регистрираше.

— До най-малката подробност, господин Форчън — увери го мъжът. — И въпреки че нямахме много време, успях да добавя едно-две нещица. — Той се усмихна предразполагащо на Лора. — Убеден съм, че ще останете доволна, госпожице Ашли.

— О, не се съмнявам — откликна на усмивката му тя.

Думите се оказаха доста слаби за онова, което ги очакваше. Адам не беше запазил обикновена стая, нито обикновен апартамент. Не, той бе наел президентския апартамент — достатъчно голям, за да побере многодетно семейство със своите три спални и игрално помещение. За него имаше и отделен прислужник.

Лора онемя. Обзавеждането бе шедьовър на елегантността. Имаше чувството, че са във вила на Ривиерата. Адам я хвана за ръка и я заведе в най-голямата и най-люксовна спалня. На леглото бяха разхвърляни много кутии.

— Всичките са за теб — каза той. — Отвори ги.

— Коледа през юли! — засияха зелените ѝ очи. — Е, щом можеш да местиш планини, сигурно можеш да местиш и празници.

Тя бързо събу обувките си, хвърли се върху леглото и започна да отваря кутиите. В първата имаше дантелено бельо, във втората — смарагдовозелена вечерна копринена рокля, в третата — панталон и сако. След като отвори още половин дузина кутии, Лора вече имаше такъв гардероб за уикенда, че всяка принцеса би ѝ завидяла.

— Тук има абсолютно всичко — каза дяволито тя, като държеше в ръце бяла копринена нощница.

— Не съвсем — отвърна той, извади още една кутийка от джоба си и тръгна към Лора.

Отмести вечерната рокля и седна на леглото до нея. Държеше кутийката с някаква особена тържественост.

Лора само я гледаше втренчено, с пресъхнало гърло и трепереше от възмущение. После бавно вдигна очи.

В мига, в който зърна лицето ѝ, Адам разбра мислите ѝ и се изчерви.

— Просто... малък спомен... от прекарването ни в Сан Франциско — заекна той.

Лора бързо отмести поглед.

— Колко... хубаво. — Тя взе кутийката и я отвори. Медальонът бе прекрасен — златно сърце с инкрустирани малки блестящи смарагди.

Тя го съзерцава толкова дълго, че накрая Адам не издържа и попита:

— Харесва ли ти?

Очите ѝ се насълзиха.

— Дали ми харесва?! Прекрасен е. Наистина не биваше да...

— Да ти го сложа ли?

— Първо... Искам да се изкъпя.

— Разбира се.

Тя го целуна бързо и стана. Но когато стигна до средата на стаята, спря и се обърна.

— Никога няма да забравя — прошепна.

Тъкмо бе пуснала душа и вратата на банята се отвори. Тя се сепна.

— Имаш ли нещо против да се изкъпем заедно? — надникна Адам и видял колебанието ѝ, добави: — Така правят консервативните семейства по време на сушата по Западния бряг.

Телата им бяха преплетени в нежна прегръдка. Обгръщаше ги облак от уханни водни пари.

— Когато се качих на хеликоптера, нямах и най-смътна представа за приключението, което ще преживея — засмя се Лора.

Той заля с шампоан косата ѝ и започна да масажира кожата на главата ѝ с върха на пръстите си.

— Толкова е приятно — промълви тя, плъзна ръка по тялото му и с радост откри, че и Адам е възбуден.

Той се наведе и прокара език от шията надолу към гърдите ѝ. После я притисна към хлъзгавите плочки. Контрастът между ледената стена и топлото тяло на Адам я накара да изстене.

— Кажи, че ме желаеш, Лора.

— Знаеш го.

— Кажи го — прошепна той, без да спира любовната игра.

— Желая те. И ако се забавиш още малко, ще те разкъсам на парчета хапка по хапка.

— Изборът е доста труден — усмихна се той.

Но тя не му даде възможност да избира. Обви ръце около врата му, надигна се и склучи крака около кръста му. Той обхвана бедрата ѝ, за да ѝ помогне, докато тялото ѝ се плъзгаше по неговото.

Приличаха на близнаци в еднаквите си хавлиени халати. Влязоха в спалнята, хванати за ръце и забелязаха, че междувременно прислужникът дискретно бе подредил и прибрал новите дрехи на Лора. Когато тя отвори гардероба, разбра, че Адам не бе пожалил средства и за своите дрехи. Вътре имаше нов смокинг, няколко ризи, два панталона и дори чифт съвсем нови обувки от щавена кожа.

— Наистина ли си уредил всичко за един следобед? — попита с недоверие Лора.

Личеше, че му е приятно.

— Беше достатъчно да завъртя няколко телефона — каза той с усмивка, но без капка високомерие.

— Сигурно е хубаво да си толкова богат.

— Това възхищение ли е или неодобрение?

— Не ти ли омръзва понякога? — отвърна тя на въпроса му с въпрос. — Само един телефонен разговор и можеш да получиш каквото си поискаш. Не говоря само за дрехи, самолети и фантастични хотели.

— Май нямаше да говорим за моето минало.

— И все пак, не те ли дразни тази лекота?

— Разбира се — призна той. — Понякога.

— И какво правиш в такива моменти?

Той я изгледа дълго и съсредоточено.

— Ами, когато наистина ми омръзне, си намирам някоя очарователна красавица, страдаща от амнезия и я отвличам в Сан Франциско.

Въпреки че отговорът му леко я разочарова, тя не можа да сдържи усмивката си. Сърцето ѝ му принадлежеше.

ОСМА ГЛАВА

Адам бе твърдо решен да превърне разходката до Сан Франциско в най-хубавия момент от живота на Лора. Полетът с реактивния самолет, лимузината, приказният хотел, подаръците бяха едва началото.

Слънцето вече се спускаше зад хоризонта, когато Лора заслиза по стълбите, облечена в смарагдовозелената копринена рокля с голи рамене. На врата ѝ висеше златният медальон, обсипан със смарагди, чийто блясък се подсилваше от зеления цвят на роклята и на очите ѝ. Беше вдигнала златисторусата си коса на кок, но няколко непокорни кичура се спускаха от двете страни на лицето ѝ.

Адам ахна, като я видя. Дали се дължеше на роклята и новата прическа, или просто с всяка минута Лора ставаше все по-красива? Едно бе сигурно — никоя жена не го бе изпълвала с такова вълнение и възбуда. Не само с красотата си. Онова, което го привличаше най-силно, бе вътрешната ѝ сила. И фактът, че нямаше минало, като че ли я правеше духовно чиста. За разлика от жените, които бе срещал, Лора излъчваше невинност, непринуденост, интелигентност и уязвимост. А дълбоко в себе си криеше такава буйна страст, от която дъхът му секваше, а и сърцето му бе в опасност. Заплахата бе толкова сериозна, че изведнъж го обля студена пот.

Адам я наблюдаваше толкова съсредоточено и мълчаливо, че тя се почувства неудобно и разсеяно докосна медальона.

— Какво има? Не ти ли харесва роклята? — попита нервно. Загрижеността обаче не ѝ попречи да се възхити от външния вид на Адам. В смокинг той приличаше на кинозвезда. Сърцето ѝ биеше лудо и присъствието му я опияняваше.

— Роклята е великолепна — промърмори той и приближи. — Но нещо наистина не е наред.

— Косата ми? Мога да я разпусна.

— Косата ти е прекрасна.

— Тогава какво? Какво не е наред?

— Чувствам... Че ще припадна.

— Какво? — Тя се вгледа внимателно в него. Беше доста блед. — Адам, да не си болен? Може да е от шампанското. Или от хайвера. Не зная дали хайверът...

— Не е от хайвера, Лора.

— Не е ли?

Той бавно поклати глава. След това се наведе и нежно целуна устните ѝ.

— Мисля, че е от теб.

— Ще припаднеш заради мен?

— Досега не ми се е случвало.

— Може би е най-добре да седнеш.

— Чувствам се неловко.

— Не се притеснявай, Адам. Трогната съм.

— Наистина ли?

— Трогна ме още в мига на първата ни среща — каза тя.

Той сложи длан на бузата ѝ и топлината му сякаш проникна през кожата ѝ.

— Защо непрекъснато имам чувството, че и друг път съм преживявал тези мигове? — каза той замислено. — Този въпрос ме тормози от доста време. Понякога, щом те погледна, си казвам: „Никога не съм те виждал, но те познавам.“ Като че ли те преоткривам. — Той се засмя тихо. — Мисля, че е най-добре да отидем да вечеряме, преди съвсем да съм изглупял.

Ако Лора мислеше, че ще вечерят в обикновен ресторант, очакваше я поредната изненада. Първо изпиха по един коктейл в заведението на последния етаж на хотела, откъдето се откриваше прекрасна гледка към града. После се качиха на лимузината и потеглиха по стръмни лъкатушещи улици. Когато колата спря, Лора видя, че се намират на частен кей. Чакаше ги самотна сребристая яхта, обляна в лунна светлина.

— Не страдаш от морска болест, нали? — Адам ѝ помогна да слезе от колата и освободи шофьора.

Лора не откъсваше очи от великолепното корабче. Едва когато лимузината се отдалечи, тя дочу тиха музика. Унасяща романтична музика.

— Свирят нашата песен — прегърна я Адам през кръста.

— Нима си имаме песен?

Той се усмихна и я поведе по мостчето.

— Да не би да е плаващо нощно заведение? — попита тя щом се качиха на борда.

— Нещо подобно — усмихна се Адам. Отвори гравираната двойна дъбова врата и я покани в разкошния салон, където джазово трио свиреше пред публика от четирима души — трима келнери с бели сака и оберкелнер. През отворения френски прозорец в дъното на салона се виждаше остъклената палуба, където бе разположена красиво подредена маса за двама със свещник.

— Сега аз ще припадна — каза Лора, зашеметена от разкоша и романтиката.

— Още не съм ти позволил да припадаш — прегърна я Адам.

Двамата затанцуваха на приятната замайваща мелодия от четирийсетте. Тя склони глава на гърдите му и чу ускорените удари на сърцето му.

— Всичко е като в приказка, Адам — прошепна замечтано.

— За най-необикновените принцеси приказките могат да се сбъднат.

— Какво искаш да кажеш? — Буца заседна на гърлото ѝ и за миг гласът ѝ секна, но се надяваше, че не се е издала.

— Можем да продължим да живеем като в приказка още много дълго, Лора.

Тя спря да танцува и лицето ѝ изведнъж стана тъжно.

— Да. За един Форчън е достатъчно да завърти няколко телефона... — Лора понечи да се отдалечи, но той я хвана за ръката.

— Какво лошо има? Мислех, че ти е приятно. Че те заслепявам.

— О, наистина ме заслепяваш. Само че понякога, на хора, които не са свикнали с такава... богата храна, им идва... малко много. Не зная колко... съм в състояние да погълна.

Той долови в гласа ѝ нещо, което не можеше да определи съвсем точно. Беше го долавял и преди — някакво отдръпване и затваряне в себе си.

Двамата вечеряха на палубата, а яхтата бавно се плъзгаше по водите на залива. Вече привършваха с ордъвъра, когато Адам внезапно остави лъжицата си и каза решително:

— Трябва да разрешим загадката около твоята личност.

— Защо го реши точно в този момент? — погледна го изненадана Лора.

— Не зная — призна той с глупава усмивка.

— Ами ако се окаже, че всичко се е случило благодарение на тази загадка? — попита тихо тя.

Той я изгледа дълго и изпитателно.

— Признавам, че има нещо много вълнуващо във всяка загадъчна жена. Но в същото време е доста потискащо. Сигурно и за теб.

— Наистина е много потискащо да нямаш минало, на което да се опреш — каза тъжно тя.

— И не ти позволява да градиш планове за бъдещето.

— Бъдещето ли?

Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Честно казано, аз самият никога не съм се замислял много за бъдещето. Но между нас се появи нещо, Лора. И бихме могли... да го задържим. Колкото искаме.

След дълго мълчание, тя най-после каза:

— Не съм сигурна, че те разбирам, Адам.

— Мога да ти дам всичко, за което някога си мечтала, Лора. Фантастичен апартамент, кола по твой избор, екстравагантни пътешествия, дрехи...

— Много щедро предложение. — Тонът ѝ обаче казваше точно обратното.

— Какво искаш от мен, Лора?

— Нищо, Адам. Съжалявам, ако съм ти дала повод да мислиш друго. Не мога да правя планове за бъдещето. И ако дойде моментът, в който ще мога... Е, кой знае какво ще искам тогава? Или пък какво ще искаш ти?

Тя стана от масата и се облегна на парапета. Яхтата беше на един хвърлей от Голдън Гейт. Адам застана зад нея. Съжаляваше за „щедрото предложение“. Разбра, че беше избързал. Връзката им бе още твърде нова и твърде крехка. А според Лора, и временна. Имаше голяма вероятност, щом си възвърне паметта, да си отиде. Да се върне към предишния си истински живот. А може би и към старата си любов.

Той се загледа в прелестния спокоен профил. Възможно ли е някой да я обожава повече от мен? Възможно ли е някой да ѝ даде

повече удоволствия?

— Обидих ли те, Лора? Не исках. Просто... Когато съм с теб, чувствам, че живея. И ни е толкова хубаво. Аз държа на теб. И просто си мислех...

— Всичко е наред. Зная какво си мислил.

— Не исках да те обидя, скъпа — каза тихо той. — При тези обстоятелства, това е всичко, което мога да ти предложа.

Тя се взря за миг в очите му и едва не се поддаде на нежния копнеж, който излъчваха. Но бързо извърна глава и се загледа в моста, едва сдържайки сълзите си.

— При тези обстоятелства нищо няма да излезе — рече твърдо тя.

Късно на следващата сутрин, когато Адам се събуди, Лора я нямаше. На възглавницата ѝ имаше оставена бележка. С треперещи ръце той я взе и я разгъна.

Скъпи Адам,

Никога няма да забравя нашето невероятно романтично приключение. Когато четеш тези редове, аз вече ще съм на път за Денвър, за да благодаря на щедротото ти семейство за топлотата и търпението, с които се отнесоха към мен. Ти беше прав. Трябва да възстановя личността си.

Лора

Адам смачка бележката и я захвърли в ъгъла. После рязко отметна завивката, втурна се, съвсем гол, към гардероба и го отвори. Всичко, което беше купил на Лора, бе оставено вътре. Не беше взела нищо. Той трескаво започна да тършува из стаята с тайната надежда, че няма да намери златния медальон. Възлагаше всичките си надежди на него.

Рано сутринта Лора се бе обадила на Питър и го бе помолила да уреди полета ѝ от Сан Франциско до Денвър. Той не зададе нито един въпрос и само след час бе уредил резервация за първа класа в търговски самолет, излитащ в седем и петнайсет. Написването на

бележката за Адам беше много мъчително, но щом се подписа, тя бързо се облече и положи големи усилия да излезе по най-тихия начин.

Когато слезе от самолета в Денвър, Лора с удивление забеляза, че Джесика Форчън я чака на летището. Жизнената старица я изгледа изпитателно.

— Неприятности в рая?

— Единствената неприятност е, че трябва да подложа на изследвания мозъка си — усмихна се тъжно Лора.

— А аз мислех, че Сан Франциско е идеалното място за предложение — каза замечтано Джесика.

Лора замълча и двете се отправиха към изхода, пред който ги очакваше лимузина с шофьор.

— Е, и двете знаем, че ако чакаш човек като Адам да ти направи предложение, ще си умреш стара мома, скъпа.

Въпреки отчаянието и обърканата ситуация, в която се намираше, Лора се усмихна.

— Ти си голяма романтичка, Джесика. Но изглежда си малко изостанала от времето. — Усмивката ѝ изчезна. — Аз също. Върнах се, за да ви благодаря за всичко и да се сбогуваме. Отивам си. — Тя бе сигурна, че ще последва възражение, но Джесика Форчън само кимна. — Бих искала, преди да замина, да се сбогувам и с Пит, Тру и Тейлър — добави Лора, след като се качиха в колата.

— Ами, в такъв случай ще трябва да те оставим в магазина. И тримата са там. Опитват се да предотвратят нов бунт.

— Какво?

— Този път като че ли е доста сериозно.

— Само не ми казвай, че пак ни заплашват със стачка. — В гласа на Лора прозвуча тревога.

— Абсолютно необмислена стачка. Няколко агитатори отново са размътили мозъците на част от служителите. Казаха им, че новата програма за стимулиране на добрите работници била само прах в очите. Създали са огромен стачен комитет, който поставя всевъзможни неразумни условия.

— Един от членовете му не се ли казва Симънс? Грант Симънс? — попита Лора. Още от самото начало с Адам бяха разбрали, че заместник-управителя на отдел „Мъжко облекло“ ще им създаде много главоболия. Самият той се преструваше на невинен, но имаше зъб на

компанията, защото наскоро му бе отказано повишение. А отказът се основаваше на единодушното отрицателно отношение на началниците му. След този случай той бе станал един от най-големите противници на новата програма, подготвена от Лора и Адам със съдействието на представители от профсъюзите.

— Не зная кой точно е в дъното на тази история — сви рамене Джесика. — Известно ми е само, че Питър бе доста разтревожен, след като тази сутрин заварил пред централния вход на магазина двайсетина служители с емблеми на стачни постове.

— Непочтено е — промърмори Лора: — Адам направи много за прокарването на новата програма, която е не само справедлива, но и доста щедра. — Тя се обърна към Джесика. — Можеш ли да го уведомиш? Отседнал е в хотел „Феърмонт“. Аз отивам в магазина, за да видя дали мога да помогна с нещо.

Адам тъкмо влизаше в апартамента, когато телефонът иззвъня. Той се хвърли към него, с надеждата, че Лора е променила решението си. Но не беше тя.

— Адам, къде беше? Звъня цяла сутрин.

Той се излегна на дивана и впери меланхоличен поглед в тавана.

— Направих дълга разходка по Ноб Хил, бабче. Времето в Сан Франциско е прекрасно. Слънцето грее, небето е синьо...

— Посрещнах Лора на летището.

— Надявам се, че е пътувала добре.

— Не можеш да ме заблудиш, Адам. Много си нещастен и няма смисъл да се преструваш, че не е така.

— Ще се оправя — изсмя се той сухо. — Бързо ми минава, скъпа бабо. Знаеш го много добре. И защо се обаждаш? За да успокоиш нещастния си внук? Не беше необходимо. Ще остана няколко дни в този очарователен град и ще опитам сам да си помогна.

— Не, Адам. Лора има нужда от теб. Трябва да се върнеш веднага.

Адам подскочи, стисна здраво слушалката и изведнъж гласът му пресипна.

— Има нужда от мен? Не разбирам. Изостави ме само преди няколко часа. Написала ми е дори бележка за сбогом.

Тя ме помоли да ти се обадя.

— Наистина ли?

— Да. Сега на котка и мишка ли ще си играем, Адам, или ще си събереш багажа и ще се върнеш веднага?

— Вече тръгнах — ухили се Адам.

Веднага щом Адам се качи на борда на частния самолет на компанията, стюардът му донесе чаша кафе.

— Току-що пристигна факс за последните събития в магазина в Денвър, господин Форчън. Искате ли да го видите?

— За последните събития ли? — изгледа го недоумяващо Адам.

— За стачката, сър. Реших, че затова бързате да се върнете в Денвър.

Адам измърмори нещо и стюардът тактично се оттегли.

Когато Лора влезе в кабинета на Питър и видя захвърленото му сако и разхлабената вратовръзка, разбра, че положението е доста сериозно. Тру крачеше нервно напред-назад, а Тейлър драскаше нещо на хвърчащо листче.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя.

Тейлър изпусна молива, Тру се закова на място, а Питър само въздъхна уморено.

— С Адам бяхме напълно убедени, че новата програма ще бъде приета с всеобщо одобрение — промърмори Лора. — А сега изведнъж служителите се вдигат срещу нея.

— Достатъчни са само няколко агитатори — измърмори Тейлър.

— Продължавам да твърдя — каза рязко Тру, — че трябва да насочим усилията си към причините за споровете. Налага се да направим коренни промени, да преразгледаме приоритетите, да направим философско реструктуриране...

— Тру, моментът не е подходящ за идеологически спорове — прекъсна го Питър. — Изправени сме пред неразумна стачка, която, в случай че не я овладеем, може да обхване цялата верига от магазини като разгарящ се пожар.

— Може би, когато Адам се върне... — започна Лора и тримата братя впериха в нея подозрителни погледи. — Добре де, зная, че отскоро се занимава с тази работа, но трябва да признаете, че нещата, които направи през последните няколко седмици, заслужават уважение.

— Лора — Тру приближи до нея, — ние не подценяваме Адам. Ти много го вдъхнови. И докато вършеше всичко на шега, той се справяше чудесно. Но когато играта загубее, Адам не е човекът, на когото може да се разчита.

И преди Лора да успее да възрази, че Адам се е променил много повече, отколкото братята му могат да си представят, телефонът иззвъня. Питър вдигна, послуша малко, изруга и затвори.

— В Сиатъл са се присъединили към стачката. Много е вероятно същото да се случи и в Портланд.

— Заминавам за Сиатъл — решително рече Тру. — Тейлър, мисля, че е най-добре да отидеш в Портланд. Може би присъствието на един от нас ще поуспокои страстите.

Тейлър като че ли не беше много убеден в това, но Питър подкрепи идеята.

— А междувременно аз ще подготвя обръщение и ще го изпратя по факса до всички магазини. Ще пиша, че имаме желание да обсъдим всички нови оплаквания при положение, че са разумни.

Лора грабна някакъв бележник и започна да помага на Питър при съставянето на писмото. Отне им цял час. После тя го изпрати по факса до всички магазини.

— Аз ще обиколя магазина — каза Питър и стана, — за да видя какво правят протестиращите.

Лора погледна часовника си. Наближаваше три. Къде беше Адам? Джесика със сигурност го бе открила.

Самолетът на компанията кацна в Денвър в три без двайсет. На летището чакаше лимузина.

— Направо към „Форчън“ ли да карам, сър? — попита шофьорът.

— Не — намръщи се Адам. — Направо към клуба. Сигурен съм, че се справят с критичната ситуация и без мен.

Шофьорът погледна учудено Адам в огледалото за обратно виждане, но каза само:

— Разбрано, сър. Към клуба.

Към пет следобед Питър водеше разгорещен спор с трима представители на стачния комитет. Шефът им, както бе предположила Лора, беше Грант Симънс — навъсен млад мъж, който изглежда бе заинтересован не толкова от постигането на споразумение, колкото от предизвикването на вълнения. И сдържаното стоическо поведение на Питър дразнеше още повече стачниците, така че срещата напълно се обезсмисляше.

Лора седеше встрани и си водеше бележки. Преди започването на преговорите, Питър изрично я бе предупредил, че ще присъства само като наблюдателка. А онова, което виждаше, я отчайваше и изнервяше.

Най-последно, напълно обезсърчен, Питър предложи да прекратят разговорите за няколко часа, за да могат стачниците да обмислят предложенията му. След като Симънс и приятелите му излязоха, Питър затвори очи и подпря с ръце главата си.

— Исканията им са направо безумни. И особено претенциите на този Симънс — измърмори Питър.

— Да — съгласи се Лора. — И Адам имаше проблеми с него. Въпреки че успя да... — Щеше да каже „да го озапти“, но знаеше, че Питър ще се разстрои още повече, затова измънка нещо в смисъл, че Адам временно го е успокоил.

Питър само кимна, а Лора се колебаеше дали да каже какво мисли по въпроса. Според нея, проблемът се състоеше в това, че подходът на Питър бе напълно погрешен. Неговият стил бе да се опитва да налага своето — макар и справедливо — решение на останалите. Докато Адам, който не разбираше много от бизнес, имаше усет към хората и знаеше как да се държи с тях. Той не налагаше решения, а поставяше въпроси, които принуждаваха събеседниците му сами да търсят правилното решение. След това много хитро поставяше пред тях даден проблем, караше ги да го определят и да се опитат да го разрешат. Той бе поставил добро начало, но ако не се появеше скоро, за

да довърши работата си, завоюваните от него позиции щяха да бъдат загубени.

Питър забеляза, че Лора поглежда часовника си.

— На твое място не бих се тревожил. Няма да се появи. Обзалагам се, че новакът се е уморил.

— Грещиш, Пит. Разбира се, в началото за него всичко беше на шега, но той има усет за тази работа. Това сигурно го е учудило също толкова, колкото и вас тримата. Убедена съм, че щом научи, веднага ще дойде.

— Защо се върна от Сан Франциско сама? — попита нежно Питър.

Лора сведе поглед.

— Мисля, че сам можеш да се досетиш. — Тя бавно вдигна глава и го погледна право в очите. — Твърде съобразителен си.

— Може би не толкова, колкото ми се иска.

— Сега не е моментът да обсъждаме тези неща. Трябва да направиш поредното изявление пред служителите. А аз ще подреда бележките и ще опитам да си отговоря на въпроса дали има някакъв смисъл в новите искания.

Питър кимна и се отпрати към вратата. После спря и се обърна.

— Предстоят ни тежки мигове, Лора. Тази компания е всичко за мен. Няма да позволя да бъде провалена.

— Ще помогна с каквото мога, Пит.

Отчаяни сме, Адам — каза Айона. — Търгът трябва да се проведе утре вечер, а само преди час Денис Куин най-безцеремонно отказа да участва като водещ. Не можеш да си представиш колко се зарадвах, когато видях, че си тук. Като че ли Господ те е изпратил.

Усмивката на Адам бе доста меланхолична. Двайсет и четири часа се бе чувствал като в рая. Връщането на земята се оказа доста по-трудно, отколкото бе предполагал.

— „Да“ ли означава тази усмивка? — продължи Айона.

— Разбира се. Защо не? — рече небрежно той.

— Чудесно. Значи тази вечер ще репетираме, а до утре ще бъдеш най-добрият водещ.

— Готово.

— Добре ли си, скъпи? — Айона се вгледа в лицето му. — Изглеждаш разсеян. Предполагам, заради онази досадна история във „Форчън“. Случайно хванах новините по телевизията и видях репортажа за стачката. Някакъв журналист взе интервю от Пит. Все същият си е. Каза, че положението било овладяно. И познай кой стоеше до него?

Адам я погледна кисело. Не беше необходимо да познава.

Айона вдигна тънката си вежда.

— Добре, че не си ревнив, скъпи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Разбирам, че е първа репетиция, но би могъл да вложиш малко повече чувство, Адам — каза Айона с раздразнение. — Къде е чарът ти? Разчитаме на теб. Ти си човекът, който утре вечер би трябвало да подмами публиката да остави невероятно големи суми. Все пак става въпрос за благотворителност.

— Може би чарът ми се е поизхабил — отвърна рязко той.

Разговорът се провеждаше на малка маса в бара на клуба. Айона пиеше коктейл с шампанско, Адам — двойно мартини.

— Лора Ашли? — изгледа го съчувствено тя. Въпреки че изражението му не издаваше нищо, той не отрече.

— При толкова много жени, Адам, да си загубиш ума по...

— Не пресилвай нещата. Умът ми си е на мястото.

— Зная — усмихна се Айона. — Имаш остър ум. Но какво е направила с него тази чаровница?

— Нямам представа — призна той. — Сигурно една от причините е... състоянието ѝ. Тя не говори много за него, но сигурно е доста потискащо да не знаеш кой си.

— Мислех, че баба ти я е изпратила при някакъв прочут психиатър.

— Ходи два-три пъти, но според него сеансите нямало да ѝ помогнат, преди самата тя да е готова да приеме миналото си. Баба ми споделя мнението му. Братята ми — също. Лора не искаше да избързва и никой от тях не възнамеряваше да упражнява натиск върху нея. Може би са прави. Вероятно ѝ е необходимо повече време. Сигурно ще започне постепенно да подрежда разбитите парчета. Защо да бърза?

Айона отпи от коктейла и се вгледа в Адам.

— Аз например много се чудя какво ли трябва да приеме.

Въпреки противоречивите чувства, които го вълнуваха във връзка с отговора на този въпрос, Адам също си го задаваше често. Усещаше, че Лора се плаши при всеки негов опит да вдигне булото на

загадката около личността ѝ. От какво се страхуваше толкова? Какво трябваше да приеме?

— Ако бях на твое място, Адам, любопитството не би ме оставило на мира и нямаше да седя спокойно и да чакам възвръщането на паметта ѝ. — Тя се наведе към него. — Саманта Макфий познава много добър частен детектив. Не ѝ казвай, че си го научил от мен, но веднъж го използва, за да проучи свой ухажор.

Адам усети как стомахът му се сви на топка.

— Сигурен съм, че Лора не е престъпница — каза твърдо той. — Амнезията не е в състояние да скрие качествата ѝ... Честността ѝ...

Айона го потупа окуражително по ръката.

— Значи няма защо да се тревожиш. Сигурна съм, че каквато и да е всъщност, и за двама ви ще бъде по-добре да го знаете. Защо не си уредиш среща с детектива на Саманта само за да поговорите? — Тя се поколеба, опитвайки се да намери тактична форма на следващото си изречение. — Виж какво, ако мислиш, че Лора ще се разстрои, задето правиш някакви проучвания, то не е необходимо да ѝ казваш. Първо ти ще научиш подробностите, а след това, в подходящ момент, ще ѝ помогнеш... да намери себе си. Ако питаш мен, в края на краищата, тя ще ти бъде благодарна.

Адам трябваше да признае пред себе си, че думите на Айона бяха разумни. Може би нямаше нищо лошо да направи някои проучвания. Все пак имаше право да знае повече за жената, на която държеше толкова много — може би дори прекалено много. Чуваше как някакъв вътрешен глас му шепне: „Разбира се, трябва да знаеш коя е. Може би онова, което ще научиш, няма да ти хареса и тогава няма да ти е трудно да скъсаш с нея. Ще бъде за твое добро.“ Но щом този глас млькнеше, веднага заговаряше друг: „Не рискувай. Когато не знаеш нещо, то не може да ти причини болка... И не може да пропъди Лора.“

— Адам, нека поне ти дам визитната му картичка — каза Айона, докато ровеше в чантата си. — Тук някъде е, сигурна съм.

Но преди да я намери, вниманието им бе привлечено от гласа на водещия телевизионните новини:

— ... преди минути пред магазина „Форчън“ е станало сбиване между група протестиращи служители и президента, Питър Форчън. Филмовият репортаж от мястото на събитието ще бъде представен от Ерик Лоусън, който беше там...

Адам стана от масата и отиде на бара, за да бъде по-близо до телевизора. На екрана се виждаше как Пит излиза на главния вход, явно с намерението да каже нещо на стачкуващите, събрали се навън. И, преди да е казал и две думи, от групата се отделя човек, който започва да крещи едновременно с него. Адам позна викация — Грант Симънс. Преди седмица си бе имал с него няколко подобни разпавии.

Репортерът правеше подробен коментар, но Адам не слушаше, а гледаше напрегнато как Питър вдига ръка в стремежа си да накара Симънс да млъкне. Но младежът неочаквано му нанесе силен удар с юмрук по брадата. Пит успя да поеме удара, като се отдръпна леко встрани, но Адам забеляза, че крошето го бе засегнало доста сериозно. Инстинктивно сви юмруци и се намръщи щом видя брат си да залита.

Точно в този момент на екрана се появи Лора. Явно бе стояла точно зад Питър. И веднага след удара го бе хванала за ръката, за да го задържи. В следващия миг, с гневен поглед, тя се втурна към побойника.

Адам наблюдаваше с тревога и удивление как Лора безцеремонно заудря Симънс по гърдите и започна да му крещи. И може би повече от изненадата на нападението, отколкото от силата ѝ, буйният младеж се оказа на земята. Но много бързо се изправи и тогава останалите стачници се включиха в сцената. Неколцината полицаи, които до този момент бяха наблюдавали отстрани, се втурнаха в мелето. В целия хаос телевизионният оператор явно загуби Пит и Лора.

Докато Адам стремително напускаше заведението, Айона въздъхна. Сега кой ще води благотворителния търг?

Когато в седем и петнайсет Адам пристигна на мястото на събитието, навън все още се мотаеха няколко групички стачници, тъй като магазинът щеше да затвори чак в девет. Протестиращите вече бяха съвсем спокойни. А купувачите влизаха и излизаха без почти никакви проблеми, с изключение на отпечатаните позиви, които им се предлагаха.

Адам потърси с поглед Грант Симънс. Най-голямо удоволствие в този момент щеше да му достави саморазправата с този тип. Но

Симънс го нямаше и Адам успя да се вмъкне в магазина, без някой да го познае.

Втурна се право към директорските кабинети. Щом го забеляза, госпожа Сондърс скочи от стола си.

— О, господин Форчън, радвам се, че сте тук. — Горката секретарка изглеждаше доста разстроена и притеснена. — Днес тук се случиха такива ужасни неща. Онези хулигани...

— Къде е тя? — попита внезапно Адам.

Госпожа Сондърс прехапа устни и посочи нервно към кабинета на Питър Форчън. Без да губи нито минута, Адам се насочи натам.

Но едва влязъл вътре, застина, защото видя две фигури, които изглежда страстно се бяха прегърнали. Жената бе легнала на луксозното кожено канапе, а мъжът се бе навел над нея, така че лицето му бе на не повече от сантиметър от устните ѝ.

— Помислих, че може би имате нужда от помощта ми — каза с пресилено безгрижие Адам. — Но явно се справяте чудесно и без мен.

Той се вбеси още повече от факта, че нито Пит, нито Лора направиха каквото и да било усилие да променят позите си или поне да погледнат глупаво, задето са били хванати на местопрестъплението.

— Разбира се — изсумтя Питър, без да помръдне. — Най-после се появи. Идваш точно навреме.

— Шегата май бе за моя сметка — измърмори Адам. — Защо не се смеете? Хайде, Лора. Няма ли поне да се усмихнеш?

Лора леко отстрани Питър, седна и погледна язвително Адам. Но само с едно око, защото върху другото държеше платнена торбичка с лед. Ала синината отдолу ясно се открояваше.

Адам зяпна от учудване.

— Ха-ха — каза сухо Лора.

— Лично аз не виждам нищо смешно, братко. — Питър разтри зачервената си брадичка.

Адам не можеше да откъсне очи от Лора.

— Симънс го направи, нали? Копеле такова! — Ръцете му се свиха в юмруци. — Само да ми падне. Да удари жена...

Като на кино, точно в този момент вратата се отвори зад гърба му и в кабинета влезе не друг, а самият Грант Симънс.

— Не, Адам! — извикаха в един глас Лора и Питър.

Но вече беше много късно. Със светкавична бързина Адам се извърна и в мига, в който видя Симънс, му причерня. Последва страхотен удар в лицето на нищо неподозиращия младеж. Симънс полетя назад през отворената врата, блъсна се в металната закачалка и заедно с нея се строполи на пода, точно пред госпожа Сондърс.

Секретарката извика уплашено, когато видя проснатия сред палтата младеж. От точния удар на Адам Симънс бе изпаднал в безсъзнание.

Адам изглеждаше доста доволен от себе си. Питър обаче явно не бе очарован от постъпката на брат си. С тихи ругатни той профуча покрай Адам, клекна до младежа и започна да го свестява.

Лора остави торбичката с леда и погледна мрачно.

— О, Адам, синината не е от Грант Симънс.

— Така ли? — преглътна Адам.

Тя бавно се изправи и приближи към него. Адам не сваляше очи от насиненото ѝ око. Добре де, бе сгрешил със Симънс. Но Лора само трябваше да му каже кой я е нападнал и без никакви скрупули щеше да го просне. А колкото до Симънс, той си го бе заслужил с юмука по лицето на брат му.

— Кой го направи, Лора?

Настъпи напрегнато мълчание. Наруши го Пит, който извика, че Симънс се свестява и че ще го заведе до лекарския кабинет на магазина, за да го прегледат.

Без да сваля леко замъгления си поглед от Адам, Лора отвърна:

— Прекрасно. А след като го свалиш от лекарската маса, ще трябва да стане чудо, за да го убедим да седне на масата за преговори.

— Беше дошъл да преговаря? — промърмори Адам.

— Да, Адам — каза отривисто Лора. — И ако бе дошъл по-рано, може би дори щяхме да сме приключили с преговорите, и то без подобни изпълнения.

Адам направо онемя. Чувстваше се нищожен и жалък. А последвалите обвинения нанесоха нов удар върху и без това лошото му самочувствие.

— Братята ти бяха прави. Онези няколко дни, които прекара в магазина, за теб бяха само игра. Беше си поставил за цел да ми направиш впечатление и успя. Временно. Но когато настъпи решителният момент...

— Лора...

— И тъй като си много загрижен за състоянието ми, трябва да ти кажа, че ме удари Пит.

— Пит те е ударил?! — Адам бе изумен.

— Без да иска. Опитваше се да ме прибере в магазина, след като част от протестиращите се развилняха и съвсем случайно ме удари с лакът. — Тя се усмихна иронично. — И тъй като искаше да се посмеем, ще ти кажа нещо наистина смешно. Малко след това, Грант Симънс дойде тук разгневен и с нови искания, но когато ме видя, реши, че той ме е ударил, защото доста размахваше юмруци навън. Почувства се виновен. А след като му казах истината, най-неочаквано омекна. Предполагам, бил е респектирай от факта, че не използвах ситуацията, за да обвиня него. Дори се съгласи да обсъдим новия вариант на нашето предложение, а след това заедно да изработим нова, приемлива и за двете страни, програма. Имам чувството, че сега доста дълго ще трябва да чакаме, докато отново се съгласи да преговаря.

— Съжалявам, Лора. Първо видях по телевизията как Симънс удря Пит. След това идвам тук и те виждам с насинено око. И просто си помислих, че... Май изобщо не се замислих.

Въпреки че ни най-малко не одобряваше действията на Адам, тя все пак бе трогната от подбудите му и леко се усмихна.

— Често ли се нахвърляш така?

— Последният път беше по време на боксов мач в основното училище. Всъщност досега не съм попадал в подобна ситуация. За първи път жената... с която съм... получава синина под окото. — Той приближи към нея. — Много ли боли?

Вместо отговор, тя му зададе въпрос.

— Защо не дойде днес следобед? Баба ти е говорила с теб и ти е казала какво става тук. След това ѝ се обадох по телефона и тя ми каза, че си пристигнал в Денвър около три часа. Бях убедена, че ще дойдеш направо тук. Имахме нужда от теб.

Адам тихо въздъхна и се загледа в Лора. Измина цяла минута, преди да ѝ отговори.

— Как мислиш се почувствах, когато се събудих сутринта и намерих бележката ти? Прекарваме фантастично денонощие, а след това ти се измъкваш в ранни зори, като че ли всичко е било само за

една нощ. Мислех, че заслужавам по-добро отношение. Дори не изчака да се събудя, за да ми дадеш възможност да те убедя да останеш.

Тя сведе очи. Не искаше Адам да забележи копнежа в тях.

— Страхувах се, че може да успееш — призна тихо.

Адам започна да крачи нервно из стаята.

— И след като цяла сутрин се разхождах по улиците на Сан Франциско, обезсърчен и отхвърлен, се върнах в хотела, където ме намери баба, за да ми каже, че трябва незабавно да се връщам, защото ти имаш нужда от мен. — Той спря, но не беше в състояние да я погледне в очите. — Естествено, помислих, че е любовен зов.

— Разбирам — тихо промълви тя.

Стояха на ръка разстояние един от друг. Той изглеждаше отчаян и объркан и Лора инстинктивно вдигна ръка да го погали.

— Наистина ли мислиш, че не мога да се обадя сама?

Той сложи ръка върху нейната. Въпреки хаоса в душата му, ласката ѝ го изпълни със спокойствие и сигурност.

— Просто не можех да понеса мисълта, че някой може да те нарани, Лора.

— Не боли чак толкова — прошепна тя. — Пит се чувства по-зле от мен. Въпреки че стана съвсем случайно, докато се опитваше да ме предпази от озверялата тълпа, той е ужасен от факта, че ме е ударил.

Много внимателно и нежно Адам докосна с пръсти синината под окото ѝ. Взря се в лицето ѝ, после погледът му се плъзна надолу.

Тя сведе очи.

— Трябва да го забравим, Адам — прошепна толкова тихо, че той не бе сигурен дали наистина я е чул.

Не ѝ отговори и продължи да гледа втренчено тялото ѝ. Тя се смути... И усети възбуда.

— Трябва да... проверя... как е Симънс.

Тя понечи да го заобиколи, но Адам сграбчи ръката ѝ.

— Съжаляваш ли за нещо?

Тя отвори уста, но не можа да изрече нито дума.

— За нас двамата ли? — попита най-последно. — За онова, което изживяхме... заедно? — Тя затвори очи и прошепна — Не.

— Но се страхуваш, че в края на краищата ще трябва да... — Той не довърши изречението си, защото притисна устни към нежната извивка на шията ѝ.

— Играеш нечестно, Адам — възрази тя. — Аз съм... В толкова неизгодно положение.

— Виж какво, Лора, ако онова, което се случи между нас, ти се струва прекалено... екстравагантно... ще се постарая да се променя. Можем да пътуваме с автобус, да скитаме из планините, да ядем вместо черен хайвер... сардини.

— Само не сардини, моля те. — Тя направи кисела гримаса.

— Добре, никакви сардини. Обещавам. Само кажи какво искаш от мен и ще го имаш. — Макар че се усмихваше, говореше сериозно.

Тя едва се сдържа да не издаде мислите си, да му каже не онова, което искаше да чуе, а онова, което наистина искаше от него. Но също както и Адам — макар и по други причини — тя бе подвластна на илюзиите си.

Опита да подреди обърканите си мисли и чувства. Но бе невъзможно. Тя беше безнадеждно, беспомощно и отчаяно влюбена в неподходящ човек? За няколко седмици бяха преживели безумно романтично увлечение, а тя вече си представяше как създават семейство, как отглеждат децата си, как остаряват и — не биваше да го забравя — как заедно живеят в бедност. Но тъжната истина бе, че нищо в поведението на Адам не даваше повод за такива мечти. Той бе страстен, възхитителен, приятен и още от първия миг — съвсем откровен: Бракът категорично не влизаше в сметките.

Адам внимателно наблюдаваше лицето ѝ. Виждаше вътрешната ѝ борба, усещаше я. През целия му живот неговите желания биваха удовлетворявани без изключение. Както бе казала веднъж Лора, всичко бе прекалено лесно за него. Тя се бе хвърлила в обятията му, а смарагдовозелените ѝ очи блестяха от благодарност, която скоро се превърна в обожание. Докато бяха заедно, той непрекъснато си бе мислил — както винаги — че животът е прекрасен.

— Виж какво, Адам — каза най-сетне тя, тъй като тишината бе станала прекалено тягостна. Трудно си поемаше дъх, но проговори, защото знаеше, че трябва да каже нещо. — Това няма нищо общо с теб. Ти си невероятно красив, очарователен, пламенен, обичащ живота, романтичен, прекалено щедър...

— Не съм предполагал, че ще ми бъде неприятно да чуя толкова много комплименти — промърмори унило той.

— Това не са комплименти, Адам. Ти наистина си изключителен. Не съм и сънувала, че... — Тя внезапно млъкна по средата на изречението и погледна встрани. — О, Адам, и двамата сме неподготвени за сериозна връзка. Ако сложим край сега... ще ни останат прекрасни спомени. Спомени, които ще ценим.

Той я погледна с любопитство, защото долови странна нотка в гласа ѝ — като че самата тя бе учудена, че ще си спомня за тези дни с добро чувство.

— Не желая да слагаме край, Лора. И не вярвам, че ти искаш.

— Адам...

— Погледни ме право в очите и ми го кажи. Кажи: „Искам да сложим край, Адам“.

— Адам... — Тя не можа да произнесе нищо друго, освен името му.

— И този път никакви бележки. Не искам да се измъкваш така. Не искам, когато се събудя, леглото да е празно. Този път трябва да ми кажеш всичко право в лицето — рече ожесточено той. — Кажи ми, че искаш да сложим край на нашата връзка.

— Сега не е моментът да обсъждаме отношенията си. Компанията е в криза — опита да възрази тя, или по-точно, да отложи отговора. Трябваше да скъсат, но как можеше да му каже, че иска да сложат край? Щеше да бъде безсрамна лъжа.

Той я хвана за раменете.

— От мен ли искаш да избягаш или от някакъв епизод в своето минало, Лора? Да не би да започваш да си спомняш? Страх ли те е? Боиш се какво бих могъл да помисля или да почувствам?

— Толкова съм объркана, Адам, че не мога да мисля. — Тя сложи ръка на гърдите си. — Имам чувството, че не успявам да си поема въздух. Особено когато ти си наблизо.

— Защо особено когато аз съм наблизо? — усмихна се той. Беше съвсем сигурен, че знае отговора, но желаше да го чуе от нея. А още повече искаше да го чуе самата тя.

Тя въздъхна някак отчаяно.

— Подлудяваш ме, ето защо. Краката ми се подкосяват само като те гледам. Непрекъснато мисля колко шеметно прекрасно е да се любим. — Тя го погледна безпомощно. — Не зная дали „шеметно“ е подходяща дума. Заради теб трябва да измислям нови думи, защото

обикновените не са достатъчни. — Тя изрече всичко на един дъх. — Това е. Сега доволен ли си? — И без да дочака отговор, се втурна към вратата. — Но не съм променила решението си. Отивам си. Веднага след като... След като помогна на Питър да се справи със стачката. Правя го само защото всички от твоето семейство бяха изключително добри към мен и съм им много задължена. Обещах на братята ти, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да им помогна да овладеят положението. И нямам намерение да ги разочаровам.

Тя излезе в съседния кабинет. Докато минаваше покрай бюрото на госпожа Сондърс — която трябваше да е абсолютно глуха, за да не чуе разговора им, тъй като вратата през цялото време бе широко отворена — секретарката се престори на много заета с подреждането на пощата. Лора се изчерви щом очите ѝ срещнаха погледа на възрастната жена. Двете притеснено погледнаха в страни.

— Лора — извика Адам през отворената врата на кабинета. Тя не му обърна внимание и продължи да върви. — Не съм освободил апартамента във „Феърмонт“. А яхтата е запазена за следващия уикенд. Не успях да ти покажа капитанската кабина.

— Някои от нас имат работа, Адам — каза тя, без да спира.

— Значи първо ще работим — отвърна той, но тя вече беше изчезнала през двойните врати.

Госпожа Сондърс продължаваше да демонстрира престорен интерес към пощата, но усети, че Адам Форчън я гледа. Не можа да устои и вдигна очи. Положи големи усилия, за да изглежда така, сякаш изобщо не се интересува от личния живот на шефа си.

Но на Адам изобщо не му минаваха такива мисли през главата. Той се усмихна като пиан на секретарката.

— Тази жена ме подлудява, госпожо Сондърс. Подлудява ме от желание. Тялото, кожата, очите ѝ... Дори синината под окото ѝ ме карат да настръхвам.

Госпожа Сондърс силно се изчерви. Но в същия момент си помисли, че ако някой мъж изпитваше подобни чувства към нея, би се вкопчила в него и никога не би го изпуснала. За нищо на света!

Пит унило вдигна поглед щом Лора влезе в лекарския кабинет на дванайсетия етаж. Беше сам.

— Какво стана със Симънс? Къде е сестрата? — попита тревожно Лора. Тя веднага си помисли, че сестрата спешно е закарала изпадналия в безсъзнание Грант Симънс в болницата.

— И двамата се прибраха вкъщи — отвърна Пит.

— Той добре ли е?

— Физически — да. Психически... Да кажем, не е в идеална форма. Когато излизаше оттук, гневно спомена нещо за... тежки обвинения.

Сърцето ѝ се сви.

— Срещу Адам ли? — Тя се отпусна на близкия стол. — О, това е ужасно.

— Да — съгласи се Пит. — Вече си представям заглавията на първите страници във вестниците.

— Ти също можеш да го заплашиш със съд — отбеляза Лора. — Той те удари. И то пред телевизионните камери.

— Да — въздъхна Пит, — но когато става въпрос за журналистически бум, според теб коя новина ще бъде отпечатана на десета и коя на първа страница? Не е трудно да се предвиди кого ще подкрепи обществеността. Зъб за зъб, но всички ще се нахвърлят върху Адам, ако разбираш какво имам предвид.

За съжаление Лора го разбираше съвсем точно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грант Симънс бе настроен враждебно, още преди да разбере кой е от другата страна на вратата. А когато видя, че е Адам Форчън, погледът му стана заплашителен.

Адам бе напълно подготвен да получи удар в лицето, още преди да е успял да каже и дума. И не би упрекнал младежа. Успя да му го каже и видя ръцете на Симънс да се свиват в юмруци.

Но след като получи разрешението, Симънс най-неочаквано отпусна ръце. Погледът му обаче бе все така войнствен и Адам си даваше сметка, че опасността не е преминала.

— Може ли да поговорим? — попита той. Симънс го погледна глупаво, като че ли бе чул нещо на чужд език. — Ако моментът не е подходящ, мога да дойда и друг път — предложи Адам, като изричаше отчетливо всяка дума и се стараеше гласът му да звучи предразполагащо. Този път Симънс реагира, като леко поклати глава. И тъй като Адам не разбра съвсем ясно какво има предвид младежът, реши да продължи настъплението. — Съжалявам, че те ударих. — Симънс възприе думите му, но отвърна с мълчание. — Ала какво означава извинението? То няма да успокои болката ти — призна той.

— За да ме подкупваш ли си дошъл? — Симънс разсеяно докосна с ръка удареното място, след това отстъпи встрани, сякаш имаше намерение да покани Адам в малката си спретната къща.

— Не — отвърна тихо Адам.

Симънс със сигурност не бе очаквал този отговор. Нито пък искаше да го чуе. Адам се досещаше в каква посока бяха тръгнали мислите на младежа: „Вместо да предявявам обвинения в съда и да превръщам в голям скандал свиването, май ще е по-добре да се възползвам от него. И да го превърна в конкретна сума. По дяволите, какъвто и да е откупът, за Форчън той ще е нищо.“

— Няма какво да обсъждаме — каза рязко Симънс, но не тръшна вратата под носа на Адам. Все пак трябваше да си остави някакъв шанс, в случай, че милионерът промени решението си.

Адам го изгледа замислено.

Симънс се изпълни с надежда. Може би Адам все пак ще предложи пари.

— Някога бил ли си влюбен, Грант?

За секунди по лицето на Симънс се изписаха последователно удивление, объркване, подозрителност и голямо притеснение.

— Я стига — предупреди го той и вдигна ръка.

— Това бе само въпрос — усмихна се Адам. — Разбираш ли, работата е там, че аз съм влюбен.

Симънс се поотпусна малко. В погледа му се появи дори любопитство.

— Е, и? — попита предпазливо той.

— Ами зададох ти този въпрос, защото, ако си влюбен или, ако някога си бил влюбен, може би ще ми е по-лесно да ти обясня.

— Кой ти е искал обяснения? — отвърна доста обезкуражаващо Симънс.

— Хубав въпрос — каза добродушно Адам. — Ще опитам да ти го кажа по друг начин. Правил ли си някога глупости само защото си бил луд от любов и не си можел да мислиш?

След миг застрашителният поглед и объркването изчезнаха от лицето на Симънс и на тяхно място се появи усмивка. Не много широка, но все пак усмивка.

— Помислил си, че аз съм фраснал онази русокоса красавица?

— Да — отвърна простичко Адам.

Симънс дълго обмисля едносричния отговор.

— Е, трябва да се признае, че имаш вкус. Страхотна е. Дори със синина.

— И аз мисля така — усмихна се Адам.

— Здравно си хлътнал, а? — Симънс повдигна вежда.

— И това не е добре, приятелю, повярвай ми.

— Искаш ли една бира? — предложи Симънс, след кратко колебание.

— С удоволствие — отвърна Адам с още по-широка усмивка.

Симънс отстъпи встрани. Адам мина покрай него и влезе в малкия хол, обзаведен простичко, но с вкус.

— Жена ми излезе с детето до магазина. Обикновено и аз отивам с тях, но... — Симънс бе тръгнал към кухнята, но спря и се обърна към Адам, който бе седнал на канапето. — Останах вкъщи, защото не бях в добро настроение. — Адам кимна с разбиране. — Искаш ли чаша?

Адам не разбра веднага смисъла на въпроса.

— О, не. Ще пия от бутилката.

— От кутийката.

Адам премигна, но бързо запря.

— Разбира се, направо от кутийката. Идеално.

Грант влезе в кухнята и след малко се върна с две леденостудени кутийки бира. Подаде едната на Адам и също седна.

Адам отвори своята и отпи. Всъщност не бе страстен любител на бирата, но правеше всичко възможно да се хареса на Грант. Имаше големи шансове.

— Много добре се справи — каза Грант и отпи голяма глътка.

— В момента имам неприятности.

— И ние при тези условия за работа си имаме неприятности. Затова искаме справедлива сделка с ръководството.

— Мислех, че сме изработили програма, която според вас е справедлива.

— Имаме още много работа по нея. А ти офейка.

— Добре, тогава да се хващаме отново на работа.

— Първо ме просваш на земята, а след това идваш и казваш: „Хайде да се хващаме на работа“.

— Съвсем точно го каза, Грант. Пропусна само една малка подробност.

— Да. Русокосата красавица.

Адам се ухили.

— Ти може и да ми се сърдиш, но тя е направо бясна, задето те ударих. Няма да ми го прости.

— Да, знам какво е — каза замислено Грант. — Жена ми гледала новините по телевизията и видяла как удрям брат ти. Изобщо не се трогна от синината ми. Заяви, че съм си го търсил.

— Жени — промърмори Адам.

— Да, жени — повтори Грант.

Вече бяха съмишленици.

На следващата сутрин Лора слезе първа в трапезарията. Грабна „Денвър Кроникъл“ и нервно го разтвори. На първа страница нямаше нищо за инцидента. Прегледа подробно целия вестник, но не откри дори малко съобщение. Не можеше да разбере какво бе накарало Симънс да промени решението си.

Влезе Джесика Форчън, поздрави Лора и я изгледа загрижено.

— Много си бледа, скъпа.

— Така ти се струва на фона на синината — усмихна се кисело Лора.

— И аз съм имала синина — Джесика си наля кафе.

— Имала си синина? — повтори изумена Лора. — Кой те удари? Кога?

— О, беше много отдавна. Малко преди да се омъжа за Доминик. Казвала ли съм ти, че с него живяхме щастливо четирийсет и седем години? Но той си отиде твърде рано от този свят. Бяхме толкова влюбени. Разбира се, когато Дом поиска ръката ми, моят баща не искаше и да чуе. Ние бяхме доста заможни, а Дом нямаше абсолютно нищо. Баща ми веднага реши, че Дом иска да пипне зестрата. Каза, че няма да благослови брака ни и че ако не го послушам, ще ме лиши от наследство.

— Но ти въпреки това се омъжи за него, нали? — попита Лора.

— О, трябва да призная, че първо опитах да убедя баща си. Искях да погледне на Дом с моите очи.

— Как така?

— Дом беше изключително красив. Много хора, включително и аз, смятаха, че той много прилича на Рамон Новаро. — Лора не реагира. — Новаро бе чернокос, черноок и главозамайващ актьор — звезда от времето на немите филми — с невероятно излъчване и много привлекателен — обясни Джесика. Лицето ѝ се озари от усмивка, която изведнъж я подмлади. — Всички млади и не толкова млади жени бяха в краката му.

— На Новаро ли?

Джесика весело се засмя.

— Да. Както и в краката на Дом. В мига, в който го видях — говоря за Дом — си загубих ума по него.

Лора се поколеба, преди да зададе следващия си въпрос.

— И той... е изпитвал същите чувства към теб, нали?

— Бяхме много млади. Когато се запознахме, Дом бе свободен, безгрижен и се радваше на успехите си сред представителките на нежния пол. Нямаше пукнат грош, но компенсираше с чар.

— Да, разбирам — промърмори Лора, като мислеше не за Дом Форчън, а за най-големия му внук.

— Да, скъпа — усмихна се Джесика. — Адам много прилича на Дом. И той е красив, весел и енергичен. Почти веднага се влюбих до уши в Дом, но... На него му трябваше повече време.

— Колко? — не се сдържа Лора.

— Три години.

— Три... години?!

Спогледаха се многозначително, преди Джесика да продължи разказа си:

— Трябваше да се налудува. А мен ме изпратиха да уча в Швейцария. Когато се върнах, срещнах отново Дом. Той беше вече поулегнал, аз — пораснала и двамата разбрахме, че ще бъдем щастливи само ако сме заедно. О, да, бяхме сигурни в това. И се оказахме прави. Следващите четирийсет и седем години го доказаха.

— И успя ли в края на краищата да убедиш баща си, че Дом е подходяща партия за теб?

— За съжаление, не. Направих всичко възможно да му докажа, че бедността не ни тревожи. Сигурна бях, че Дом ще успее. Разбираш ли, просто знаех, че под бляскавата му външност се крият големи способности, почтеност, нежност и вяност. Тези негови качества и голямата ни любов ми вдъхваха увереност, че ще успеем в живота. Но баща ми не беше на същото мнение.

— И се оженихте тайно, така ли?

— Да — Джесика отпи от поизстиналото кафе. — И сега идва ред на историята за синината. Когато сме се измъквали за тайната сватба, баща ми ни проследил. И точно когато свещеникът на съседното градче започваше венчалната церемония, баща ми се втурна с гневен поглед и стиснати юмруци и се насочи към Дом. Аз инстинктивно се хвърлих да предпазя Дом от удара...

— И баща ти, без да иска, е ударил теб? Сигурно се е почувствал ужасно.

— О, да, разбира се. А аз изиграх прекрасно ролята си. Дом, свещеникът заедно с жена си и сестра си, също направиха каквото можах. Горкият ми баща. Нищо не можеше да направи. Разкаян, той застана до мен и — за добро или за зло — даде ръката на дъщеря си. След церемонията свещеникът гордо ни заяви, че за първи път венчавал булка със синина под окото.

Двете жени не бяха забелязали идването на Адам, който стоеше на прага и бе чул голяма част от разказа на баба си. Когато Джесика завърши, той влезе в стаята и започна да ръкопляска.

— Много си весел тази сутрин — отбеляза баба му, а той прекоси стаята, целуна я и погледна загрижено Лора.

— Да, особено като се има предвид хаосът, който ни очаква в компанията — бързо добави Лора и рязко стана от масата.

Забележката ѝ ни най-малко не разтревожи Адам, както тя се бе надявала. Напротив, той се усмихна.

— Изчакай десет минути да закуся и ще отидем заедно — каза Адам и си наля кафе.

— Мислиш ли, че е много разумно да се появяваш днес в магазина? — попита заядливо Лора.

— Вчера беше разстроена, задето не съм се появил, а днес не искаш да идвам. Не разбирам. — Той погледна баба си. — Точно когато си помислих, че ще покажа на Лора големите способности, които се крият под бляскавата ми външност.

Джесика се усмихна, а Лора се намръщи.

— „Способностите“, които демонстрира вчера на Грант Симънс са ни върнали поне с няколко седмици назад в преговорите — напомни му остро тя. — Може би щеше да ни направиш голяма услуга, ако беше насочил уменията си в друга област.

Баба и внук изгледаха Лора, която бързо излезе от стаята.

— Много е темпераментна — каза замислено Джесика.

— Да. И е особено красива, когато се ядоса — усмихна се Адам.

— Непоправим си!

— Аз ли? Ами ти, бабче?

— Какво имаш предвид? — погледна го надменно Джесика.

— Малката романтична измислица за синината, която разказа на Лора.

— Е, може да съм я... поукрасила малко.

— В момента и бузите ти се поукрасиха в червено.

— Това не е твоя работа. — Джесика отметна царствено глава. — Искам да зная какво смяташ да правиш с Лора?

— Какво да правя? — Адам изведнъж започна усърдно да маже с масло препечената филийка.

— Ти я обичаш, Адам. А и горкото момиче е безнадеждно влюбено в теб. Знаеш, че без колебание ще дам благословията си.

— Благословия? Почакай, бабо. Няма за какво да даваш благословията си. Нито за миг не съм лъгал Лора. Тя знае много добре, че и дума не може да става за брак. О, представям си как Пит, Тру и Тейлър потриват доволно ръце, предвкусвайки възможността да разделят богатството на три. Но много се лъжат. Ти също — каза твърдо Адам, отхапа от препечената филийка, остави останалата част и се изправи. — А също и Лора — обяви той, докато вървеше към вратата и точно когато излизаше, се сблъска с Лора.

По лицето ѝ разбра, че е чула последната част от неговото изявление. Трудно можеше да се каже кой от двамата се чувстваше по-неудобно.

— Аз... Забравих си куфарчето — измърмори тя, заобиколи бързо Адам, който беше замръзнал на място, грабна куфарчето и се втурна навън.

Джесика безгрижно си наля още една чаша кафе.

— Добре ли си? Боли ли те още окото? — попита грижовно Пит, след като бяха пътували в колата му цели десет минути в пълно мълчание.

— Просто... Мислех — отвърна разсеяно Лора.

— За стачката ли?

— Не — призна тя. — За... избора, за вземането на решения, за илюзиите, за реалността. — Тя се замисли за миг. — За съдбата.

Пит се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Съжалявам, Лора.

— Няма нищо, Пит. Окото почти не ме боли.

— Нямах предвид синината — каза той и очите им се срещнаха с разбиране.

През останалата част от пътуването и двамата мълчаха, но усещаха тежест, много по-голяма от тази на думите.

— Не разбирам — каза смаян Пит, след като затвори телефона в кабинета си и погледна Лора, която се бе настанила зад малко бюро в другия край на стаята.

— Какво не разбираш? — попита тя, тъй като от краткия телефонен разговор, по време на който Пит бе казвал само „Да“, „Разбирам“ и „Бихте ли повторили?“, тя не бе схванала абсолютно нищо.

— Обади се Грант Симънс.

— Какво каза? — Лора бе обхваната от паника. — Все още ли има намерение да съди Адам?

— Каза, че иска да продължим преговорите. — Пит като че ли сам не можеше да повярва.

— Моля? — Лора бе смаяна.

— Няма да ми повярваш, но той каза — разбира се на шега — че ударът на Адам го е вразумил.

Лора зяпна от учудване.

— Какво? Сигурен ли си, че се обади самият Грант Симънс? Може някой да е решил да се пошегува.

— Има и още. Искат да преговарят единствено с теб и с... Адам.

Като че ли току-що получил знак да си каже репликите, в кабинета нахълта не някой друг, а самият Адам.

— Добро утро, Пит. Лора — каза весело той. Забелязал подозрителните им погледи, той се извърна назад, сякаш се съмняваше, че биха могли да го гледат по този начин. — Какво ви става? Кълна се, че докато се качвах, не съм ударил нито един от служителите. Какво пак съм сбъркал? — В очите му проблясваха желание за работа и дързост, толкова характерни за него.

И част от необикновения му чар, помисли Лора.

— Той се държа много разумно — отбеляза Лора, а в гласа й имаше и подозрение, и недоумение.

Адам, който седеше от другата страна на масата, се усмихна безгрижно.

— Да. Преговорите минаха доста културно.

— А какви бяха тези многозначителни погледи, които си разменяхте през цялото време със Симънс? — присви очи Лора.

— Какви погледи? — попита невинно Адам, докато подреждаше бележките си.

Лора го погледна хитро, а след това вдигна рамене.

— Както и да е. Единственото, което има значение, е, че работата напредва и Симънс прекрати стачката.

— Временно — побърза да й напомни Адам. — Очаква ни още много работа.

— Изглеждаш много радостен.

— И, като стана въпрос за работа — Адам се изправи, заобиколи масата и приближи до нея, — се сетих за един друг ангажимент. Тази вечер трябва да водя благотворителния търг в клуба. Защо не дойдеш с мен? Ще имам нужда от подкрепата ти. Както и от красотата ти.

Лора се изправи точно когато той стигна до стола й.

— Едва ли една изтощена жена, със синина под окото ще бъде особено красива гледка, Адам.

— Можеш да бъдеш с екстравагантни слънчеви очила. Всички ще си помислят, че си много загадъчна. Те и без това си го мислят. Освен това обещах на нашия приятел, художника Джеф Елман, че ще те заведа. Доколкото си спомням, много си допаднахте и затова помислих, че ще ти бъде приятно да го видиш отново.

— С удоволствие. Но... Не тази вечер. Наистина съм много уморена. Освен това брат ти беше така добър да ми предложи тази нощ да използвам апартамента му в „Медисън“, тъй като утре в осем ни предстои поредния кръг от преговорите със Симънс.

— Още ми се сърдиш.

— Задето удари Симънс ли? Не. Как да ти се сърдя, когато той направи толкова поразии?

— Нямах предвид Симънс, а онова, което, без да искаш, чу да казвам на баба ми тази сутрин.

— Не каза нищо, което да ме изненада. — Лора сведе очи. — Зная какво мислиш за брака.

Тя понечи да тръгне, но Адам хвана ръката й.

— А ти какво мислиш за брака? Макар че е възможно да си вече омъжена. Но ако е така, съпругът ти не положи особено големи усилия да те открие.

— Не съм омъжена — отвърна Лора и освободи ръката си.

— Откъде си толкова сигурна?

— Нямам халка. Нито дори отпечатък, ако някога съм имала.

Тя отвори вратата и излезе в кабинета на секретарката. Адам я следваше по петите. Точно в този момент госпожа Сондърс изключваше компютъра си.

— О, господин Форчън, не исках да ви безпокоя по време на разговорите, но преди няколко часа се обади госпожица Айона Пул и каза на всяка цена да ви предам едно име — Виктор Дел Монте. Остави също адреса и телефона му. — Секретарката му подаде някакво листче. — Заповядайте.

Адам хвърли бърз поглед към Лора, преди да грабне бележката.

— Благодаря — измърмори и я пъкна в джоба си.

— Освен това ме помоли да ви напомня, че все още разчита на вас за благотворителния търг — добави госпожа Сондърс.

Веднага щом влезе в апартамента на Пит в хотел „Медисън“, Лора отиде до огромното бюро в хола и извади от чекмеджето телефонен указател. Не можеше да забрави реакцията на Адам, когато госпожа Сондърс му предаде бележката за господин Виктор Дел Монте. Изглеждаше доста гузен. Кой ли беше този Дел Монте?

След малко вече знаеше. И щом го прочете, лицето ѝ преbledня:

Виктор Дел Монте, частен детектив...

— О, Адам, всичко върви толкова добре. Вършиш чудеса — каза въодушевено Айона. — Наддаванията надминаха очакванията ни.

— Тогава би ли ми направила една услуга. Намери някой друг да води търга до края. Имам ужасно главоболие.

— Не ти личи. — Айона се вгледа в лицето му. — Пак е заради Лора, нали? Предадоха ли ти адреса на частния детектив?

— Да — въздъхна тежко Адам. — Но... Не зная дали трябва, Айона. Предпочитам... да не предприемам нищо.

— Не съм съгласна. Предполагам, мнението ми не те интересува, но въпреки това ще ти го кажа. Още утре ще се обадя на Дел Монте и ще му възложа случая.

Цели два часа бяха необходими на Лора, за да осъзнае откритието си. И накрая, след като взе решението, което толкова дълго бе отлагала, се обади на Питър Форчън.

— Зная, че е късно, Пит... но... Би ли могъл да дойдеш? Искам да поговорим.

— Тръгвам веднага.

— Благодаря — кимна тя с тъжна усмивка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добър вечер, господин Форчън — отпрати приятелски поздрав към Адам администраторът в хотел „Медисън“. — Ще искате ли стая за тази нощ или ще отседнете в апартамента при брат си?

Адам бе още в смокинг, тъй като идваше направо от благотворителния търг. Той изгледа озадачено служителя.

— Брат ми е тук? В апартамента си? Администраторът започна да подозира, че е направил гаф.

— Сам ли е? — продължи Адам.

— Сър? — Мъжът се престори, че не разбира, но вече съзнаваше, че е направил голяма глупост.

— Госпожица Ашли при брат ми ли е? — поясни Адам със заплашителен тон.

— Вижте, господин Форчън, госпожица Ашли... Не пристигна с брат ви. Тя дойде по-рано. Преди около... три часа.

— А кога пристигна брат ми?

— Ами, чакайте да си спомня. Мисля... преди около час.

Адам кипеше от гняв. Значи затова Лора бе отказала да отиде с него на благотворителния търг. Не е била нито изтощена, нито притеснена от външния си вид. Просто е имала любовна среща. И то не с кого да е, а с брат му, Пит.

Но защо ли се учудвам, запита се Адам и си спомни сцената в кабинета на Пит, когато Лора беше легнала на канапето, а брат му се беше надвесил над нея. Какъв глупак съм бил! Да повярвам, че между тях няма нищо. И колко хитро ме накараха дори да се почувствам виновен.

Сега вече всичко му стана ясно. През цялото време Лора го бе сравнявала с Питър. Разбира се, Адам знаеше, че е успял да я впечатли и да ѝ завърти главата, но нали през цялото време тя бе обърквана от своите чувства? Не се ли чувстваше неудобно от екстравагантния му начин на живот? Не беше ли изразила тревогата си, че той е прекалено богат за нея? Нима Лора не предпочиташе да стъпва здраво на земята?

Точно като брат му. Разумният, стъпил здраво на земята, Питър Форчън.

Разбира се, мислеше Адам, Пит притежава всички необходими качества, които ми липсват — стабилност, зрялост, чувство за отговорност. Качества, които явно привличат Лора. Пит не я е ухаждал с полети до Сан Франциско, фантастични яхти и скъпи дрехи. Било е достатъчно просто да бъде уравновесен, разумен, сериозен...

Почакай малко, каза си той. Може би трябва първо да помислиш няколко минути. Напоследък импулсивността ти донесе доста неприятности. Може би твърде бързо стигаш до изводите... До погрешните изводи, помисли с надежда той.

Адам прекоси фоайето и застана пред вратите на асансьорите. На стената, между два от тях, бе закачена реклама на бара на хотела със стрелка, която сочеше към другия край на фоайето. Той се загледа в рекламата, като че беше Божи знак. Може би щеше да е по-разумно да отиде в бара, да си поръча един коняк и да опита да проумее всичко, което се бе случило. Хареса му идеята да прояви разум, за разлика от всеки друг път. Та дори само за да докаже на себе си и на Лора, че досадникът Пит не е единственият разумен от братята Форчън.

— Опитвам се да бъда разумна, Пит. Точно затова не се отказвам да преследвам целта си.

— Съвсем нормално е да си разстроена, но съм сигурен, че мога да се справя с този Дел Монте. Освен това, ти дори не си сигурна дали Адам ще се срещне с него, а изобщо не се знае дали ще го наеме.

— Да беше видял само гузния му поглед, когато госпожа Сондърс му предаде бележката от Айона — възрази Лора.

— Ами тогава просто му кажи онова, което си му казвала и досега, че още не си готова да... се ровиш в миналото си.

Тя се изсмя дрезгаво и веднага след това опита да спре сълзите си.

— Той няма да ми каже, че е решил да се срещне с частен детектив. Но беше неизбежно. Сигурна съм, че от самото начало приятелите му са го убеждавали да провери коя съм.

— Ще поговоря с него — успокои я Пит. — Ще направя всичко възможно...

— Моля те, Пит. Стой настрана от тази история. Вече съм го решила. Не само заради частния детектив, но и... заради всичко. Ако не беше станала тази бъркотия в компанията, още тогава щях да си тръгна. Когато в Сан Франциско написах на Адам, че заминавам, наистина смятах да го направя. И не съм променила намерението си. Затова не прави раздялата още по-тежка — Тя го погледна тъжно. — Бях глупачка и ужасно се срамувам от себе си.

Пит приближи до нея и я хвана за раменете.

— Не се обвинявай. Ти обичаш Адам и знаеш много добре, че и той те обича. Нали само това има значение?

Тя се отпусна на канапето. Чувстваше се изтощена и победена.

— О, Пит, нека поне веднъж бъдем честни пред себе си. Всички искахме нещо повече от една щастлива, но кратка история. Баба ви искаше да отмъсти на сина си за онази налудничавата тонтинка и бе твърдо решила, че трябва да има правнуци. Колкото до теб, Тру и Тейлър...

— Почакай. Ако мислиш, че аз и братята ми сме искали единствено да отнемем дела на Адам, грешиш. Всички искахме Адам да... порасне, да поеме някаква отговорност, да осъзнае, че не бива да пропилява живота си. Би било трагично човек с неговия ум, талант и способности да си губи времето в празни забавления, да няма никакви амбиции, никакви мечти и цели. Освен това всички мислехме, че ти ще бъдеш най-хубавото нещо в живота му. И излязохме прави. Адам го знае. Нашето семейство бе взело присърце интересите и на двама ви.

— Излиза, че аз съм виновна — въздъхна Лора. Аз също имах скрити подбуди в тази игра.

— Зная какво ще кажеш. — Пит изведнъж се усмихна приятелски.

— Наистина ли?

— Мислиш, че си го направила, за да дадеш урок на Адам — отвърна меко той.

Тя затвори очи, но не успя да спре сълзите си и прошепна:

— Да.

— А сега кой е нечестен? — попита нежно Пит, извади носна кърпичка, седна до нея и внимателно изтри сълзите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — отвърна тя и отвори очи. — Аз наистина исках... да му го върна.

— Ти не си нито коварна, нито отмъстителна — възрази Пит. — Остави това на жени като Саманта Макфий и Айона Пул. Разбира се, ти си била убедена, че това е причината. Може би дори си успяла да си повярваш. Но все пак дълбоко в себе си знаеш, че не е така.

— Не е вярно! — Думите ѝ прозвучаха неубедително не само за Пит, но и за самата нея.

— Баба ми и Тру ми разказаха най-подробно как още първата вечер си се хвърлила в обятията на Адам. Било е любов от пръв поглед.

— Онази вечер беше... вълшебна. Като сън. Пепеляшка на бала.

— Пепеляшка и очарователният принц. Точно като в приказката.

— Приказката свърши, Пит. — В очите ѝ се появи решимост. — Удари дванайсет, каляската е тиква, а аз съм... Аз съм...

— Ти си всичко, което Адам мисли, че си. Топла, любяща, свеж полъх в живота му. Погледни го само. Виж колко много се е променил, откакто ти, като по чудо, се появи в живота му.

— Не беше никакво чудо. Там е проблемът.

— Грещиш. Онова, което направи с Адам, е чудо. Накара го да разбере кое е наистина важно за него. Ти си невероятна жена. И точно затова той те обича. Точно затова е само въпрос на време да разбере, че любовта му към теб е по-важна от някаква налудничава тонтина. Съвсем скоро ще го осъзнае, независимо от вътрешната му съпротива.

— А след това? — изхлипа тя и рязко се изправи.

— След това, разбира се, ще се ожените. И ще заживеете щастливо.

— Не. Вече не мога да се омъжа за него. Дори той да го поиска, в което се съмнявам. Не се е променил толкова много. Все още изпитва голямо удоволствие от привилегията да носи името Форчън и да е баснословно богат. — Тя отмести поглед встрани. — И освен това, грещиш за мен, Пит. Аз... Наистина исках да му го върна. Наистина исках... да му причиня болка. Така както някога той постъпи с мен.

— Добре де, искала си — каза Пит, тъй като не желаше да води безсмислен спор. — Искала си. Минало време — подчерта той. — Ти сама се изрази така. Освен това, ако все още е вярно, ти щеше да продължиш играта, докато накараш Адам да ти направи предложение и след това щеше да захвърлиш истината в лицето му. Тогава би могла наистина да му причиниш болка. А какво правиш вместо това? Бягаш. Защо? Защото няма да понесеш той да разбере истината, тъй като

знаеш колко ще го заболи. Добре де, може наистина да го заболи малко. Но както сама каза, Адам си го заслужава. Сигурно ще се ядоса и няма да е на себе си за известно време, но когато осъзнае...

— Ще ме намрази, Пит. Може ли да изпита нещо друго, освен омраза, щом разбере за измамата? През тези няколко седмици той непрекъснато се възхищаваше от моята... честност, гледаше на мен като на невинно и чисто създание.

— Но ти наистина си невинна и чиста — настоя Пит.

— Не — изплака тя с болка в гласа. — Вече не съм. — Седна отново на канапето и закри с длани лицето си. — Може би, ако той бе... по-различен. Искам да кажа, същият като преди. Да, само ако можеше да бъде такъв... какъвто го помнех. Тогаваше да се стигне дотук. Нямаше да си позволя да... се чувствам така. Но... се оказа, че той е всичко, което искам. Проклет да е! Мразя го за това. — От очите ѝ отново рухнаха сълзи.

— Мисля, че в тази ситуация баба ми би казала: „Довери се на сърцето си, а не на ума“. — Пит замълча. — И все пак мисля, че ако му кажеш истината...

— Да му кажа истината?! Не мога. Не мога да го погледна в очите. Не искам никога да узнае, че съм го предала. Така е по-добре. И за двамата ни. Поне ще ни останат... хубавите спомени. А с времето дори тези спомени ще избледнеят в съзнанието му. Вероятно доста скоро. — Тази мисъл я разстрои повече, отколкото бе предполагала. — Това е един от талантите на Адам — промърмори тя, като направи неуспешен опит думите ѝ да прозвучат небрежно.

— Не, спомените му няма да избледнеят — натърти Пит. — Не и този път. Той никога няма да те забрави.

— О, Пит, наистина ли мислиш така? — Тя сграбчи ръката му, но преди да получи отговор, рязко извърна глава — Не, по-добре е да си мисля, че ще ме забрави. Не постъпвай така с мен, Пит. — Беше се вкопчила в него като удавница. — Обещай ми, че никой от вас никога няма да каже истината на Адам. Нека си мисли, че тайнствената му любов просто е изчезнала. Сигурно ще реши, че паметта ми се е върнала и съм била принудена да възобновя предишния си живот. Каквото и да си мисли, ще е по-добре от истината. Трябва да ми обещаеш, че той никога няма да научи. Дължиш ми поне това.

Забелязал решителния ѝ поглед, Пит разбра, че няма смисъл да я разубеждава и въздъхна.

— Права си. Дължа ти поне това. Дължа ти много повече.

Барманът попита Адам дали иска още един коняк. Адам сведе очи към преполовената си чаша и поклати глава.

— Проблеми? — попита барманът.

— Какво? — Адам се взря с празен поглед в пухкавия оплешивяващ мъж зад бара.

— Приличате на човек, загубил най-добрия си приятел. — В гласа му имаше едновременно и любопитство и загриженост. Адам се усмихна кисело. — Казвам се Кен. — Барманът избърса дясната си ръка в престилката и я протегна.

— Адам. — Той пое ръката му. — И май в края на краищата ще изпия още един — добави той и кимна към чашата си.

Докато барманът му наливаше, Адам го наблюдаваше внимателно.

— Вярваш ли в приказки, Кен?

— Зависи от приказката. Едно ще ти кажа: в този живот трябва да вярваш в нещо.

— Ти в какво вярваш? — Адам бе изненадан от любопитството си към отговора на този напълно непознат човек.

— Аз ли? Вярвам в любовта, Адам. Както казваше мама: „Не дрехите правят човека, Кени, а любовта. Любовта...“

— ... движи света — довърши Адам с леко циничен тон.

— Точно така. — Кен не обърна внимание на тона на Адам.

— А когато всичко започне да ти се изплъзва? Когато се окаже, че жената, която обичаш, е влюбена в друг? — Цинизмът беше изчезнал и беше останала само тъга.

— Това ли ти се е случило? Момичето ти е тръгнало с друг?

— С брат ми.

— Лоша работа — поклати глава Кен и сви устни.

— Е, не съм... съвсем сигурен — добави Адам. Все още не искаше да повярва. — Тя ми каза... Че ме обича.

— Убедително ли звучеше?

— Много убедително — не можа да сдържи усмивката си Адам.

— Може би трябва да ѝ вярваш. — Кен също се усмихна.

Адам дълго мисли над думите на бармана. След това отмести недокоснатата чаша коняк, плати сметката, остави щедър бакшиш, стисна ръката на Кен — този път с благодарност — и излезе от бара.

Точно когато Адам си тръгваше от бара, брат му и Лора излизаха от хотела и се качваха в колата на Пит. Адам влезе във фоайето с твърдото убеждение, че Пит е дошъл само за да поговорят делово. Сигурно е искал да научи подробностите за днешните преговори.

Адам натисна бутона на асансьора. Щеше да се качи, да обясни на Пит, че Лора би могла да му разкаже всичко утре сутринта, да го изпрати и да прекара фантастична нощ с любимата си.

Е, значи все пак вярваше в приказки.

След десет минути Адам бе отново във фоайето. Изглеждаше озадачен и объркан. Отправи се към служителя на рецепцията, който го изгледа доста притеснено.

— Никой не отговаря в апартамента на брат ми — каза Адам.

— Да, сър.

— Забравил съм ключа, който ми беше дал. Бих искал да вляза, за да се уверя... че всичко е наред.

— Мога да ви дам ключа, но... — Служителят се изкашля. — Мисля, че няма да намерите никой, господин Форчън.

— Никой ли? — вдигна вежди Адам.

— Да, господин Форчън.

— Да не искате да кажете, че са излезли?

— Да, господин Форчън.

— Заедно?

По челото на служителя изби пот. Като тихичко се молеше да не стане скандал, той кимна леко.

— Кога? Кога излязоха?

— Ами... Съвсем скоро, господин Форчън. Преди около... петнайсет минути. А може и по-малко. Може би... ще успеете... да ги настигнете... ако побързате.

— Казаха ли къде отиват?

— Ами... Не. Но може би портиерът...

Адам се обърна кръгом и се насочи към изхода. Портиерът не можа да му каже нищо повече от това, че са излезли заедно и са се качили в кадилака на Пит.

Наближаваше полунощ, когато Адам се върна вкъщи. И щом видя, че колата на Пит е на мястото си в големия гараж, въздъхна с облекчение. Значи Пит и Лора се бяха прибрали у дома здрави и читави. На сутринта щеше да разбере какво ги бе накарало да се върнат от хотела.

Когато стигна до площадката на втория етаж, той спря за миг и се замисли дали да не се качи до апартамента, в който бе отседнала Лора. Само за да ѝ пожелае лека нощ. Но се чувстваше прекалено изтощен и се отказа.

На следващата сутрин в седем и половина Адам беше вече в трапезарията. Стаята бе празна. След малко Лили, прислужницата на Джесика, влезе с поднос пресни кифлички.

— Аз ли съм първи? — попита Адам.

Брат ви, Пит, излезе преди около двацет минути, а баба ви още не е слязла.

— А Лора?

— Не съм я виждала — сви рамене Лили и излезе.

Адам отпи няколко глътки кафе, взе една кифличка и тръгна към апартамента на Лора, тъй като реши, че се е успала. Почука на вратата. Отговор не последва.

Почука по-силно, но резултатът беше същият. Натисна дръжката и с изненада откри, че вратата е отключена. Прекоси хола и силно почука на спалнята.

— Събуди се, красавице. Очаква ни още един ден на кръглата маса.

Отвътре не се чуваше нито звук. Той рязко отвори вратата.

— Лора? Лора, наближава осем. Трябва да...

Той млъкна и се закова на място, когато видя, че леглото е празно. И идеално оправено.

Така, каза си веднага той, преди въображението му да е успяло да нарисова някои доста неприятни картинки. Значи тя е станала рано,

облякла се е, оправила си е леглото и е излязла с Пит. Прислужничката просто не я е видяла.

Откъм хола се дочу шум. Адам се втурна натам с надеждата да види Лора.

Но не беше Лора, а баба му.

— А, ето къде си бил, Адам.

— Въпросът е — каза рязко Адам, — къде е Лора?

— Опасявам се, че си е тръгнала, скъпи.

— Искаш да кажеш, че е тръгнала заедно с Пит към компанията?

— Не, Адам — отвърна Джесика след кратко мълчание.

Буца заседна на гърлото му.

— Леглото ѝ е оправено. Значи не е спала тук, нали?

С присъщата за нея прямота, Джесика леко поклати глава.

Адам се изпълни с такава ярост, че за миг изгуби равновесие и сграбчи облегалката на канапето, за да не падне.

— Копеле — извика, без да пуска облегалката. — Само да ми падне. Защо, по дяволите, не са останали в хотела? Защо е трябвало да я връща тук и да спи с нея под моя покрив?

Джесика изгледа изумено внука си.

— Какво, за Бога, искаш да кажеш, Адам? Лора и Пит? Да спят заедно?! Не говори глупости.

Адам бе шокиран по-скоро от тона, отколкото от думите на баба си.

— Снощи са били в апартамента на Пит — измърмори притеснено той. — Излезли са заедно. Портиерът е видял как Лора се качва в колата му. Когато се прибрах, кадилакът беше тук. Значи Пит и Лора са се върнали вкъщи.

Очите на Джесика се изпълниха със съчувствие.

— Питър се е върнал... — последва продължително мълчание — ... след като е оставил Лора на летището — довърши тя.

Отново му направи впечатление тонът ѝ. Той гледаше баба си като зашеметен.

— Тя... е заминала?

Джесика кимна, без да сваля очи от него.

— Съжалявам, Адам.

— Къде е отишла?

— Не зная.

— Пит сигурно знае — каза той и тръгна към вратата.
— Адам — извика Джесика.
Той спря и се обърна към баба си. Тя се усмихна тъжно.
— Може би е решила, че така е най-добре.

Адам влетя в приемната точно когато Пит се готвеше да влезе в залата за заседания, където го очакваха Грант Симънс и групата му, за да уточнят последните подробности по споразумението.

— Искам да говоря с теб — каза заплашително Адам.

Госпожа Сондърс, която заради преговорите бе дошла по-рано, побърза да впери поглед в клавиатурата на компютъра.

— Радвам се, че си тук. — Пит не изглеждаше впечатлен от тона на брат си. — Сигурен съм, че Симънс ще предпочете да довърши работата с теб. По необясними за мен причини, вие двамата се разбирате отлично — усмихна се кисело той.

Адам не отвърна на усмивката му.

— Къде е тя?

— Добре, почакай малко. — Питър го изгледа замислено. — Ще уведомя Симънс, че ще закъснееш няколко минути. — Преди Адам да възрази, Пит се шмугна в залата за заседания и след около половин минута се появи отново. — Да отидем в моя кабинет? — предложи и тръгна.

Адам го последва безмълвно.

— Къде е тя? — запита отново щом затвори вратата.

Питър бе побързал да седне зад бюрото си, тъй като искаше между него и брат му да има някаква по-солидна преграда.

— Не зная, Адам.

— Без номера, Пит. Ти си я закарал на летището.

— Така е. Оставих я на аерогарата, но тя не ми каза закъде заминава.

— Не ти вярвам.

— Съжалявам, Адам. Даде ми ясно да разбера, че не иска абсолютно никой — включително и аз — да знае къде отива. — Той замълча. — Може би така е най-добре.

Адам гневно се приближи към огромното махагоново бюро и удари с юмрук по него.

— Снощи проведохте доста дълъг и задушевен разговор в апартамента ти. Или приказките са били по-малко, отколкото си мисля? — каза той, задъхвайки се от ярост. Пит занемая, смаян от намека. — Е, за какво си говорихте? — попита Адам, след дълго напрегнато мълчание.

— Разни неща. По работа — притеснено отвърна брат му.

— Глупости. Какво се случи, Пит? Тя възвърна ли си паметта? Кажи ми! Ще го преживея. Просто искам да зная. Имам право да зная, дявол да го вземе!

— Няма нищо за казване. Спомена само, че имала намерение да замине веднага след като се върнала от Сан Франциско. Че ти си знаел. И затова... заминаването ѝ нямало да те изненада.

— Тя каза, че ще остане, докато приключат преговорите.

— Заяви, че... Оттук нататък можеш да се справиш сам.

— Какво друго? — попита настойчиво Адам.

— Всъщност нищо особено. Беше... разстроена.

— Разстроена?

— Разбира се, че беше разстроена. Тя е влюбена в теб, идиот такъв!

— Тогава защо избяга от мен?

Пит понечи да каже нещо, но се отказа. След това промърмори:

— Ще имате прекрасни спомени. — И в същия момент изпита страх, че Адам ще се нахвърли върху него.

Но вместо да го удари, брат му се обърна кръгом и излезе с трясък от кабинета. Озова се лице в лице с Грант Симънс, който стоеше пред машината за газирана вода в приемната и си наливаше в хартиена чаша. По изражението му разбра, че младежът е чул по-голямата част от разговора му с Пит.

Адам спря за момент, изгледа го мрачно и тръгна право към изхода.

Грант вдигна очи към тавана.

— Жени — каза философски той. — Винаги те улучват в онази част на тялото, която никога не можеш да поддържаш във форма — сърцето.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След седмица Пит и баба му водеха сериозен разговор. Беше около осем часа вечерта и Пит току-що се бе върнал от петдневно служебно пътуване.

— Срещна ли се с нея? — попита неспокойно Джесика.

— Не. Оставих ѝ поне десет бележки, тъй като не пожела да отговори на нито едно от телефонните ми обаждания. — Пит бе тъжен, но сдържан. — Не бива да си играем с чувствата на хората, бабо.

— Но ние бяхме толкова близки с нея. Те се обичат толкова много. Сигурна съм, че тази история ще завърши щастливо. — Въпреки всичко, което се бе случило, Джесика Форчън продължаваше да вярва, че накрая любовта ще възтържествува.

Но Питър не летеше из облаците.

— Тя вече завърши — каза той категорично. — И не бива да забравяме обещанието си, че ще направим всичко възможно Адам да не узнае... истината.

Джесика измести малко темата.

— Знаеш ли, през последните три дни Адам ходи на работа в компанията.

Питър не можа да сдържи усмивката ся.

— Да. Поддържах връзка с Денвър, докато ме нямаше.

— Това е... — Джесика се опита да намери най-подходящата дума и успя — ... голям успех, нали?

— Трябва да призная, че е... голяма изненада. — Пит поклати глава. — За човек, когото винаги съм смятал за лесно, и понякога дори досадно, предвидим, напоследък Адам е направо неузнаваем.

— Смятал си, че ще се върне към предишния си начин на живот?

— Добре де, наистина в Адам настъпиха някои положителни промени — призна Пит. — Може дори да са трайни. Но продължавам да мисля, че не биваше да се намесваме...

— Любовта го промени — заяви тържествено Джесика и погледна внука си. — Това ти е лошото, Пит, че си прекален песимист.

Питър прие спокойно критиката, наведе се и целуна баба си.

— А ти, бабче, си последният непоправим оптимист.

Очите ѝ заблестяха. Тя с небрежен жест взе книгата, която бе оставила до креслото си.

— Не съм последната, Пит — рече и отвори книгата на страницата, отбелязана с копринена панделка.

Питър стана, но преди да тръгне, погледна към книгата, която четеше баба му. Беше Библията — историята за Адам и Ева.

— Да пукна, ако това не е изчезналият в последно време Адам Форчън — прошепна Айона на Саманта Макфий, когато Адам влезе в „Удси“, един от най-новите и най-елегантни ресторанти в града.

Саманта видя, че Адам идва към тяхната маса и преди да се е приближил толкова, че да може да ги чуе, рече:

— Изглежда ужасно. Искам да кажа ужасно за Адам. Което за повечето мъже би било върховна форма.

Айона се усмихна и оживено го поздрави:

— Каква приятна изненада. Изглеждаш чудесно, Адам. Нали, Сам?

— Наистина — съгласи се Саманта и намигна заговорнически на приятелката си. — Седни при нас, скъпи. Дойдохме преди малко и точно се чудехме какво да си поръчаме.

Но Адам остана прав. Изглеждаше леко разсеян.

— Тя си отиде — промърмори.

— Да, чухме — каза Айона със съчувствие. — Изчезнала в мрака на нощта.

— Никаква вест ли нямаш от нея? — попита Саманта.

— Никаква. Сам направих някои проучвания, но не стигнах доникъде — каза той и най-после седна, но отказа да разгледа менюто. Не беше гладен. От няколко дни беше загубил апетит. Или по-точно — от седем дни. Точно преди седмица Лора бе изчезнала безследно.

— Може би трябва да я забравиш — подхвърли Айона.

— Не мога — призна той. — Трябва да я намеря. Поне трябва да разбере къде е... Коя е.

— Какво стана с частния детектив? Дел Монте? — попита Саманта.

— Извън града е. Работи по някакъв случай. Би трябвало да се върне в четвъртък. Но неговата секретарка ми каза, че не е сигурно. За всеки случай си уговорих среща с него за четвъртък сутринта. Но както ми е тръгнало напоследък...

— Дел Монте е много добър — увери го Саманта и го потупа по ръката. — Сигурна съм, че ще издири Лора.

Адам премести поглед от Саманта към Айона.

— Лора не ви е казвала нищо... нали?

И двете поклатиха глави.

— Беше очарователна и изключително красива жена — каза Айона, — но винаги много сдържана.

— Е, като се има предвид амнезията — отбеляза Саманта, — едва ли е била в състояние да каже кой знае колко за себе си, нали?

— Да — каза тихо Адам. — Това е най-ужасното. Няма нищо, за което да се захвана.

— Може би е казала нещо на баба ти или на някой от братята ти — предположи Айона.

— И четиримата твърдят, че не знаят абсолютно нищо — намръщи се Адам. — Дори започвам да мисля, че... е някакъв заговор.

— Продължавай да ги притискаш — посъветва го Саманта. — Ако знаят нещо, рано или късно, поне един от тях ще се издаде — добави тя с лукава усмивка.

Адам излезе от ресторанта, без да докосне ястието, което го бяха придумали да си поръча. Качи се в колата си и се прибра право вкъщи, с намерението да се вслуша в съвета на Саманта.

Беше решил, че след пълния си неуспех с непреклонния Пит, трябва да опита с баба си. Ако Пит знаеше нещо, единственият човек, с когото би го споделил, бе Джесика. За съжаление, когато Адам се прибра, тя не беше сама.

— Адам — посрещна го сърдечно Нолан Филдинг и стана от креслото. — Радвам се да те видя.

Адам стисна ръката на адвоката и на лицето му се появи бледо подобие на усмивка.

— Как сте, господин Филдинг?

— Благодаря, добре. А ти?

Преди Адам да отвори уста, Джесика отговори вместо него.

— Чувства се ужасно.

— А, очарователната красавица с амнезията — промърмори съчувствено Филдинг. — От Джесика научих, че заминала.

Адам погледна с раздражение баба си. Не беше особено доволен, че злополучната му любов се обсъжда така открито. Но все пак може баба му да е казала нещо на адвокатата, което да го насочи.

— Какво още ви каза баба ми за Лора? — запита той и се настани близо до Филдинг.

Нолан хвърли бърз поглед на Джесика, но не толкова бърз, че да остане незабелязан. Значи наистина знае нещо, помисли Адам.

— Баба ти не е от хората, които клюкарстват по адреса на другите — каза благоразумно адвокатът.

Адам се облегна назад и изпъна безгрижно крака.

— Дори с един от най-близките си приятели? Е, господин Филдинг, знаете се с баба ми от толкова години. Сигурен съм, че доста сте клюкарствали през това време.

Нолан прочисти гърлото си.

— Аз със сигурност не бих използвал думата „клюкарка“.

Джесика се усмихна самодоволно и впери поглед във внука си.

— Всъщност, Адам, ние наистина клюкарствахме за теб и Лора. Точно преди да дойдеш казах на Нолан, че този тъжен край можеше да бъде избегнат, ако ти се беше оженил за нея.

— Да се ож-женя ли? — На Адам му бе трудно дори да произнесе думата. Той стрелна с поглед Филдинг. — Предполагам, си се съгласил с нея. Разбира се, първият ще бъде отстранен и ще останат само трима, а накрая торбата с жълтиците ще е твоя. Сигурен съм, че с удоволствие би танцувал на сватбата ми.

— Това, че си нещастен, не ти дава право да се държиш грубо, Адам — каза рязко Джесика. — Баща ти е измислил завещанието, а не Нолан.

— Нито за миг не съм допускар, че дори един от вас ще се ожени, да не говорим и за четиримата — добави Нолан.

Адам се извини. Знаеше, че баба му е права. Не биваше да си изкарва мъката върху другите. Но идеята за женитба...

Той впери празен поглед в тавана.

— А за кого точно щях да се ожения? За Лора Ашли? Джейн До? — започна да мисли той на глас, но щом забеляза усмивката на баба си, побърза да добави: — Говоря съвсем хипотетично.

— В такъв случай, съвсем хипотетично — отвърна весело Джесика, — щеше да се ожениш, може би, за единственото момиче, което изобщо не се интересуваше от милионите ти.

— Значи мислиш, че тя щеше да се омъжи за мен, ако аз — говоря хипотетично — ѝ бях направил предложение?

Джесика погледна внука си право в очите.

— Ако ѝ беше направил предложение, тя щеше да приеме. И ти го знаеш, Адам. Точно там е бедата.

До четвъртък желанието на Адам да открие Лора, се бе превърнало в мания. Освен осемте часа, които прекарваше всеки ден в кабинета си, той посвещаваше останалата част от времето си в търсене на улики за истинското ѝ име и адрес.

Странно, но работата в компанията бе единственото нещо, което задържаше вниманието му. Когато се намираше в кабинета си, чувстваше присъствието на Лора, което по някакъв странен начин го успокояваше. Докато работеше, той често си спомняше как Лора се възхищаваше на таланта и способностите му, на по-сериозната страна на характера му, за чието съществуване, честно казано, сам не бе подозирал. Лора наистина бе променила живота му.

Може би баба му беше права. Може би трябваше да се ожени за нея. По дяволите тонтината! Той бе убеден, че баба му е права: Лора щеше да каже „да“. Богатството му бе последното нещо, което ѝ правеше впечатление. Той започваше да мисли, че и на него няма да му липсват кой знае колко милионите. В едно бе сигурен — въпреки че бе забравил много жени в живота си, Лора никога нямаше да избледнее в паметта му.

Пристигна в кантората на Виктор Дел Монте с дващсет минути по-рано и закрачи нервно из чакалнята на частния детектив. Хубавата червенокоса секретарка на Дел Монте изглеждаше невъзмутима. Вероятно беше свикнала да гледа изнервени и отчаяни клиенти.

Дващсетте минути се сториха на Адам дващсет часа, но най-после го поканиха да влезе.

Въздухът в кабинета бе застоял и миришеше на мухъл. Секретарката явно не си беше направила труда да проветри, докато шефът ѝ бе отсъствал.

Колкото до самия шеф, видът му доста изненада Адам, който си представяше подобие на Хъмфри Богарт от черно-бял филм като „Малтийския сокол“ — детектив, на който да му личи, че е видял и преживял много.

Виктор Дел Монте приличаше повече на гимназиален учител, отколкото на суров и смел частен детектив. Сух, слаб, оплешивяващ, с весела усмивка, той носеше очила с рогови рамки и сив костюм, който имаше нужда от почистване. Облеклото му се допълваше от яркочервена вратовръзка с игла и бяла памучна риза.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Форчън. Разбира се, името ми е познато, но трябва да призная, че не посещавам често универсалния ви магазин. Нямам много време за пазар.

Адам не беше изненадан.

— Дошъл съм при вас във връзка с една изчезнала жена — каза той, пристъпвайки направо към целта на посещението си. Набързо обясни на частния детектив за какво става въпрос. Дел Монте не го прекъсна нито веднъж и Адам не можа да си отговори това предимство ли беше или недостатък.

— Имате ли нейни снимки? — бе първият съвсем логичен въпрос на детектива.

— Не. За съжаление... — Адам се почеса по главата. — Чакайте. Сетих се за нещо по-добро от снимка. Има филм.

— В киното ли се е снимала? — попита детективът.

— Не, не. Не такъв филм. Телевизионен репортаж. По време на стачката във „Форчън“. Сигурен съм, че ще мога да ви го донеса.

— Това е добре — отвърна Дел Монте и си записа нещо в тефтера.

— Май ще бъде като търсене на игла в купа сено — каза с въздишка Адам.

Дел Монте само се усмихна — нито обнадеждаващо, нито обезкуражаващо.

— Господин Форчън, искам да зная нещо. Само да разбера коя е и къде живее ли искате или да опитам да ви уредя и среща?

— Не зная — призна Адам след дълго мълчание. — Зависи.

— Разбирам. Когато разберете коя е, може би...

— Не. Не. Нищо подобно. Изобщо не ме интересува коя е. — Адам се наведе към детектива. — Вижте, господин Дел Монте, не ме

интересува дори дали е женена, или има връзка с някого. Всички тези неща нямат значение. Познавам Лора. Може и да не знам коя е, но я познавам добре. Глупости ли говоря?

Дел Монте се усмихна отново. Този път с разбиране.

— Значи въпросът е дали тя ще поиска да се срещне с вас?

Адам се вгледа в детектива и изведнъж почувства, че може да му се довери.

— Да — призна той. — Мисля, че ме изостави, защото бъдещето, което ѝ предлагаш, не беше розово. Поне за жена като нея.

— А и за всяка друга — добави тихо Дел Монте.

— Не мога да престана да мисля за нея. Тя е в сънищата ми, в мен самия. Без нея... Животът ми няма смисъл, няма цел.

— Но без нея ще имате много пари — подхвърли детективът.

— Вие знаете за тонтината? — смаяно го погледна Адам.

— При моята професия, човек трябва да знае много неща.

— Саманта Макфий ви го е казала — предположи Адам.

— Държа много на дискретността, господин Форчън. И така, да се върнем към тонтината.

— По дяволите тонтината! Какво са парите? Разбрах, че живея едва когато срещнах Лора — Той се изправи и удари силно по бюрото. — Искам да я откриете! Искам да си я върна! Искам да се оженя за нея!

Около един час след като Адам бе излязъл от кантората на частния детектив, в чакалнята на Дел Монте се появи друг представител на семейство Форчън. Питър Форчън бе тържествено въведен в кабинета от самия шеф.

Разговорът им бе кратък. Питър, също като брат си, премина веднага към въпроса. След като каза, че в никакъв случай не иска да се намесва в отношенията между детектива и брат си, подаде на Дел Монте плик, натъпкан с едри парични знаци и му даде да разбере, че се надява детективът да има много по-спешни случаи и да се окаже, че намирането на Лора ще отнеме много повече време, отколкото е предполагал...

Дел Монте не се нуждаеше от подробни обяснения. Той внимателно пъкна издутия плик във вътрешния джоб на сакото си,

изправи се, дори се поклони с уважение и увери Питър, че всичко е уредено и няма защо да се тревожи.

Пит се усмихна, макар да знаеше, че неприятностите едва започваха.

Адам стисна слушалката и се намръщи.

— Да... Разбирам. Но... — Той се заслуша. — Да, зная, че имате и други клиенти, господин Дел Монте, но... — Детективът отново го прекъсна. — Но вече мина повече от седмица — настояваше Адам. — Сигурен съм, че имате някакви улики. Ще продължа сам.

Адам вдигна очи към тавана, докато Дел Монте обясняваше, че работата е „много деликатна“ и изисква повече време.

— Имайте търпение — бе съветът му.

Адам тръшна слушалката. Може би търпението бе хубаво нещо, но неговото вече се изчерпваше.

Имаше чувството, че накъдето и да се обърнеш, се изправяше пред стена. Но въпреки това реши да проведе още един сериозен разговор с брат си Пит. Не можеше да се отърве от усещането, че Пит знае повече за тайнственото изчезване на Лора. Е, този път Адам няма да му позволи да се измъкне.

— Брат ви е на съвещание, господин Форчън — извика госпожа Сондърс, докато Адам прекосяваше приемната, насочвайки се към кабинета на Пит.

— Добре. Ще го изчакам вътре — отвърна Адам. След последния скандал с Пит, Адам бе забелязал, че брат му го отбягва. Този път щеше да го причака в кабинета му и да го подложи на сериозно изпитание.

Въпреки че изгаряше от нетърпение, не му оставаше нищо друго, освен да изчака края на съвещанието. Той седна в мекото кожено кресло и опита да се отпусне, но безуспешно. Хвърли поглед към масичката до себе си, върху която имаше цял куп служебни бюлетини.

— Интересно четиво — промърмори, докато ровеше из купчината. Най-после с радост забеляза отдолу някакво спортно списание и докато го издърпваше, без да иска, събори всичко на пода.

Наведе се да събере бюлетините и замръзна. На пода, върху една от кориците имаше снимка на жена. Адам разсеяно прокара пръст по

устните си, докато гледаше втренчено фотографията. Премигна няколко пъти, а след това като на забавен каданс вдигна бюлетина.

Първо си каза, че просто си въобразява. Е, да, жената на снимката определено приличаше на Лора. Но нищо повече. Очите! Очите ѝ му напомняха за Лора. Но косата беше съвсем различна — къса и къдрава... И носът бе друг. Не, това не беше аристократичния нос на неговата Лора. Не, че беше грозен. Малката издатинка на хрущяла придаваше на лицето характер. Много привлекателно лице. И, което бе наистина странното, смътно познато.

В следващия момент погледът му се спря на името. И едва тогава разпръснатите парчета от мозайката започнаха да се подреждат. За няколко секунди имаше чувството, че сърцето му е спряло.

Името под снимката бе Евелин Гарви. Еви. Ева. Адам и Ева.

Сърцето му лудешки заби.

Започваше да си спомня. Лежеше в леглото с Лора... „Имам чувството, че сме се познавали в друг живот. Сякаш винаги си била част от мен.“ Адам и Ева. Ева. Еви. Евелин.

Той се вгледа напрегнато в снимката, вече със съвсем други очи. Ако се променеше малко носа, ако косата беше по-дълга? Ако устните се усмихваха невинно? И ако очите излъчваха уязвимост — нещо повече, страст.

Ето я! Това бе Лора!

Ръцете му трепереха толкова силно, че се наложи да остави бюлетина в скута си, за да може да го разгледа по-внимателно. Погледът му се стрелна към датата. Беше отпреди две години. След това прочете краткия текст под снимката, в който се съобщаваше, че Евелин Гарви е повишена от управител на отдел в изпълнителен директор на универсалния магазин „Форчън“ в Портланд.

Портланд. Портланд, щата Орегон. Не беше ли това магазинът, който откриха преди три години? Да, каза си Адам. Сега вече си спомняше. Баща му ги беше завел в Портланд за церемонията по прерязването на лентата. И там имаше...

Адам бе така дълбоко потънал в мислите си и толкова потресен от откритието си, че дори не забеляза кога е влязъл Пит, докато брат му не проговори.

— Май всичко свърши — рече той.

Адам вдигна очи, видя виновното изражение на Пит и избухна. Скочи на крака и размаха бюлетина пред лицето на брат си.

— Амнезия. Какъв идиот съм бил. Прекрасно ме изиграхте. Защо ѝ трябваше да го прави? Какво получи в замяна? Пари, нали? Много пари. Или поне сте ѝ ги обещали. Прав съм, нали? Омайва ме така, че да се ожения за нея, вие получавате моя дял, а тя — солидно възнаграждение. О, трябваше да...

Преди да завърши изречението си, Пит безцеремонно го блъсна назад и той отново седна на мястото си. Пит се ядосваше много трудно, но сега направо беше изпаднал в ярост.

— Да, наистина си идиот! — изкрещя той. — Значи искаш да знаеш защо го е направила, така ли? Нищо ли не ти напомня тази снимка? Или поне името? През времето, което прекара с Лора, нито веднъж ли не ти напомни за жена, която си познавал?

— Е, в някои моменти...

— В някои моменти? — Пит сграбчи яката на ризата му. — Имал си връзка с нея, мръсник такъв. Казал си ѝ, че е най-прекрасното нещо в живота ти.

— Лора е най-прекрасното нещо...

— Не Лора, идиот такъв. Евелин. Ева. Адам и Ева. Преди три години. В Портланд. Ти прекара цял уикенд с нея. Да, за теб е било просто поредния флирт. Но за Ева... За Ева е било всичко. Ти си бил всичко за нея. Влюбила се е безумно в теб. Била е сигурна, че и ти си влюбен в нея. И когато разбрала, че няма да се обадиш повече, била отчаяна. Толкова отчаяна, че ми се обади по телефона. Оттогава се чуваме често. Но тя винаги говореше само за теб, макар и понякога не много ласкаво. Нито за миг не е преставала да те обича.

Адам отскубна ръцете на Пит от яката си. И за двамата битката бе свършила.

— Значи е измислила номера с амнезията, за да ме върне при себе си?

Пит замълча. След това се отпусна в креслото срещу Адам.

— Баба го измисли. Бях ѝ споменал няколко пъти за Ева и тя отиде в Портланд, за да... я види. Не ѝ беше необходимо много време, за да се увери, че Ева е най-подходящата жена за теб.

Адам отново се загледа в снимката.

— Накарала я е да си оперира носа и да остави косата си дълга — промърмори Адам.

— Тя и преди това беше привлекателна, но промените я направиха невероятно красива. Преобразиха я.

— Но всички вие, включително и Ло... Ева, сте решили, че красотата ѝ няма да е достатъчна, за да задържи дълго интереса ми.

— Номерът с амнезията беше идея на баба ни. Тя е най-голямата романтичка и беше убедена, че по този начин Ева ще те заинтригува много повече.

— И Ева... — все още му се струваше странно да нарича Лора с истинското ѝ име — ... с радост се включи в играта? — В гласа на Адам имаше болка. Тя го беше предала, измамила, беше го изиграла. И накрая беше избягала.

Той смръщи чело. Чакай, чакай. Защо бе избягала така? Впери отново очи в брат си. В тях се четеше гняв. Стана и размаха пръст пред лицето на Пит.

— А, сега разбирам. — Той затвори за няколко секунди очи и картината ясно се оформи в съзнанието му. — Разбира се. Тя изчезва, аз започвам да се измъчвам и накрая съм толкова нещастен, че съм готов на всичко, за да си я върна. Дори да се оженя за нея.

— Не — възрази Пит. — Нищо не си разбрал.

Но Адам беше убеден в правотата си.

— И как трябваше да завърши историята? Накрая някой — ти или баба — се изпуска, аз научавам къде е, хуквам при нея, падам на колене и я моля да се омъжи за мен. И всички, с изключение на мен, са доволни и радостни, така ли? — Той удари с бюлетина по масата. — Ева може да стои и да ме чака в Портланд, докато побелее. Няма да стъпя в този град.

— Тя не е в Портланд — извика Пит, докато Адам стремително излизаше от кабинета му.

След две седмици във вихъра на бурния живот, Адам бе във възможно най-лошата си форма. Въпреки всичко, което бе узнал, не можеше да изхвърли от мислите си Лора Ашли или Ева Гарви. Дори си спомни онзи уикенд с нея преди три години в Портланд. Тогава беше привлечен от нейната непринуденост и очарование. Тя много го харесваше и той не искаше да ѝ причини болка. Просто беше решил,

че — също като него — онзи уикенд е за нея само кратък флирт. Увлечение. Сега, след като вече бе твърде късно, разбра всичко.

Чувстваше се самотен и нещастен. И, въпреки че му бе много неприятно да го признае, отчаяно влюбен. Опитваше да поддържа гнева си, като си повтаряше, че Ева го е измамилa. Дори реши да ѝ се обади в Портланд и да приключи веднъж завинаги с тази история.

Само че тя не беше там. Беше напуснала преди месец и на нейно място бе назначен друг човек. Казаха му, че не възнамерявала да се връща.

— По дяволите, къде е тя? — настоятелно попита Адам, като нахлу в кабинета на Пит.

Пит вдигна очи и погледна брат си с явна досада.

— Преди около две седмици се опитах да ти обясня, но ти не пожела да ме чуеш. Бягството ѝ не беше част от номера. Не беше никакъв хитър начин да те накара да се ожениш за нея. Избяга, защото беше ужасена от онова, което е направила. Избяга, защото те обича. Не искаше да узнаеш истината и да я намразиш. Накара ме да се закълна, че няма да кажа на никого къде е отишла. — Пит въздъхна. — Тя се надяваше, че никога няма да разкриеш истинската ѝ самоличност. И ако не беше намерил случайно онзи стар бюлетин, нямаше да измъкнеш и думичка от мен. Дължах това на Ева. Заради ролята, която изиграх в тази идиотска история.

— Къде е тя, Пит? — В гласа на Адам вече нямаше гняв, а само отчаяние.

Пит тъжно поклати глава.

— Не мога да наруша обещанието си. — Той взе някаква папка, отвори я и се престори, че чете. — Съжалявам, Адам, но тя наистина не иска да я откриеш.

— Ти си започнала цялата тази история, бабо — каза натъртено Адам. — И ми се струва, че ти си единственият човек, който може да я завърши. Искам да зная къде е Лора. Искам да кажа... Ева. Аз я обичам, бабо. Обичам я и... Искам да ѝ го кажа. Очи в очи. — Той преглътна буцата, заседнала на гърлото му.

— Съжалявам, но съм дала тържествено обещание, Адам — каза твърдо Джесика.

Той скръсти ръце и започна да се разхожда нервно из стаята.

— Не мислиш ли, че нещата отидоха прекалено далече? Не смяташ ли, че прекалено много се намесихте в живота ми?

Джесика изглежда съжаляваше, но не каза нищо. След известно време Адам изведнъж спря и разпери отчаяно ръце.

— По дяволите, искам да се оженя за нея. Заради нея съм готов да се откажа от всичко. От парите, от положението си и от всички останали глупости.

На лицето на Джесика се появи лека усмивка.

— Вече ти казах, скъпи, не мога да ти помогна, но може би някой частен детектив... Искам да кажа, че ако сам я откриеш... Сигурно няма да е трудно, след като вече знаеш истинското ѝ име. — Тя се замисли за момент, преструвайки се, че случайно си спомня нещо. — Знаеш ли, чувала съм, че в нашия град има много добър частен детектив. Мисля, че се казваше... Дел Монте. Да, Виктор Дел Монте. Обади му се още утре... — Преди това ще му се обади Питър и ще му каже, че вече няма нужда да бави случая, помисли Джесика.

— Искате ли да направя още нещо, преди да си тръгна, госпожице Гарви?

Ева отмести поглед от компютъра и се усмихна на секретарката.

— Не, благодаря ти, Джоан. Всичко е наред.

— Още един дълъг работен ден? Вие наистина давате всичко от себе си за „Форчън“.

— Опитвам се — каза Ева с мрачна усмивка и разсеяно докосна златния медальон на врата си — единственият подарък от Адам, който бе взела със себе си.

— Е, надявам се, някоя вечер, когато решите да си починете, заедно с годеника ми да ви разведем из Минеаполис. Градът е наистина много красив, а съм сигурна, че откакто сте тук не сте имали никакво време за разходки.

— Права си — каза тъжно Ева. — Предполагам, трябва ми време да свикна с новото място. Все пак, благодаря за поканата.

— Е, лека нощ, госпожице Гарви. Ще кажа на нощния пазач, че пак ще работите до късно.

Ева насочи отново поглед към екрана на компютъра, но не виждаше нищо, защото, както обикновено, мислите ѝ я върнаха в

Денвър. Пред очите ѝ, за кой ли път, като на филмова лента преминаваха всички идилични, комични, романтични и дори неприятни моменти, прекарани с Адам. Колко пъти можеше човек да гледа един и същи филм? Особено с такъв тъжен край.

Евелин, каза си тя, ти се самосъжаляваш. Всичко свърши. Ти надrobi тази попара и сега ще си я сърбаш. Сама.

Само да можете да престане да мисли за него. Да престане с нейните фантазии. Да сложи край на тази агония, на това циврене. И най-вече — да престане да го обича.

Тя с огромни усилия се съсредоточи върху екрана. Работа — Спасението беше в работата. Първоначално тя бе отхвърлила предложението на Пит да я назначи в Минеаполис, защото бе решила, че повишението и голямото увеличение на заплатата са просто отплата. Но Пит успя да я убеди, че ги заслужава и че компанията не иска да я загуби. Тя бе една от изгряващите звезди на „Форчън“.

В края на краищата, Ева прие. Беше сигурна, че скоро Адам ще изостави работата в компанията и отново ще се отдаде на своята социална и благотворителна дейност. И затова нямаше опасност той да разбере, че е била и продължава да бъде служител на „Форчън“. А тя добре си вършеше работата. Освен това се бе посветила на компанията, много преди да се посвети на Адам.

След около час на вратата на кабинета ѝ се почука. Беше нощният пазач — много притеснен и объркан.

— Извинете, госпожице Гарви, но открих... някакъв замаян мъж, който се е скрил в една от мъжките пробни на шестия етаж. Твърди, че се казва... Ралф Лоран.

Докато вървяха към асансьора, пазачът се почеса по главата.

— Нищо не разбирам. Ралф Лоран не беше ли моделиер?

Той стоеше в средата на пробната. Вече не изглеждаше замаян. Изглеждаше прекрасно.

Наложи ѝ се да спре, за да си поеме дъх. Тя притисна с ръка сърцето си, а след това и медальона. Сърцето на Адам.

— Предполагам, вие сте Ралф Лоран? — прошепна дрезгаво.

Той се усмихна. Усмивка, от която сърцето ѝ сякаш спря.

— Не. Просто Адам Форчън. — Той приближи към нея.

— Евелин Гарви. Приятелите ме наричат... Ева.

— Зная — тихо рече той.

— Извинявай, Адам.

Той приближи още малко. Бяха само на няколко сантиметра един от друг. Но не се докосваха. Засега.

— И ти извинявай, Ева. Не биваше да те оставя да се измъкнеш.

Тя усети как очите ѝ се изпълниха със сълзи — най-щастливите сълзи в живота ѝ.

— Никога вече не ме оставяй да се измъкна.

Той протегна ръка и пръстите му се плъзнаха нежно по шията ѝ.

— Няма да ми се изплъзнеш втори път. Ласката и думите му я накараха тихо да изстене.

— Обичам те, Адам.

— Омъжи се за мен, Ева.

Тя го погледна с невярващи очи.

— Ще се откажеш от всичко?! От милионите си?!

Устните му докоснаха нейните.

— Какво има, в края на краищата, в милионите? Само много нули.

Тя обви ръце около врата му и страстно го целуна.

— Да, Адам. Ще се омъжа за теб. Ти си единственото богатство, което искам.

Издание:

Елиз Тайтъл. Адам и Ева

ИК „Арлекин“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.